

Tiểu Tỳ Linh Đan

Contents

Tiểu Tỳ Linh Đan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	63
16. Chương 16	67

Tiểu Tỳ Linh Đan

Giới thiệu

Nàng xuất thân là hầu nữ hầu hạ thiếu gia yêu người thật lòng nhưng lại không được phu nhân đồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ty-linh-dan>

1. Chương 1

Mở đầu

Tháng ba đầu xuân, đêm lạnh như nước.

Nhưng có lạnh hơn nữa cũng không thể lạnh hơn trái tim băng giá của nàng lúc bấy giờ.

Linh Lan lệ rơi đầy mặt, chạy thục mạng về phía trước, gió lạnh gào thét bên tai, tựa như giờ phút này nội tâm nàng cũng kịch liệt gào thét giống như vậy.

Tại sao Thiếu phu nhân có thể làm như vậy, tại sao có thể lòng lang dạ thú như vậy, làm sao có thể?

“Nha đầu thối, ta nói người đừng chạy, người còn chạy!”

Cánh tay đột nhiên bị người đang đuổi phía sau tới giữ chặt lấy, một cổ sức lực kéo nàng về sau, làm cho nàng mất đi trọng tâm, nặng nề ngã xuống đất.

Nàng không cảm thấy đau đớn, chỉ có không cam lòng cùng hối hận.

Nếu như năm đó nàng dũng cảm một chút, quyết tâm một chút, không thềm quan tâm cái gọi là thân phận khác biệt, xứng hay không xứng, chỉ cần gặt đầu đáp ứng, không suy nghĩ gì, có phải mọi chuyện sẽ khác bây giờ hay không? Thiếu gia sẽ không gặp bất trắc, Phu nhân cũng không bị tức chết, Đoàn gia cũng không bị người ta chiếm lấy, càng sẽ không vì vậy mà tuyệt hậu!

Là lỗi của nàng, nếu năm đó nàng có thể can đảm hơn, không cần nhát gan, hèn yếu như vậy, thì tất cả bất hạnh cũng sẽ không xảy ra, là lỗi của nàng, tất cả đều là do nàng đã sai!

“Nha đầu thối, ta xem người còn có thể chạy chỗ nào?”

Nàng lệ rơi đầy mặt đối diện với nụ cười độc ác của đại hán đang đuổi theo nàng, hần đáp ánh trăng từng bước tiến lại gần nàng, nàng ngồi dưới đất không ngừng lui về sau, cho đến khi phần lưng đụng phải vật cứng, không thể lui lại nữa mới dừng lại.

Nàng quay đầu lại nhìn, là miệng giếng.

Trong nháy mắt, nàng lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Ông trời thương nàng, ít nhất thân thể nàng không phải chịu lắng nhục, ít nhất nàng còn có thể mang theo trong sạch đi xuống suối vàng gặp Thiếu gia – người nàng yêu nhất.

Khóe miệng lộ ra ý cười nhạt, nàng ngay cả đầu cũng không quay lại, dùng sức đứng dậy, sau đó khễ cong eo, cả người rơi xuống dưới.

Nhảy xuống giếng tự vẫn.

Lam Châu.

Tháng Ba đầu xuân.

Mấy ngày liên tiếp mưa phùn bay tán loạn càng làm cho người ta dễ dàng cảm nhận cái lạnh của mùa xuân, cũng dễ bị nhiễm lạnh.

Nha đầu Linh Lan phụ trách hầu hạ lão Phu nhân của Đoàn gia cũng bị bệnh.

Năm nay Linh Lan vừa tròn mười lăm, trước tám tuổi nàng theo cha kể chuyện hành tẩu giang hồ, trải qua cuộc sống bữa đói bữa no, sau tám tuổi bởi vì cha lâm bệnh mà qua đời, trong một lần tình cờ gặp gỡ được chủ mẫu của Đoàn gia thu làm tì nữ, vào phủ đến nay đã hơn bảy năm, biểu hiện biết tiến biết lùi, rất được Đoàn phu nhân nể trọng cùng yêu thích.

Lúc tám tuổi Linh Lan chỉ được coi là thanh tú, không thể nói là xinh đẹp, nhưng nữ mười tám đại biến, trải qua bảy năm ổn định, không hề dãi gió dầm sương, nắng không tới mặt, mưa không tới đầu. Năm mười lăm tuổi, nàng duyên dáng yêu kiều, không chỉ da trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, mà cử chỉ ưu nhã, không màng danh lợi, khiến nàng không thua kém tiểu thư khuê các một chút nào.

Vì vậy, có lúc thay Phu nhân xuất phủ làm việc, còn mang tới sự đeo bám và trêu ghẹo của đám công tử thế gia, khiến Linh Lan cảm thấy nhức đầu cùng bất đắc dĩ.

Lúc này nàng bị phong hàn nghiêm trọng, bởi vì xuất phủ làm việc bị người đùa giỡn, trong lúc chạy trốn làm ướt ô, chịu mưa băng gió lạnh một đường chạy về phủ.

Lần bệnh này khiến nàng sốt cao ba ngày, thiếu chút nữa không giữ được cái mạng nhỏ này.

“Thúy nhi, hiện tại nha đầu Linh Lan kia như thế nào rồi, vẫn chưa hết sốt sao?” Đoàn phu nhân khẽ cau mày hỏi.

“Hồi phu nhân, lúc này có tin tức truyền đến, đã hạ sốt.”

“Có thật không?” Đoàn phu nhân vui vẻ hỏi.

“Vâng.”

“Người đã tỉnh chưa.”

“Còn chưa có.”

“Lý đại phu nói thế nào?”

“Đại phu nói chỉ cần hết sốt thì tính mạng không cần lo lắng, hiện tại chỉ cần chờ Linh Lan tỉnh lại, uống thêm mấy chén thuốc sẽ không còn gì đáng ngại.” Thúy nhi thuật lại lời của đại phu.

“Được, chỉ cần không có gì đáng ngại là tốt rồi.” Đoàn phu nhân thở nhẹ một hơi, sau đó hơi suy tư một chút, đứng lên nói: “Đi.” Nàng phải đi xem một chút mới có thể yên tâm.

Nha đầu Linh Lan bị bệnh nặng như thế, nàng cũng phải chịu chút trách nhiệm.

Nàng đã sớm nghe nói trong thành có mấy công tử đang dây dưa với Linh Lan, nàng lại không để ý, ngược lại có chút đắc chí, còn luôn sai nha đầu Linh Lan xuất phủ làm việc, tựa như đang khoe khoang, mới có thể xảy ra chuyện này.

Hồi tưởng mấy năm nay nha đầu Linh Lan hầu hạ bên người thấy nàng thông minh lanh lợi, huệ chất lan tâm, nàng luôn cảm thấy ảo não không thôi với khoảng thời bị ma xui quỷ khiến trong quá khứ.

Cũng may nha đầu đó không có việc gì, không có vì vậy mà ngoài ý muốn bỏ mạng, nếu không thì nàng có muốn hối tiếc cũng không kịp.

Thúy nhi đi trước dẫn đường, đưa Đoàn phu nhân tới phòng hạ nhân nơi Linh Lan đang dưỡng bệnh, chỉ thấy nha đầu kia nằm ở trên giường, bên cạnh không một bóng người.

“Tại sao không có ai ở chỗ này chăm sóc nàng?” Nàng không vui hỏi.

“Hồi phu nhân, ban ngày bọn nô tỳ đều có việc phải làm, cho nên...”

“Cho nên liền để nàng một mình ở nơi này?” Đoàn phu nhân lạnh lùng nói.

“Phu nhân bớt giận, tụi nô tỳ vẫn thay phiên nhau chăm sóc Linh Lan, chỉ là trước đó phải làm xong hết công việc của mình mới được.” Thúy nhi vội cúi người giải thích, sợ phu nhân hiểu lầm.

Mọi người đều biết phu nhân đặc biệt sủng ái Linh Lan, họ sao lại dám không dụng tâm chăm sóc đây?

Huống chi mặc dù được phu nhân sủng ái, nhưng Linh Lan lại chưa bao giờ thụ sủng sinh kiêu, gọi các nàng một tiếng tỷ tỷ, đối tốt với các nàng, có đồ ăn ngon, quần áo đẹp, đồ dùng tốt thì chưa bao giờ giấu giếm, sẽ chia sẻ với các nàng, làm cho các nàng muốn ghét cũng không được, thấy nàng ngã bệnh như thế nào lại không lo lắng, không chăm sóc nàng đây?

Đoàn phu nhân còn chưa kịp nói chuyện, một tỳ nữ đột nhiên bưng chén thuốc đẩy cửa vào, sau đó bị phu nhân đứng ở trong phòng làm cho giật mình.

“Phu nhân.” Tiểu Hỉ vội vàng phúc thân.

“Thuốc kia là cho Linh Lan nha đầu uống?” Ánh mắt Đoàn phu nhân rơi vào chén thuốc.

“Vâng”

Sau khi nghe, Đoàn phu nhân sắc mặt hơi hòa hoãn, lần nữa đưa mắt nhìn sang giường: “Linh Lan, đã tỉnh chưa?”

“Hồi phu nhân, còn chưa có, nhưng đại phu nói nàng ấy có thể tỉnh bất cứ lúc nào, muốn nô tỳ trước sắc thuốc, đợi sau khi tỉnh lại sẽ cho nàng ấy uống.” Tiểu Hỉ cung kính trả lời.

Đoàn phu nhân nghe xong gật đầu một cái, liền không có nói cái gì nữa.

Lúc này, vốn đang nằm ở trên giường Linh Lan lại đột nhiên nói mê sảng.

“ Gia. Thật xin lỗi. Phu nhân. ”

“Nàng đang nói cái gì?” Đoàn phu nhân cau mày hỏi.

Thúy nhi nghiêng tai dựa sát đến bên miệng Linh Lan lắng nghe.

“Thật xin lỗi. Phu nhân. Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. Phu nhân. Phu nhân. Thiếu gia. ”

“Nàng đang nói thật xin lỗi phu nhân, thật xin lỗi, thật xin lỗi phu nhân.” Thúy nhi đứng dậy trả lời, bỏ lại hai chữ “Thiếu gia” phía sau.

Đoàn phu nhân liền mềm lòng cùng đau lòng, tiến lên ngồi ở bên giường, đưa tay khẽ vuốt gương mặt gầy gò của nàng tự lẩm bẩm, “Nha đầu này, bị bệnh thành ra như vậy còn ghi nhớ không thể hầu hạ ta, nói gì thật xin lỗi, thật là.”

Thúy nhi cùng Tiểu Hỉ không tự chủ được nhìn phía đối diện một cái, thật hâm mộ Linh Lan, đều là nô tỳ, nàng lại có thể để cho phu nhân để ý như vậy, thật tốt.

Không biết là có phải cảm thấy có người khẽ chạm vào nàng, hay là vốn đã tỉnh táo hay không, mà Linh Lan đang nằm trên giường khẽ động một lát, chậm rãi mở mắt ra.

“Phu nhân, Linh Lan tỉnh, nàng tỉnh!” Đứng ở bên giường Thúy Nhi thấy thế vui mừng kêu lên.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Đoàn phu nhân cũng có chút mừng rỡ, nhìn Linh Lan rồi lên tiếng hỏi nàng.

Linh Lan một hồi lâu không có lên tiếng, chỉ là ngậy ngốc nhìn nàng, cặp mắt chớp cũng không chớp, trừng mắt nhìn nàng, trong mắt nàng có hoảng hốt, có mờ mịt, có khiếp sợ, có khó tin, còn có một tia phức tạp làm người ta nhìn không ra là cảm xúc gì.

“Phu. nhân?” Nàng mở miệng nói, giọng nói khàn khàn, vừa mờ mịt lại vừa nghi hoặc.

“Thế nào? Mới bị bệnh mấy ngày mà ngay cả ta đều không nhận ra sao, nha đầu này.” Đoàn phu nhân trên ghẹo hỏi, thấy nàng tỉnh lại thì liền an tâm.

“Phu nhân, thật sự là ngài sao?”

Linh Lan mờ ảo như đang trong mộng đưa tay sờ lên mặt của chủ tử, cử động bất ngờ làm Đoàn phu nhân sợ hết hồn, cũng khiến cho Thúy nhi cùng Tiểu Hỉ đứng bên cạnh sợ hãi.

“Linh Lan! Người làm cái gì vậy?” Thúy Nhi lớn tiếng quát trách móc nàng, ngay sau đó vội vàng vàng xoay người thay nàng hướng Đoàn phu nhân xin lỗi. “Phu nhân, thật xin lỗi, thật xin lỗi, Linh Lan nàng là bệnh ngu rồi, đầu óc cháy hỏng rồi, mới có thể làm ra động tác đại bất kính như vậy, xin ngài tha thứ, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Nghe âm thanh, Linh Lan dời tầm mắt hướng về phía nàng.

“Thúy nhi. Tỷ tỷ?” Nàng cảm thấy có chút nghi hoặc, không phải một năm trước khi hết hạn khế ước bán thân tỷ ấy đã trở về quê hương rồi sao? Tại sao vẫn còn ở lại chỗ này?

“Linh Lan, người nói xin lỗi với phu nhân mau, cầu xin người tha thứ.” Thúy Nhi thúc dục.

“Đúng nha, mau xin phu nhân tha thứ.” Tiểu Hỉ ở một bên cũng không nhịn được mở miệng nói.

Nghe một âm thanh khác, Linh Lan đưa mắt nhìn sang Tiểu Hỉ, trong nháy mắt tròn tròn cặp mắt khó có thể tin.

“Tiểu Hỉ tỷ tỷ ngươi thật sự là Tiểu Hỉ tỷ tỷ sao? Không phải là hai năm trước ngươi đã chết rồi sao?” Nàng khó có thể tin nhìn chăm chăm Tiểu Hỉ nói.

Lời này vừa nói ra, ba người hoảng sợ ngẩn ra.

“Ngươi ở đây nói nhăng nói cuội cái gì đó? Chẳng lẽ thật cháy hổng đầu óc sao?” Tiểu Hỉ cau mày, mặt lo lắng quay đầu nhìn về phía Đoàn phu nhân. “Phu nhân.”

“Mau cho người đi mời Lý đại phu tới, nhanh đi.” Đoàn phu nhân nhanh chóng ra lệnh.

“Vâng” Tiểu Hỉ lĩnh mệnh, lập tức chạy như bay.

Linh Lan không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại xảy ra trên người nàng, chỉ biết là nàng nhảy giếng tự vẫn, sau khi tỉnh lại, lại trở lại năm mười lăm tuổi, thời điểm bởi vì chịu gió rét mà bệnh nặng một trận.

Cảm giác giống như là một giấc mộng, nhưng người chết còn nằm mộng sao?

Nếu nói mọi việc trước kia mới là một giấc mộng, nàng lại không thể nào tin nổi, bởi vì mỗi một sự kiện, mỗi một câu, mỗi một ngày, mỗi một đêm trong quá khứ tất cả nàng đều nhớ rõ mồn một trước mắt, nhớ rất rõ ràng, cho nên như vậy tuyệt đối không phải một giấc mộng.

Vậy rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Mấy ngày liên tiếp nàng không nghĩ ra nguyên do là gì, rốt cuộc buông tha không nghĩ nữa, bởi vì có muốn cũng không nghĩ ra.

Nàng lại không dám nói với người khác, chỉ sợ bị coi là yêu ma quỷ quái, tà thuyết mê hoặc người khác.

Về phần những lời nói kỳ quái lúc nàng mới tỉnh, nàng chỉ có thể cảm tạ trời xanh để cho nàng trọng sinh ở thời điểm bị bệnh nặng bởi vì như vậy nàng có thể ngụy trang, sẽ không có ai coi những lời nói xằng bậy lúc mới tỉnh dậy của nàng là thật.

Trùng sinh, làm lại cuộc sống một lần nữa.

Có bao nhiêu không tưởng tượng nổi, lại có bao nhiêu cảm tạ trời xanh, để cho nàng có cơ hội sống lại một lần nữa.

Chết qua một lần để cho nàng hiểu được rất nhiều, cũng giống như một loại khác trọng sinh.

Lần này, nàng nhất định phải ngăn cản tất cả bi kịch xảy ra.

Lần này, nàng nhất định phải dùng cảm, nắm chặt tất cả cơ hội, không để cho mình hối hận.

Lần này, nàng nhất định phải thay đổi số mạng Đoàn gia, giữ lại hạnh phúc thuộc về mình.

Linh Lan nằm ở trên giường nghỉ.

Đây là ngày thứ ba sau ngày nàng trọng sinh trở lại, phu nhân thương yêu nàng, đặc biệt cho phép nàng nghỉ ngơi nhiều mấy ngày, vừa đúng để cho nàng có thời gian suy nghĩ và chấp nhận toàn bộ chuyện khó tin này.

Mười lăm tuổi, nàng lại mang theo trí nhớ của mười năm sau trọng sinh trở lại năm nàng mười lăm tuổi này, mặc kệ thế nào cũng có cảm giác không thể tin được.

Mười lăm tuổi, nàng còn nhớ rõ một năm này xuân hàn rất lạnh, trời mưa đặc biệt nhiều, trong thành người phải chịu gió rét cũng rất nhiều, các thương đoàn lớn trong thành cũng vì vậy mà bị ngăn lại, khiến vật giá trong thành đẩy lên rất cao.

Mưa từ mùa xuân tới mùa hè, liên miên không dứt.

Rất nhiều thương đoàn mất thấy như vậy không được, mặc kệ là chỉ vì lợi ích hoặc vì thương hiệu rồi rút đội mưa lên đường, cho nên đưa đến rất nhiều người bởi vì đất đá trên núi rơi xuống có đi không về, lão gia cùng Đại Thiếu Gia cũng vì vậy mà bỏ mạng.

Chờ một chút!

Linh Lan cả kinh, đột nhiên mở hai mắt ra, từ trên giường lật người lên.

Lão gia cùng Đại thiếu gia thật là ở đầu mùa hè năm nàng mười lăm tuổi, bởi vì đi theo thương đoàn gặp phải chuyện ngoài ý muốn trên núi mà mất mạng, bởi vì một năm này nàng bệnh nặng một trận, mưa lại rất đặc biệt nhiều, cho nên nàng nhớ rất rõ ràng.

Không sai, chính là đầu mùa hạ năm nay, mà bây giờ còn là đầu mùa xuân, vẫn còn kịp ngăn cản bi kịch xảy ra, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản tất cả mới được.

Nhất định phải nghĩ biện pháp.

Hai tháng sau, Linh Lan trở mắt nhìn lão gia mang theo Đại Thiếu Gia cùng Đoàn gia thương đội ở trong mưa bụi mù mịt lên đường, tiến về phía xa châu.

Biết rõ sắp có phát sinh ngoài ý muốn, nàng lại hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản.

Thân là một nô tỳ nhỏ, lời nói ít trọng lượng, căn bản không coi lời nói nàng mượn có ác mộng nói là quan trọng, phu nhân thậm chí còn biến chuyện này làm thành chuyện cười nói cho lão gia nghe, khiến lão gia nghe xong còn cười ha ha.

Xuống tay bên người phu nhân không có kết quả, nàng cũng từng đến tìm Đại thiếu gia nói rõ ác mộng cùng lo lắng của mình, kết quả vẫn như cũ, rước lấy một hồi cười khê của Đại Thiếu Gia, hoàn toàn không coi đó là việc quan trọng.

Đoàn gia tổng cộng có bốn vị chủ tử, trừ lão gia, phu nhân, Đại Thiếu Gia ra, còn có vị Nhị thiếu gia —— cũng chính là thiếu gia của nàng, vốn là nàng còn có nhiều hy vọng, nhưng kì lạ một năm này, thiếu gia sau khi làm lễ trưởng thành, theo tổ huấn Đoàn gia rời nhà hai năm, bên ngoài du lịch tăng thêm kiến thức, cho nên không có ở trong phủ.

Số mạng thật không thể đổi sao?

Nhìn bóng lưng thương đội rời đi, Linh Lan cảm thấy vừa bị thương lại nản lòng thoái chí.

Tại sao biết rõ sẽ có bi kịch xảy ra, tại sao nàng lại không có biện pháp ngăn cản, không để cho nó xảy ra đây? Nếu như những việc này đều đã định sẵn, không thể sửa đổi, Vì sao trời xanh lại để nàng sống lại lần nữa là vì cái gì chứ?

Sau khi Đoàn gia thương đội xuất phát hơn một tháng, tin dữ quả nhiên truyền đến, thương đội lành nghề trên đường gặp phải băng tan, lão gia cùng Đại Thiếu Gia bất hạnh bị đất đá chôn vùi, tung tích không rõ, lành ít dữ nhiều.

Fu nhân nghe thấy tin dữ, bất tỉnh tại chỗ, bệnh nặng một trận, cả Đoàn phủ cũng bao trùm một mảnh đau thương cùng lo lắng.

Lão gia cùng Đại Thiếu Gia vẫn luôn là trụ cột của Đoàn gia, hiện tại trụ cột ngã xuống, hơn nữa còn là hai cây cùng nhau ngã, sau này Đoàn gia nên dựa vào người nào?

Nhị thiếu gia sao?

Mới vừa tròn hai mươi tuổi, ngay cả sản nghiệp của Đoàn gia còn chưa hiểu hết, nay còn muốn chính hắn chống đỡ Đoàn gia, có thể sao?

Lòng người trong Đoàn gia đều đã hoảng loạn.

Thính Vũ uyển, nơi ở của Đoàn phu nhân nhẹ nhàng bị đẩy ra, Linh Lan từ ngoài cửa nhẹ chân mà đi vào trong, muốn nhìn phu nhân bị bệnh liệt giường đã tỉnh táo hay chưa?

Nàng biết chưa gọi tự tiện xông vào như vậy, nhất định sẽ dẫn đến một trận mắng chửi hoặc giáng tội vì gần đây cảm xúc của phu nhân không được ổn định do thương tâm đến gần chết, nhưng nàng không sợ hãi, chỉ cần phu nhân có thể tỉnh lại đi, có thể ăn cơm, cho dù muốn nàng chịu hình phạt, nàng cũng nguyện ý.

Đến gần vừa nhìn, trên giường phu nhân quả nhiên đã tỉnh táo, đang cặp mắt ửng hồng lẳng lẳng nằm ở trên giường, không biết đang nghĩ cái gì.

“Fu nhân, ngài có muốn ăn chút gì, nô tỳ đi bưng tới.” Hơi do dự một chút, nàng mở miệng nhẹ giọng hỏi.

“Không cần, người đi ra ngoài.”

“Phu nhân, ngài như vậy thân thể sẽ không chịu nổi.” Nàng không tự chủ được nói, “Nô tỳ đi thức ăn bưng tới, ngài ăn một chút được không?”

“Ta đã nói không muốn, người không nghe thấy sao? Đi ra ngoài.” Đoàn phu nhân âm điệu đề cao, đã cho thấy tức giận.

2. Chương 2

Linh Lan trầm mặc, hít sâu một hơi, dứt khoát kiên quyết lên tiếng lần nữa.

“Phu nhân, nô tỳ biết ngài rất đau lòng, nhưng ngài mau mau tỉnh lại đi, Nhị thiếu gia chỉ còn ngài có thể giúp hắn chống đỡ cái nhà này, nếu như ngài ngã bệnh, Nhị thiếu gia biết phải làm sao?” Nàng dừng một chút, thấy phu nhân không có mở miệng trách cứ nàng, nên mềm giọng nói tiếp: “Ngài ăn một chút gì có được hay không? Không vì cái gì khác, dù là vì Nhị thiếu gia, ngài cũng phải kiên cường, dù sao ngài là người thân duy nhất còn lại của Nhị thiếu gia. Phu nhân, nô tỳ van xin ngài, ngài ăn một chút gì được không? Nếu như lão gia cùng Đại Thiếu Gia ở dưới tuổi vàng có biết, nhìn ngài như vậy, nhất định sẽ rất lo lắng khổ sở cùng thất vọng.”

“Thất vọng?” Đoàn phu nhân lẩm bẩm ra tiếng.

“Đúng, nếu như Đoàn gia vì vậy mà không gượng dậy nổi, vì vậy mà sa sút.” Linh Lan nói như chém đinh chặt sắt. “Lão gia không chỉ có sẽ thất vọng, còn có thể chết không nhắm mắt, lẽ nào ngài có thể nào trở mặt nhìn Đoàn gia xuống dốc, nhưng cái gì cũng không làm, không muốn nghĩ phương pháp trợ giúp Nhị thiếu gia ổn định Đoàn gia, vực dậy Đoàn gia.”

“Người nói Đoàn gia xuống dốc là sự việc thế nào?” Đoàn phu nhân rút cuộc cảm thấy có cái gì không đúng, từ trên giường ngồi dậy.

“Bởi vì lão gia cùng Đại Thiếu Gia cùng một lúc mà qua đời, thương hành Đoàn gia quần long vô thủ, đã lâm vào một mảnh rối loạn, trên phố thậm chí có lời đồn đãi đang nói Đoàn gia muốn xuống dốc rồi.” Linh Lan dàng hoàng đáp.

“Lỗi Nhi đâu rồi?” Đoàn phu nhân cau chặt mày hỏi.

Đoàn Lỗi là tên của Nhị thiếu gia.

“Sáng sớm đã ra cửa. Gần đây Nhị thiếu gia vì trấn an bọn thương gia bất an, một mỗi ở Châu Lý, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, nhưng những lời đồn đãi bất lợi với cửa hàng của Đoàn gia càng ngày càng lớn, hoàn toàn không có biện pháp ức chế.”

“Là ai truyền ra loại lời đồn nhảm nhí này?”

“Thứ tin đồn nhảm này căn bản không cần ai nói ra, chỉ cần quan sát mấy tháng tình hình gần đây của cửa hàng Đoàn gia liền có thể biết được một hai rồi.”

“Tình trạng thương hành thật sự bết bát như thế sao?”

Về mặt Linh Lan đau thương gật đầu. “Nhị thiếu gia tuổi quá nhỏ lại không có kinh nghiệm kinh doanh thương hành, ở trong ngành không làm cho người tin phục, khiến cho rất nhiều thương gia vốn hợp tác cùng Đoàn gia bây giờ lại hợp tác cùng thương hành khác, tình huống rất tồi tệ.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao không ai tới nói với ta?” Đoàn phu nhân không kiềm được tức giận hỏi.

“Hồi phu nhân, thật ra Vương tổng quản cùng Lý hành thủ, Trương hành thủ cũng đi xin phu nhân rất nhiều lần, nhưng lại cũng bị phu nhân cự ở ngoài cửa.”

Đoàn phu nhân nhú chặt chân mày, nhớ tới giống như thật sự là có chuyện này.

” Bây giờ người lập tức đi gọi ba người bọn hần tới đây gặp ta.” Nàng ra lệnh.

“Vâng” Linh Lan lên tiếng, lại không xoay người đi làm việc.

“Còn có chuyện gì?” Đoàn phu nhân hỏi.

“Nô tỳ cả gan, nhưng phu nhân nên ăn trước ít đồ hay không, như vậy mới có hơi sức giải quyết những vấn đề này?”

“Để cho người đưa thức ăn lên đây đi.” Đoàn phu nhân khẽ thở dài nói.

“Dạ, nô tỳ đi ngay.” Linh Lan vui mừng nói, lập tức xoay người rời đi.

Vừa đi ra khỏi sương phòng của phu nhân, nàng không nhịn được lập tức thở dài một hơi, rốt cuộc có thể yên tâm, không phải lo lắng cho thân thể phu nhân, hiện tại nàng chỉ phải nghĩ biện pháp giúp phu nhân phụ tá thiếu gia, khiến thiếu gia trong thời gian ngắn nhất trở thành trụ cột của Đoàn gia là được.

Ở kiếp trước của nàng, sau khi lão gia cùng Đại Thiếu Gia qua đời, thiếu gia ước chừng tốn thời gian 5 năm mới làm cho thương hành Đoàn gia vững chắc, cũng chính là trong năm năm này phu nhân đưa nàng đến hầu hạ bên cạnh thiếu gia, làm cho nàng sinh lòng ái mộ đối với thiếu gia.

Ở kiếp trước khi nàng mười lăm tuổi, thật ra thì có chút xem thường đối với Đoàn gia Nhị thiếu gia, bởi vì hần tựa như là cùng một dạng với những cậu ấm trong thành từng đùa giỡn nàng, cả ngày kết bè kết phái, sống phóng túng, không làm việc đàng hoàng.

Cho nên, khi lão gia cùng Đại Thiếu Gia ngoài ý muốn qua đời, lời đồn bắt lợi cho Đoàn gia nổi lên bốn phía, nàng cũng giống như những người làm khác ở Đoàn gia, tin rằng Đoàn gia sẽ phải đảo lộn như lời đồn đãi, lo lắng trùng trùng đối với tương lai.

Nhưng thiếu gia lại thay đổi tất cả, không chỉ có thay đổi thái độ vui đùa bình thường, mà giống như thay đổi thành người khác, cố gắng làm việc, làm cho người ta lau mắt mà nhìn, trong vòng năm năm ngắn ngủi khiến Đoàn gia thương hành cải tử hồi sinh, lần nữa lớn mạnh.

Trong vòng năm năm, Đoàn gia từ suy sụp đến hưng thịnh, giống như kỳ tích, giống như truyền kỳ, làm cho người ta nói chuyện say sưa, nhưng nàng hiểu rõ rằng năm năm đó thiếu gia tốn bao nhiêu tâm lực hơn bất kỳ người nào, mỗi ngày cực nhọc ngày đêm, đêm không ngủ, quên ăn quên ngủ làm việc, nàng đều nhìn tất cả ở trong mắt.

Trước khi sống lại nàng lúc đó chỉ là một tiểu tỳ bình thường, dốt đặc cán mai, việc có thể giúp cho hần không nhiều lắm, chỉ có thể giúp thắp đèn, dâng trà đưa cơm, thỉnh thoảng bồi thiếu gia tâm sự, nghe hần nói một chút lời nói, khéo léo ở dưới sự chỉ đạo của thiếu gia tập viết, khiến thiếu gia nhờ vào đó buông lỏng tâm tình cùng áp lực, những thứ khác vẫn không giúp được gì.

Nhưng sau khi sống lại, nàng bây giờ cũng không giống như trước.

Mặc dù vẫn là mười lăm tuổi, vẫn là tiểu tỳ nữ của Đoàn gia, nhưng hôm nay nàng lại có trí nhớ mười năm sau, hơn nữa có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết chữ, đối với phương diện buôn bán, ở bên cạnh thiếu gia mưa dầm thấm đất, mười năm cũng có chút tâm đắc.

Nàng có tự tin nhất định lúc này có thể giúp được việc, có thể giúp ích đối với thiếu gia cùng Đoàn gia.

Hiện tại, nàng chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi phu nhân đưa nàng phái đến bên cạnh thiếu gia là được.

Nếu như nàng nhớ không sai, một tháng sau khi phu nhân tỉnh lại từ đau đớn, nàng sẽ bởi vì thông minh lanh lợi, huệ chất lan tâm mà được phu nhân phái đến hầu hạ bên cạnh thiếu gia, thay phu nhân chiếu cố, chăm sóc cho thiếu gia đang vì thương hành Đoàn gia mà lao tâm lao lực.

Năm năm sau, nàng sẽ chuyển vào Quan Vân uyển nơi thiếu gia ở, sau đó đúng giờ trở về Thính Vũ uyển báo cáo tình trạng gần đây của thiếu gia cho phu nhân.

Sau năm năm, thương hành của Đoàn gia trọng chấn hùng phong, một người tự xưng là ân nhân của Đoàn gia xuất hiện, yêu cầu Đoàn gia thực hiện hứa hẹn của lão gia khi còn sống là kết thành thông gia.

Thiếu phu nhân Tô Như Yên da trắng như ngọc, mặt mày như vẽ, ngoảnh đầu thùy mị, là một đại mỹ nhân không hơn không kém, vừa xuất hiện liền làm người ta kinh diễm, danh dương lam châu.

Nhưng ai cũng không ngờ tới nàng lại có lòng dạ rắn rết, ác độc vô cùng, gả vào Đoàn gia vền vẹn thời gian năm năm, liền giết người cướp của trước sau hại chết thiếu gia, tức chết phu nhân, sau đó ôm đứa con hoang không phải là cốt nhục Đoàn gia, tính toán danh chánh ngôn thuận xâm chiếm sản nghiệp Đoàn gia.

Tuy nói thiếu gia đối với thiếu phu nhân lạnh nhạt là sự thật, nhưng phu nhân và Đoàn gia chưa bao giờ làm gì có lỗi với thiếu phu nhân, nàng không hiểu thiếu phu nhân có thể nào lòng muông dạ thú như thế, hạ độc thủ như vậy.

Nàng vĩnh viễn không quên được thiếu phu nhân thấy phu nhân ở trước mặt nàng ngã xuống, khí tuyệt mà bỏ mình thì trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên ý cười lạnh, làm nàng cả người phát rét.

“Tại sao?”

Lúc ấy nàng đang khiếp sợ cùng khó có thể tin đã từng bật thốt lên, kết quả lấy được đáp án cũng là ——

“Chờ sau khi người chết đi hỏi Diêm Vương đi.”

Sau, nàng bắt đầu chạy trốn, cho đến nhảy xuống giếng mới thôi cũng không lấy được đáp án.

Tại sao? Nàng đến nay vẫn không nghĩ ra, thế nhưng đối với hiện tại chuyện đó đã không còn quan trọng, bởi vì sau khi sống lại nàng tuyệt sẽ không để cho chuyện phát triển đến một bước kia.

Ông trời ở trên cao, tiểu nữ Linh Lan ở chỗ này thề với trời, không biết dùng phương pháp gì nàng đều sẽ thay đổi bi kịch trước khi nàng sống lại kia, không để cho nó xảy ra.

Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ*.

*Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Giống như trước khi sống lại, Linh Lan được phu nhân từ Thính Vũ uyển sai đến Quan Vân uyển hầu hạ thiếu gia, cũng giống như trước khi sống lại, thiếu gia đối với một tỷ nữ mới được đưa đến bên người là nàng cũng chỉ vội vã liếc mắt nhìn, hỏi một câu ——“Người tên là gì?” Sau đó sẽ không nhìn nàng thêm một lần nào nữa.

Trước khi sống lại, nàng nhớ ước chừng qua hơn nửa năm sau, thiếu gia lúc này mới lại hỏi nàng một lần“Người tên là gì” , sau lần đó mới chính thức chú ý tới trong Quan Vân uyển có một tiểu tỷ tên là Linh Lan.

Bởi vì phu nhân thấy thiếu gia bận rộn mà ngày càng gầy gò, không nhịn được nói thêm vài câu ân cần, trong lời nói thỉnh thoảng nhắc tới“Linh Lan nói” , “Linh Lan nói cho ta biết” , “Linh Lan chính mắt thấy”, mới khiến cho thiếu gia chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Như vậy có thể thấy được, tất cả mọi người nói nàng đáng đáp đẹp, mặt ngọc mày ngài, phong cách ưu nhã hoàn toàn không thua đại gia khuê tú, thật ra thì tất cả đều là gạt người.

Linh Lan có chút than thở, không tự chủ được nhớ tới thiếu phu nhân dung nhan khuynh thành hoa nhường nguyệt thẹn, sau đó thở dài một hơi thật sâu.

Mặc kệ như thế nào,sau khi thiếu gia ý thức được sự tồn tại của nàng, hảo cảm với nàng càng ngày càng tăng, cho dù ở năm năm sau thiếu phu nhân đẹp tựa thiên tiên gả vào Đoàn gia, thái độ cưng chiều của thiếu gia đối với nàng vẫn như cũ không thay đổi, cái này đủ rồi.

Nàng tự nói với mình, sau đó lại cau mày .

Trước khi sống lại, thiếu gia ước chừng tốn thời gian hơn nửa năm mới chú ý tới nàng, sau khi sống lại, nàng cũng không phải là không muốn chờ thêm nửa năm, mà là nếu như có thể dùng nửa năm này để lợi dụng, nàng nhất định có thể giúp đại ân đối với thiếu gia cùng thương hành của Đoàn gia lúc này xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ.

Nàng phải nghĩ phương pháp mới được, không thể để lãng phí thời gian nửa năm này.

Linh Lan vừa dọn dẹp thư phòng của thiếu gia, vừa dùng sức tìm cách.

Trên bàn sách chất đầy rất nhiều sổ sách, còn có người phụ trách thương hành Đoàn gia viết thư tới, có cái chưa mở, có cái đã xem, còn có một ít bị thiếu gia vò thành một cục vứt trên bàn hay dưới đất, cách bàn đọc sách hoặc gần hoặc xa, xa nhất là một cái ở ngoài cửa phòng.

Nàng có chút tò mò nội dung những thứ bị vò thành giấy bỏ viết những gì, vì vậy không nhin được nhặt một phong thư trải phẳng, nhìn xuống nội dung trong thư, sau đó chân mày không khỏi nhíu chặt.

“Người ở đây làm cái gì?”

Thình lình có tiếng vang, khiến Linh Lan đang xem thư không tử chủ lâm vào trầm tư thiếu chút nữa nhảy dựng. Nàng vừa ngẩng đầu, chỉ thấy thiếu gia ban ngày ít có mặt tại phủ thế nhưng xuất hiện tại trước mặt nàng, bị dọa đến nàng liền không hề nghĩ ngợi, lập tức giấu thư vẫn cầm ở trên tay ra phía sau.

“Thiếu Thiếu gia.” Nàng khẩn trương không dứt, không biết làm sao kêu lên.

“Người mới vừa làm gì?” Đoàn Lỗi lạnh lùng hỏi.

“Nô. nô tỳ dọn dẹp trong thư phòng.” Nàng lo lắng nói, không xác định thiếu gia tới bao lâu, có nhìn thấy nàng mới vừa làm cái gì hay không.

“Dọn dẹp trong thư phòng? Đưa tay ra.” Đoàn Lỗi hừ lạnh một tiếng, ra lệnh cho nàng.

Linh Lan hoảng hốt một hồi, nhất thời hiểu ra thiếu gia nhất định nhìn thấy nàng mới vừa đang nhìn phong thư.

Bây giờ nên làm gì? Muốn giả trang chính mình đốt đặc cán mai trước qua cửa ải này, hay là nhân cơ hội này thuận nước đẩy thuyền, khiến thiếu gia biết nàng có năng lực có thể giúp hắn?

Nàng chần chờ một chút, lấy thư đang giấu ở phía sau ra, thận trọng nói: “Nô tỳ chỉ là tò mò, cho nên mới nhìn nội dung trong thư.”

“Người biết chữ?” Đoàn Lỗi nheo mắt lại.

“Nhận biết được một chút.” Linh Lan kín đáo đáp.

Đoàn Lỗi hé mắt nhìn nàng, trên mặt mang theo hoài nghi. Một tiểu nữ tỳ giống như nàng dám nói nàng biết chữ, muốn hắn tin tưởng như thế nào?

Hắn xoay người đi tới trước kệ sách, tùy ý rút quyển sách hỏi nàng, “Nói cho ta biết quyển sách này tên gì.”

“Luận Ngữ.” Linh Lan nhìn xuống hai chữ trên sách kia, không chậm trễ chút nào hồi đáp.

“Đọc đoạn văn này lên.” Đoàn Lỗi mở ra sách, tùy ý chỉ một đoạn cho nàng.

“Thị kì sở dĩ, quan kì sở do, sát kỳ sở an.*” Linh Lan nhẹ giọng thì thầm.

*Theo sách Luận ngữ, Khổng Tử có nói: “Thị kì sở dĩ, quan kì sở do, sát kỳ sở an, nhân yên sơ tai, nhân yên sơ tai.” Nghĩa là: xem việc làm như thế nào, xét lý do tại sao mà làm, nhận thấy có vui vẻ mà làm hay không, thì đâu có ai giấu giếm được ta, có ai giấu giếm được ta đâu.

Đoàn Lỗi kinh ngạc nâng cao chân mày, không ngờ tới nàng có thể đọc ra được.

“Nhìn dáng dấp người nói người biết chữ cũng không hề nói dối, nhưng tuyệt đối không chỉ một chút đúng không?” Hắn như có điều suy nghĩ quan sát nàng nói: “Người tên là gì?”

“Nô tỳ tên gọi Linh Lan.”

“Linh Lan?” Giống như mơ hồ đã từng nghe qua cái tên này. Đoàn Lỗi suy nghĩ —— đúng rồi, hắn nhớ ra rồi. “Người là tiểu tỳ nữ mẹ ta đặc biệt sai tới đây hầu hạ ta?”

“Vâng”

Nếu như là người được mẹ sai tới, thì chắc là không có vấn đề gì.

“Đi ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một mình.” Hắn phát phát tay, vẻ mặt mệt mỏi phân phó.

Mới vừa nhận được tin tức, lại có một phân hào của thương hành Đoàn gia đóng cửa, đây đã là gian phân hào thứ tư trong tháng này rồi, tiếp tục như vậy nữa, thương hành Đoàn gia bọn họ sớm muộn sẽ bị phá sản.

Hắn rất cuộc nên làm như thế nào mới có thể đạt được tán thành cùng tin tưởng của thành viên thương hội, sẽ không bởi vì lo lắng thương hành Đoàn gia không có ngân lượng mua hàng, mà cự tuyệt giao dịch cùng bọn họ?

Ăn nói khép nép, thỉnh cầu sự giúp đỡ, nhờ sự báo đáp của những người chịu ơn của phụ thân cũng đã dùng qua, ra giá cao thu mua cũng không được, chỉ bị cho là nói suông, hắn đã sắp muốn đến bước đường cùng.

“Thiếu gia.”

Một âm thanh đột nhiên đánh vỡ yên tĩnh truyền vào tai hắn, Đoàn Lỗi mở mắt ra, chỉ thấy tỷ nữ tên gọi là Linh Lan kia vẫn đứng ở trong thư phòng, không có đi ra ngoài.

“Làm sao ngươi vẫn còn ở nơi này?” Hắn cau mày nói.

“Nô tỳ mới vừa nhìn mấy phong thư, có chút ý kiến không biết nên nói hay không?” Linh Lan do dự mở miệng nói.

“Ý kiến?” Đoàn Lỗi có chút giễu cợt.

Một tiểu tỷ nữ, mặc dù nhận biết một ít chữ, nhưng đối với kinh doanh thương hành có thể có ý kiến gì? tất cả những bức thư này bị hắn bóp thành cục, tất cả đều là tình cảnh khốn khổ mà các phân hào gặp phải, hắn không có cách năng lực thực hiện nên càng xem càng giận, sau đó mới có thể lấy thư ra để trút giận. Những thứ kia bị hắn bóp nặn thành đoàn tất cả đều là tin tức phân hào gặp phải đủ loại khốn cảnh, hắn đang trong cơn phần nộ mới có thể vo thành một đoàn cho hả giận.

Hắn vắt hết óc đều không thể giải quyết vấn đề, một tiểu tỷ nữ như nàng có thể có ý kiến gì không?

Mặc dù cảm giác rất buồn cười, nhưng nghe cũng không sao.

3. Chương 3

“Nói một chút coi.” Hắn tùy ý lên tiếng.

“Nô tỳ từ trong thư phát hiện rất nhiều phân hào thương hành cũng bởi vì thương phẩm hàng hóa thiếu hụt mà gặp phải khốn cảnh kinh doanh, những nguồn cung cấp hàng hóa thương phẩm kia, trừ những thứ thương đội thương hành mua giao dịch bên ngoài, chẳng lẽ không có thể do thương hành Đoàn gia của chúng ta thu mua cung cấp sao?”

“Ngươi cho rằng thương đội tồn tại là vì sao? Nếu như những thứ hàng kia dễ dàng thu mua như thế, thương đội cần gì phải cực khổ đến nơi xa xôi như vậy thu mua thương phẩm cùng hàng hóa? Nhưng nếu tất cả do chúng ta tự mình thu mua, vậy sẽ hao tổn bao nhiêu nhân lực vật lực ngươi biết không?”

“Nô tỳ chỉ là thu mua những thương phẩm thừa thải, giống như Lam châu thừa thải tơ lụa, Diêu Châu thừa thải ngọc, Kỳ Châu núi non trùng điệp nên thừa thải các loại da thú, chúng ta thu mua những thứ đồ này”

“Có câu nói là đầu cơ kiếm lợi, những sản vật thừa thải này căn bản cũng không đáng tiền.”

“Không bao nhiêu tiền vừa đúng có thể thu mua với giá thấp, lại đem hàng hóa vận chuyển về rồi bán ra với giá cao.”

“Ngươi nói chính là tất cả thương đội thương hành làm những chuyện như vậy.”

“Không sai, nhưng thương đội đi đi về về mất hai lần thời gian đi đường, chúng ta lại chỉ cần một lần thời gian đi đường là đủ, hơn nữa ít đi việc thu mua từ các thương đội khác, thương hành của chúng ta có thể tiết kiệm đi không ít ngân lượng.”

Đoàn Lỗi nhú chặt chân mày, nghiêm túc suy tư tính khả thi.

Theo hẳn được biết, các thương đội của thương hành trong liên thương hội ai cũng có việc của riêng mình, thương đội phụ trách Lam Châu thì chỉ đi đường đến Lam Châu, Diêu Châu có thương đội Diêu Châu phụ trách, Kỳ Châu có thương đội Kỳ Châu phụ trách, không có bất kỳ một thương hành nào có thể làm việc thu mua ở tất cả các châu, bởi vì việc này làm hao tổn rất nhiều vật lực cùng nhân lực. Cho nên liên thương hội mới phải xuất hiện, phân công lẫn nhau hợp tác, cùng nhau chia lợi ích.

Cái gọi là lợi ích cũng chỉ là cùng phân chia thương phẩm, trong đó thương phẩm ở thương đội mua bán chênh lệch giá tuyệt đối là có thể có lợi.

Do thương hành Đoàn gia chủ động thu mua vận chuyển sao?

Đoàn Lỗi càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện được, mặc dù bởi như vậy việc phụ trách đi thu mua hàng hóa sẽ cần nhiều nhân lực hơn, nhưng chỉ cung cấp hàng hóa cho một gian thương hành, cần bản không cần thương đội lớn có hơn mười người, chỉ cần hai ba người hoặc bốn năm người khỏe mạnh có bản lĩnh là đủ.

Ừ, thử một chút xem sao.

“Đi gọi Lý Hành thử cùng Trương hành thử đến.” Hắn đột nhiên mở miệng nói.

“Dạ, nô tỳ đi ngay.” Linh Lan nhanh chóng gật đầu, lĩnh mệnh đi, trên mặt mang nụ cười sáng lạn.

Đó cũng không phải là biện pháp nàng nghĩ ra được, mà là trước khi sống lại, phân hào của thương hành Đoàn gia từng gian đóng cửa, sau cùng chỉ còn tồn tại hai gian, thiếu gia mang toàn bộ tinh thần bỏ vào hai gian phân hào này, cũng không từ vất vả chuyên cần đi lại giữa phân hào ở hai châu, không ngờ phát hiện ra phương pháp này, nàng chỉ là mang phương pháp này nói ra trước mà thôi.

Tóm lại, có thể tạm hoãn vấn đề khẩn cấp, mà thiếu gia cũng có thể nghỉ lấy hơi.

Thật tốt quá.

“Linh Lan, người ở đây làm gì? Thiếu gia đang tìm người khắp nơi.”

“Thiếu gia trở lại?”

“Đang trong thư phòng ở Quan Vân uyển chờ người.”

“Ta tới ngay đây.”

Linh Lan hướng Vương tổng quản cúi người chào, vội vàng hướng Quan Vân uyển chạy tới.

Thời gian hai năm, vì thay đổi thể chế kinh doanh của thương hành Đoàn gia, thiếu gia ngựa không ngừng vó đi đến phân hào của Đoàn gia ở các nơi để tìm hiểu tình hình chung, tiến hành cách tân.

Thay đổi tuyệt đối không có khả năng thuận buồm xuôi gió, bọn họ trước hết gặp phải vấn đề về tiền bạc, nếu muốn thu mua nhất định phải có ngân lượng, mà thương hành Đoàn gia nếu như có đầy đủ ngân lượng cũng sẽ không bị thành viên liên thương hội chèn ép, dùng chút lý do cự tuyệt cung cấp hàng hóa cho Đoàn gia.

Đối với vấn đề tiền bạc, phu nhân và hai vị hành thủ đều có chung ý tưởng muốn đi ngân hàng tư nhân vay tiền, nhưng thiếu gia lại không đồng ý với cách làm đó, người quyết định giảm phân hào của thương hành Đoàn gia từ mười bảy thành mười phân hào, lấy ngân phiếu từ việc bán bảy gian phân hào đó mà tiến hành thu mua hàng hóa.

Phương thức này có thể sẽ làm nhiều người nghi ngờ, nhưng so với việc vay tiền từ ngân hàng tư nhân thì ít nguy hiểm hơn nhiều, dù sao trong mắt người khác, bán đi cũng chỉ là mấy gian phân hào vốn là có thể sẽ đóng cửa của thương hành.

Ý tưởng của Thiếu gia với nàng không mưu mà hợp.

Như vậy có thể thấy thiếu gia rất là lợi hại, nàng là bởi vì trọng sinh, cho nên có nhiều ý tưởng, nhưng thiếu gia lại hoàn toàn dựa vào trí thông minh của mình mà suy nghĩ ra.

Hai năm, thời gian trôi qua thật nhanh mà cũng thực chậm.

Nhanh là bởi vì trong nháy mắt đã vượt qua hai năm, chậm là bởi vì nàng chờ hai năm, mong hai năm, lúc này thiếu gia rời đi Đoàn gia hai năm đã sắp trở về nhà.

Nàng thật sự nhớ hắn, rất nhớ hắn, tình cảm dành cho hắn kéo dài từ trước khi sống lại cho đến nay, người khác không hiểu, chỉ nàng mới hiểu được.

Trước khi vào thư phòng, nàng hơi chỉnh sửa lại xiêm y, sờ sờ tóc, xác định đã chỉnh chu, lúc này mới hít sâu một hơi, cất giọng nói: “Thiếu gia, nô tỳ là Linh Lan.”

“Vào đi.”

Bên trong truyền đến âm thanh quen thuộc mà nàng hằng nhớ nhưng, làm hốc mắt Linh Lan nóng lên, nàng hít sâu một lần nữa, rồi mới giơ tay đẩy cửa thư phòng ra, đi vào.”

“Thiếu gia.” Nàng khẽ cúi người.

“Linh Lan, đã lâu không gặp.” Đoàn Lỗi đối với tiểu tỳ hai năm không gặp nhovn miệng cười, tâm tình rất tốt.

Trải qua hai năm không ngại vất vả, tự thân tự lực bôn ba ngược xuôi, thương hành Đoàn gia đã từng bước từng bước vững chắc, không còn vấn đề thiếu hụt tiền bạc hay hàng hóa. Thậm chí nửa năm trước thương hành còn có lợi nhuận gửi vào ngân hàng tư nhân, cứ theo tình huống này, muốn khôi phục lại như xưa tuyệt đối là có thể.

Đoàn Lỗi cảm thấy rất vui mừng, hai năm cực khổ cuối cùng cũng có thành quả, nhưng hắn biết để có được thu hoạch như ngày hôm nay, nhất định phải cảm tạ một người, nếu không có người kia, Đoàn gia không thể nào có được thành công nhanh như vậy, người đó chính là tỳ nữ Linh Lan.

“Thiếu gia, đã lâu không gặp. Nhìn ngài hiện tại mặt mày hơn hớn, tinh thần sáng láng, nô tỳ rất cuộc có thể yên tâm.” Linh Lan mỉm cười nói.

“Người là đang lo lắng cho ta sao?”

“Nô tỳ dĩ nhiên lo lắng cho thiếu gia, thiếu gia một thân một mình rong rã hai năm ở nơi xa, vì thương hành mà bôn ba mệt nhọc, bên cạnh lại không có nô tỳ tùy thân phục vụ, làm sao Linh Lan có thể không lo lắng đây?”

“Ta không phải chỉ có một mình, Lý hành thủ cùng Trương hành thủ vẫn luôn đi cùng ta.”

“Hành thủ đại nhân đã có nhiều năm kinh nghiệm, đã quen cuộc sống dãi nắng dầm sương, thiếu gia lại không giống như vậy.”

“Ý tứ chính là ta thua kém Lý hành thủ, Trương hành thủ sao? Đoàn Lỗi sắc mặt tối dần.

“Cái gì?” Linh Lan cả kinh, vội vàng nói: “Thiếu gia, nô tỳ không phải ý này.”

“Ta chỉ đùa ngươi thôi” Đoàn Lỗi bỗng nhiên toét miệng nói.

“A?” Linh Lan há miệng cứng lưỡi, hiển nhiên là đã ngạc nhiên đến ngốc trệ.

“Tới đây.” Đoàn Lỗi vẻ mặt ôn hòa hướng nàng ngoắc ngoắc tay.

Linh Lan trừng mắt nhìn, mang theo nghi ngờ đi lên phía trước.

“Mở ra nhìn xem.” Đoàn Lỗi chỉ vào một gói đồ nhỏ bọc bằng vải xanh nói với nàng.

Nàng ngoan ngoan đi lên trước, đem bọc đồ mở ra, chỉ thấy bên trong có rất nhiều trang sức mỹ lệ, dây chuyền, vòng tay, trâm cài tóc, đủ loại kiểu dáng, đẹp không sao tả xiết, giá trị phi phàm.

“Thích không?” Đoàn Lỗi lên tiếng hỏi, khiến nàng ngẩn người, không rõ chân tướng mà nhìn hẩn.

“Thiếu gia, những vật này là...”

“Tặng cho người.” Đoàn Lỗi đối với nàng mỉm cười nói.

Linh Lan khó có thể tin mở to mắt. “Tặng cho.... nô tỳ sao?”

“Đúng.”

“Những thứ này...tòan bộ?”

“Không sai.” Hẩn nhìn nàng chăm chú, cười càng thêm rực rỡ.

“Ách...” Linh Lan đột nhiên không biết phản ứng như thế nào, nhiều thứ quý giá như vậy, toàn bộ đều tặng cho nàng? Đây rốt cuộc là tại sao? Tuy nói làm nô tỳ được chủ nhân ban thưởng chỉ cần nhận lấy là tốt rồi, nhưng nàng vẫn không nhịn được muốn hỏi.

“Vì... cái gì, thiếu gia?” Nàng thận trọng hỏi.

Phản ứng của nàng làm Đoàn lỗi nhíu mày, hẩn cho rằng nàng sẽ vui mừng hơn hử nhận quà hẩn tặng, kết quả không những nàng không vui mừng như tưởng tượng, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt thận trọng, đây là chuyện gì đang xảy ra?

“Người không thích những thứ này sao?” Hẩn hỏi nàng.

“Không, nô tỳ rất thích, chỉ là vì sao phải tặng nô tỳ những thứ quý giá này? Nô tỳ rất sợ, nhận lấy thì ngại.”

“Sợ cái gì, có gì mà phải ngại? Thương hành Đoàn gia trong vòng hai năm mà được như ngày hôm nay, người có công thật lớn, những thứ ban thưởng này người đáng được nhận.”

“Nô tỳ thân là người làm, vốn nên vì tử tử mà tận tâm tận lực, không dám giành công.” Linh Lan lắc đầu mà nói.

“Người không phải đang giành công, nhưng đáng thưởng thì ta thưởng. Nhận đồ rồi đứng lên đi.” Đoàn Lỗi nói.

“Dạ, nô tỳ cảm ơn thiếu gia ban thưởng.” Thấy thiếu gia kiên quyết, Linh Lan cung kính phúc thân, chỉ có thể nhận lấy, để sang một bên.

Đoàn Lỗi quan sát nàng, phát hiện hai năm không gặp, tiểu tỳ này hình như cao lên không ít. Trong trí nhớ nàng còn là bộ dáng bé gái, nhìn một cái cũng biết là tuổi còn nhỏ, nhưng bây giờ hoàn toàn là bộ dạng cô nương, hơn nữa còn xinh đẹp động lòng người, khí chất bất phàm.

“Linh Lan, người bao nhiêu tuổi rồi?” Quỷ thần xui khiến, hẩn mở miệng hỏi.

“Nô tỳ 17.”

“Cũng nên lập gia đình rồi, đã có đối tượng thích hợp chưa?”

Linh Lan cả kinh không dứt, không biết tại sao thiếu gia lại hỏi như thế? Chẳng lẽ hẩn hứa gả nàng cho người ta sao? Nàng tất nhiên không dám hy vọng xa vời rằng thiếu gia coi trọng mình nên mới hỏi như vậy, bởi vì thiếu gia không phải là người háo sắc, nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn.

“Không có, nô tỳ không muốn gả cho ai, chỉ muốn ở bên cạnh phu nhân và thiếu gia phục vụ cả đời.” Nàng làm việc nghĩa không chùn bước, kiên định đáp.

“Người bây giờ chỉ mới mười bảy tuổi, có biết cả đời dài bao nhiêu?” Đoàn Lỗi bật cười nói.

“Nô tỳ mặc kệ, nô tỳ đã quyết định.” Linh Lan kiên định lắc đầu nói. “ Năm đó tiên phụ đột nhiên bệnh qua đời, không phải phu nhân thiện tâm thu dưỡng ô tỳ lúc đó chỉ mới tám tuổi, nô tỳ không chừng đã sớm chết đói đầu đường. Phu nhân và Đoàn gia đối với nô tỳ có đại ân đại đức, nô tỳ suốt đời không quên.”

“Mặc dù người nói đại ân đại đức lớn như vậy, nhưng người đã nghĩ vậy, thì cứ như vậy đi, chỉ là tương lai nếu người có người trong lòng, thay đổi tâm ý muốn cùng đối phương rời khỏi nơi này, Đoàn gia cũng sẽ không vì vậy mà làm khó người, điểm này trước hết để cho người biết.”

“Nô tỳ không hiểu.” Linh Lan trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, không hiểu thiếu gia nói lời này là có ý gì.

“Nói đơn giản bắt đầu từ hôm nay, người không phải là nô tỳ Đoàn gia nữa .”

Sét đánh ngang tai!

“Thiếu gia!” Linh Lan khiếp sợ kêu lên, sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt liền té quỵ dưới đất. “Ngài muốn đuổi nô tỳ rời đi lúc này sao? Nô tỳ có phải hay không đã làm chuyện gì sai, xin ngài cho nô tỳ thêm một cơ hội, không cần đuổi nô tỳ đi.”

“Ai nói muốn đuổi người đi ?” Đoàn Lỗi cau mày nói.

“Nhưng ngài nói bắt đầu từ hôm nay nô tỳ không còn là nô tỳ Đoàn gia”

“Không còn là nô tỳ không có nghĩa là muốn đuổi người đi, người trước đứng lên đi.”

“Ngài thật không phải là muốn đuổi nô tỳ đi?” Linh Lan biểu lộ vẻ mặt lo lắng sợ hãi.

Thấy nàng vẫn quỳ trên mặt đất không dậy nổi, Đoàn Lỗi trực tiếp tiến lên kéo nàng .

“Không phải nô tỳ có ý tứ là, sau này người ở Đoàn gia không còn là thân phận nô tỳ , không cần làm tiếp công việc của nô tỳ , cũng không phải ý tứ muốn đuổi người đi.” Hắn nói với nàng.

“Không phải nô tỳ, không cần làm tiếp công việc của nô tỳ , vậy nô tỳ nên làm cái gì?” Linh Lan không hiểu nhìn hắn.

“Hai năm qua người đều đang làm gì?” Đoàn Lỗi không trả lời mà hỏi lại.

Linh Lan trừng mắt nhìn, hai năm qua.

“Giúp phu nhân sửa sang lại một chút sổ sách của thương hành .”

Đây cũng là chuyện hai năm qua nàng làm nhiều nhất, vừa bắt đầu nàng chỉ là len lén giúp một tay, giúp phu nhân phân loại sổ sách, để cho nàng dễ dàng kiểm tra, thỉnh thoảng phát hiện sổ sách có vấn đề, liền nhắc nhở phu nhân sửa lại, kết quả phu nhân phát hiện nàng càng nhìn càng không hiểu sổ sách, từ đó về sau việc giúp đỡ phu nhân sửa sang lại sổ sách, thẩm tra đối chiếu giấy tờ thì trở thành việc của nàng.

Cũng vì vậy, mà hiện tại trong Đoàn phủ từ Phu nhân cho tới đại thúc gác cổng đều đối với nàng có vài phần kính trọng, bội phục không thôi.

“Không sai.” Đoàn Lỗi gật đầu, cặp mắt sáng ngời, thần thái sáng láng.

Từ sau khi nghe mẹ nói về chuyện của nàng, hắn nhất thời có loại cảm giác như nhặt được báu vật, không ngờ tiểu tỳ Linh Lan này lại có tài năng như thế, hơn nữa hai năm trước đối với kinh doanh thương hành đưa ra những ý tưởng độc đáo, cho thấy nàng có tính chất đặc biệt của thương nhân cùng khí chất của tài nữ.

Viên Minh Châu này đã được hắn phát hiện, hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị lu mờ đi.

“Người về sau ở bên cạnh ta giúp ta sửa sang lại thương hành tương mục đi, lấy năng lực của người làm tỳ nữ quá lãng phí. Mỗi tháng ta đều sẽ trả người tiền công, giống như là người làm vậy. Người cảm thấy như thế nào?” Hắn hỏi nàng.

Linh Lan đột nhiên tròn to cặp mắt khó có thể tin, không ngờ sẽ là kết quả này.

4. Chương 4

“Thiếu gia không cần trả tiền công cho nô tỳ, chỉ cần cho nô tỳ tiếp tục ở lại nơi này là được rồi.” Nàng vội vàng lắc đầu nói, lâm cuồng loạn, điều này có phải là nàng có thể giống như trước khi sống lại, thường xuyên có thể sống cùng hắn, ở bên cạnh hắn?

“Tiền công nhất định phải trả, không thể để người làm không công.” Đoàn Lỗi kiên trì nói. “Còn nữa, về sau đừng nói mình là nô tỳ nữa, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, người đã không còn là nô tỳ nữa.”

Không còn là nô tỳ...

Linh Lan vì câu nói này mà tâm tình dậy sóng, cảm thụ giờ phút này nội tâm kịch liệt rung động.

Không còn là nô tỳ, đây là chuyện khó tưởng tượng cỡ nào, trước khi sống lại nàng không có trải qua, sau khi sống lại nàng cũng chưa từng nghĩ đến khả năng này, bởi vì quá không thiết thực, nhưng bây giờ...

Không còn là nô tỳ có nghĩa là nàng có quyền tự chủ, không cần nghe lệnh làm việc, mặc cho người ta sai bảo, có thể cự tuyệt nói không.

Tự do làm chủ bản thân mình... Mặc dù thân phận này không thể so sánh cùng thiên kim tiểu thư Tô gia, nhưng ít ra nàng không còn là nô tỳ, không còn là thân phận hạ nhân.

“Thiếu gia, nô tỳ thật sự có thể không còn là nô tỳ sao?” Nàng vì quá vui mừng mà bật khóc, lẩm bẩm như tự hỏi, cảm thấy tất cả cứ như một giấc mộng.

“Thật. Còn nữa, ta không phải đã nói về sau đừng nói mình là nô tỳ nữa rồi sao?”

“Nô tỳ... Linh Lan đã thành thói quen, nhất thời khó có thể thay đổi.” Nàng không ngừng lau đi nước mắt chảy ra từ khóe mắt, mặt ngượng ngùng sửa lại lời nói, bỗng nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện. “Phu nhân người... người biết chuyện này sao? Nếu như phu nhân phản đối...”

“Chuyện này ta đã đề cập qua với mẫu thân rồi, nàng cũng đồng ý.” Đoàn Lỗi nói.

“Nô... Linh Lan không biết nên nói gì...” Nàng giọng nói khan khan, cảm kích đến tận đỉnh.

“Cái gì cũng không cần nói.” Hắn nói cho nàng biết. “Người chuyển đến ở gia sương phòng phía tây kia đi, khoảng cách đến thư phòng cũng gần.” Dừng lại lại hỏi: “Người cần tỳ nữ không?”

“Không cần.” Linh Lan bị dọa sợ vội vàng lắc đầu, nàng không cần người hầu hạ, thoát khỏi thân phận nô tỳ đã làm nàng rất cảm động, nàng làm sao dám để người khác đến hầu hạ?

“Nếu như cần hãy nói cho ta.”

“Linh Lan thật không cần, Linh Lan có thể tự chăm sóc tốt cho mình.” Nàng lần nữa lắc đầu mà nói.

Đoàn Lỗi gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

“Người đi chuyển đồ của người đến Quan Vân Uyển đi, những chuyện khác, ngày mai ta lại nói cho người.”

“Linh Lan nhất định sẽ chăm chỉ làm việc, tuyệt sẽ không làm cho thiếu gia thất vọng.” Nàng dùng sức gật đầu, nói lên lời thề son sắt.

Đoàn Lỗi cười cười nói: “Đi xuống đi.”

“Dạ, Linh Lan cáo lui.”

Sau khi sống lại, Linh Lan mặc dù không thể thay đổi số mệnh của lão gia cùng Đại thiếu gia, nhưng thương hành Đoàn gia cùng vận mệnh của nàng cũng đã lặng lẽ thay đổi.

Vốn là cần tốn hơn năm năm mới có thể chấn hưng thương hành Đoàn gia, trong thời gian bốn năm ngắn ngủi mà trở nên lớn mạnh, thậm chí lúc trước giảm xuống còn mười phân hào mà nay lại lần nữa phát triển thành mười tám phân hào, dù chưa được như lúc thịnh vượng nhất có hơn hai mươi phân hào, nhưng tốc độ quật khởi vẫn làm cho mọi người kinh ngạc cùng khen ngợi.

Trừ lần đó ra, gần đây thương hành Đoàn gia còn có một chuyện làm cho người ta say sưa bàn tán, đó chính là chuyện thu mua lương thực năm trước, thương hành Đoàn gia thừa dịp cả nước thu hoạch một lượng lớn lương thực khiến cho giá cả giảm mạnh thì lấy giá cao hơn thị trường nhằm cố động chuyện thu mua lương thực.

Hành động giống như kẻ điên lần đó trở thành trò cười lúc trà dư tửu hậu, nhưng hơn một năm sau, cũng chỉ có thương hành Đoàn gia cười vui vẻ được, bởi vì năm đó cả nước bị hạn hán, lương thực thiếu hụt trầm trọng.

“Aiz, sớm biết như vậy, năm ngoái ta không nên tham chút tiền mà bán thêm mấy gánh lương thực.” Vương Đại thở dài nói.

“Sớm biết như vậy, lão tử năm ngoái sẽ đi ngân hàng tư nhân vay tiền, học thương hành Đoàn gia thu mua lương thực rồi. Ai ngờ được lương thực năm ngoái không đáng một đồng tiền mà năm nay lại tăng giá gấp mười lần.” Cổ Lục hồi tiếc không thôi.

“Thương hành Đoàn gia làm sao có thể biết trước được?”

“Nghe trên phố mọi người đồn đãi, chủ sự của Đoàn gia hiện tại- Nhị thiếu gia là tiên nhân hạ phàm, là thật.”

“Người cũng nghe nói chuyện này sao?”

“Chuyện này đầu đường cuối ngõ đều đồn, đến đứa trẻ ba tuổi còn biết, thì ai mà không biết?” Cổ Lục trợn mắt, mím môi nói.

“Đúng thế. Chẳng qua sau đó còn có chuyện, người tuyệt đối chưa từng nghe qua.” Vương Đại vẽ mặt thần thần bí bí nhìn bốn phía, sau đó dục vào Cổ Lục nhỏ giọng nói: “Thật ra thì người thần tiên đầu thai không phải thiếu gia Đoàn gia, mà là người khác.”

“Là người khác? Đây là ý gì?” Cổ Lục kinh ngạc hỏi.

“Ta nói với người, nhưng người không được nói với người khác.” Vương Đại nghiêm túc nói.

Cổ Lục gật gật đầu, nhưng mà nội tâm có chút xem thường, nghĩ thầm, người nói cho ta, tự nhiên cũng sẽ nói cho người khác, còn giả bộ ra vẻ thần bí!

“Thật ra là nữ thần tiên, cô gái này vốn là tiểu tỷ nữ của Đoàn gia, sau đó lại trở tài cứu Đoàn gia mấy lần, mới khiến người ta phát hiện nàng là tiên nữ hạ phàm.” Vương Đại nhỏ giọng nói.

“Tiểu tỷ nữ? Người đang nói những nói cuối gì vậy?” Cổ Lục nhíu mày.

“Không phải là nói vậy, người bên trong Đoàn phủ đều biết chuyện này, có một tỷ nữ gọi là Linh Lan, thiếu gia trong hai năm qua luôn mang nàng bên cạnh, một tác cũng không rời.”

“Đó không phải là thị thiếp chứ? Nghe nói thiếu gia Đoàn gia tuổi không còn nhỏ, vì kinh doanh thương hành Đoàn gia, cho tới nay vẫn chưa cưới vợ, bên cạnh có một thị thiếp cũng không có gì là kỳ quái.”

“Nếu người là thiếu gia Đoàn gia, người có để cho thị thiếp nhúng tay vào chuyện kinh doanh thương hành hay không?”

“Có ý tứ gì? Chẳng lẽ nữ nhân kia tham gia vào chuyện kinh doanh thương hành nữa hay sao? Một nữ nhân?” Cổ Lục mở to hai mắt.

Vương Đại gật đầu một cái, không nhìn được miệng lưỡi lưu loát đem chuyện bí mật mình biết toàn bộ nói ra.

“Nghe nói năm ngoái thương hành Đoàn gia đột nhiên thu mua lượng lớn lương thực, chính là nữ nhân này chủ trương. Còn nữa, nghe nói thương hành Đoàn gia có thể trong thời gian ngắn như vậy cải tử hồi sinh, cùng nữ nhân kia cũng có quan hệ. Thậm chí nghe nói ban đầu Lão gia cùng Đại thiếu gia Đoàn gia ngoài ý muốn bỏ mình, nữ tử kia được thần linh báo cho biết trước, nhưng người Đoàn gia không tin nên mới đưa đến bị kịch kia.”

“Những việc này làm sao người biết được?” Cổ Lục nhíu chặt chân mày.

“Ta có một biểu ca bà con xa, làm công ở Đoàn gia mười năm rồi, gần đây khi chuẩn bị về quê, trước khi đi hẳn đã nói. Hẳn sẽ không nói lung tung về người khác.”

“Nếu như những gì hẳn nói là sự thật, chuyện này ngay từ lúc chúng ta ở đây sẽ truyền ra, không thể nào không ai nghe nói.” Cổ Lục vẫn còn nghi ngờ.

“Có lẽ thần tiên hiển linh trong một tiểu tỳ nữ là quá vô căn cứ, cho nên mới không truyền ra. Tóm lại, ta tin tưởng những gì biểu ca của ta nói, hẳn sẽ không gạt ta.”

“Cho nên người thật sự tin tưởng tỳ nữ gọi là Linh Lan gì đó chính là tiên nhân hạ phàm?”

“Linh Lan tiểu thư.” Vương Đại cải chính lời Cổ Lục. “Ta tin tưởng, nếu không người giải thích chuyện thương hành Đoàn gia có thể biết trước mà thu mua nhiều lương thực như vậy? Còn có việc hai năm qua bọn họ phát triển thần tốc?”

“Đó là thủ đoạn cao minh của nhị thiếu gia Đoàn gia, là một kỳ tài buôn bán hiếm thấy.”

“Nếu như thật sự là kỳ tài buôn bán, những người liên thương hội tại sao lại không nhìn ra, ban đầu không cho Đoàn gia vào liên thương hội? Bọn họ hiện tại hối hận đến xanh mặt rồi.” Vương Đại ha ha cười nói, đề tài sau đó lại chuyển đến trên người những người đứng đầu liên thương hội, nói đến những tin đồn họ nghe được.

Cổ Lục ngoài mặt thì vẫn tiếp tục nói chuyện, nhưng trong đầu vẫn còn bí mật nghĩ đến chuyện tiên nữ hạ phàm.

Ở Châu Thành nhiều năm trước, tiểu tỳ nữ Linh Lan của Đoàn gia cũng đã tương đối có danh tiếng, diện mạo không nhiễm bụi trần cùng phong cách hơn hẳn tiểu thư thế gia bình thường, làm cho rất nhiều công tử trong thành truy đuổi.

Sau khi Đoàn gia xảy ra tai ương, mỹ tỳ Linh Lan liền ít ra khỏi phủ, hỏi thăm mới biết, nàng vẫn làm việc trong phủ, chăm sóc Đoàn phu nhân bởi vì bị đả kích quá lớn mà sinh bệnh.

Mấy năm sau.

Khi bóng dáng xinh đẹp lần nữa xuất hiện trên đường cái thì vẫn mỹ lệ như xưa – không, so với mỹ tỳ Linh Lan thì càng xinh đẹp hơn vì nàng đã thoát khỏi thân phận tỳ nữ, trở thành tiểu thư, đi bên cạnh nàng có có thiếu gia Đoàn gia.

Lúc bắt đầu thì không ai biết chuyện gì đã xảy ra, hỏi thăm mới biết được tỳ nữ Linh Lan đã được phu nhân Đoàn gia nhận làm nghĩa nữ.

Chỉ là phần lớn mọi người vẫn tin theo khuynh hướng Linh Lan được thiếu gia Đoàn gia nhìn trúng, thu làm thị thiếp, mới có thể nhảy lên cảnh làm Phụng Hoàng, từ đó không còn là tiểu tỳ nhỏ bé.

Nhưng bây giờ, Cổ Lục càng hồi tưởng càng cảm thấy lời Vương Đại nói là thật, bởi vì mặc kệ là phu nhân Đoàn gia thu làm nghĩa nữ, hay được thiếu gia Đoàn gia nhìn trúng mà thu làm thị thiếp, đều không giải thích được tại sao thiếu gia Đoàn gia luôn mang nàng cùng mình ra vào thương hành, hay đưa nàng đi đến các nơi nói chuyện làm ăn.

Một tiên nữ hạ phàm, một tiên nữ hạ phàm có thể biết trước mọi chuyện mà giúp người phát tài...

Cổ Lục rũ mắt xuống, trong đôi mắt lấp lánh tràn ngập vẻ tham lam. Nếu như hẳn có biện pháp mời được vị tiên nữ đó giúp đỡ cho hẳn, hoặc nàng có thể chỉ điểm cho hẳn, vậy không phải hẳn cũng có thể trở nên phú quý như Đoàn gia sao?

Tham lam làm cho cả người hẳn hưng phấn lên.

Quán rượu Cát Tường ở Thành Đông trong một gian phòng trên lầu hai, Linh Lan tựa tại bên cạnh cửa sổ, nhìn phố xá náo nhiệt bên dưới.

Từ tiếng nói chuyện của các tiểu thương từ lầu một truyền lên lầu hai, nàng biết được tại sao hôm nay đường phố lại náo nhiệt như vậy, bởi vì ngày hôm qua có vài thương đội từ phương xa tới đây, mang theo rất nhiều hàng hóa kỳ lạ, mới mẻ.

Căn cứ vào đạo lý về đầu cơ kiếm lợi, nhóm người bán hàng rong dồn sức uốn ba tấc lưỡi để mong bán được nhiều hàng hóa, nói bọn họ hao phí sức khỏe lớn đến đâu, lại cần có bao nhiêu quan hệ, mới từ các thương đoàn nơi đất khách mà lấy được hàng hóa tốt.

Linh Lan ngồi trên lầu, nghe người bán hàng rong dưới lầu lời kéo khách hàng nói đông nói tây, nghe thật vui vẻ.

Thật sự là nhân tài nha, nếu đang lúc phân hào của thương hành Đoàn gia thiếu chủ quỹ, nói không chừng nàng sẽ xin thiếu gia mời đại thúc dưới lầu vào thương hành, đáng tiếc hiện tại thương hành lại không thiếu người.

Linh Lan vui vẻ cười, nghe đại thúc bán hàng rong dưới lầu miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt nói kháo, không có chú ý tới một nam nhân cao lớn đi vào phòng.

“Người ở đây cười cái gì?”

Nghe thanh âm, Linh Lan đột nhiên quay đầu lại, đối với nghĩa huynh trên danh nghĩa, trên thực tế là thiếu gia, là chủ tử, là lão bản, còn là nam nhân nàng ái mộ - Đoàn Lỗi khẽ mỉm cười.

Ở trên thương trường lăn lộn mấy năm, bây giờ Đoàn Lỗi đã hoàn toàn làm cho người khác bỏ đi cảm giác là thế gia công tử chỉ biết ăn chơi mà không biết làm việc, trên khuôn mặt tuấn đạt mang theo quý khí, lại thêm tự tin cùng kiên nghị, làm cho người ta cảm giác chừng chặc lại thêm sự nhạy bén của thương nhân.

“Thiếu gia, ngài đã về rồi, kết quả như thế nào, giao dịch thành công sao?” Linh Lan đứng dậy từ bên cửa sổ, đi tới bàn trà thay hân rót ly nước.

“Không thành. Đối phương hình như có chuẩn bị mà đến, nói ra không ít điều kiện hà khắc, ta không có đồng ý.” Đoàn Lỗi lắc đầu nói.

“Mặc dù ngài miệng nói không thành, nhưng bộ dáng giống như đã biết trước kết quả này, hình như nắm chắc đối phương sẽ hối hận, lại sẽ tìm tới cửa lần nữa. Linh Lan đoán có đúng không? Linh Lan khẽ cười nói.

“Chuyện gì cũng không thể gạt được người.” Đoàn Lỗi cười nói, nâng chung trà lên uống một hớp, cười liếc nàng hỏi: “Có muốn nói một chút, người cảm thấy ta đã tính trước được cái gì?”

Linh Lan khẽ mỉm cười: “Bởi vì hiện tại thương hành Đoàn gia tiền bạc lương thực đầy đủ, có thể không cần lo lắng, nhưng thương hành của bọn họ không giống như vậy, cho dù bọn họ có đầy đủ ngân lượng, nhưng hạn hán trong nước vẫn chưa trừ hết, tình huống hỗn loạn, lấy kinh nghiệm kinh doanh thương hành mấy chục năm của bọn họ, phần lớn khả năng sẽ không mạo hiểm mua thương phẩm tích trữ.” Dừng lại, nàng kín đáo mỉm cười nói: “Không biết Linh Lan phân tích có đúng hay không?”

Đoàn Lỗi cười gật đầu “ Cho nên ta mới nói không có chuyện gì có thể gạt người. Linh Lan, người thật sự rất thông minh, là cô gái thông minh nhất mà ta từng gặp.”

“Thiếu gia khen nhầm rồi.”

“Không phải khen nhầm, là lời nói thật.” Đoàn Lỗi lắc đầu nói. “Thương hành Đoàn gia có được cục diện như ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ công người.”

“Thiếu gia sao lại nói như vậy? Tất cả đều là nhờ ngài và phu nhân, Lý hành thủ, Trương hành thủ, cùng với tất cả mọi người cố gắng, như thế nào lại thành công lao của Linh Lan chứ!”

“Việc khác không nói, năm ngoái thu mua lương thực là do người chủ trương.”

“Aiz, thiếu gia, ngài không phải là đang giấu cợt Linh Lan chứ? Thu mua lương thực năm ngoái, kết quả lại thành trò cười. Thật may là đánh bậy đánh bạ lại gặp phải nhiều năm chưa từng xảy ra tai ương, nếu không hiện tại Linh Lan không còn mặt mũi nhìn ngài.”

“Mặc kệ có phải là đánh bậy đánh bạ hay không, có được kết quả này ta phải cảm tạ người. Cảm ơn người, Linh Lan.”

Hắn đưa mắt nhìn nàng thật sâu, thần thái nghiêm túc mang theo dịu dàng cùng chuyên chú, làm khuôn mặt trắng mịn như ngọc không có chút tỳ vết nổi lên hai rặng mây hồng, rất là mê người, làm cho Đoàn Lỗi trong lúc nhất thời khó có thể dời ánh mắt đi.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh tự nhiên, tiếng rao của người bán hàng rong dưới lầu cũng đã đi xa.

“Khụ!” Không biết qua bao lâu, Đoàn Lỗi bỗng nhiên hồi hồn ho nhẹ một tiếng, che giấu lúng túng.

5. Chương 5

Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, nàng mang đến cho hắn cảm giác là một tiểu nha hoàn, tiểu nha đầu, như thể nào trong nháy mắt liền biến thành xinh đẹp động lòng người, luôn làm cho hắn không tự chủ được mà mê mẩn, thậm chí yên lặng sinh ra tình cảm?

Nếu như nàng vẫn là tỳ nữ của hắn, nếu như nàng không phải thông tuệ hơn người như vậy, không phải là cánh tay đắc lực của hắn trong việc kinh doanh thương hành, hắn tất nhiên đã sớm thu nàng là thiếp thất rồi.

Đáng tiếc những năm này chung đụng, làm cho hắn khắc sâu được rằng Linh Lan bất phàm, hiểu rằng nàng cần được tôn trọng, không thể tùy ý đối đãi cùng cột nhĩ như những cô gái khác.

Cho nên một năm qua, hắn mặc dù sinh ra tình cảm nam nữ đối với nàng, nhưng Linh Lan đối với sự phát triển trong tương lai của thương hành Đoàn gia thực sự quá quan trọng, một là làm bằng hữu, hai là làm nữ nhân của hắn, hắn tình nguyện lựa chọn người trước, xem nhẹ tình cảm của mình, cũng không muốn vì tư tình của mình mà làm mọi thứ thay đổi.

Đây là lòng riêng của người phụ trách thương hành như hắn.

“Hiện tại ta muốn đến phủ Châu, không biết tốn bao nhiêu thời gian. Ta sai Lục Vũ đưa người về phủ trước được không?” Hắn mở miệng nói.

“Để Lục Vũ cùng đi với ngài, đường đường là người phụ trách thương hành Đoàn gia, bên cạnh không mang theo tên hộ vệ nào làm sao được? Linh Lan tự mình trở về là được rồi.”

“Không được, một mình người đi về ta không yên lòng.”

“Thiếu gia chẳng lẽ lo lắng Linh Lan sẽ lạc đường sao? Đừng quên lúc trước khi còn là tỳ nữ đã thường xuyên đi qua phố lớn ngõ nhỏ trong thành, lạc đường là chuyện tuyệt đối không có khả năng xảy ra.” Linh Lan cười nói.

“Quên tình trạng thực tế không phải là ta mà là người.” Đoàn Lỗi thở dài nói.

“Hả?” Linh Lan khẽ nhíu đôi mày thanh tú, chờ hắn giải đáp nghi hoặc.

“Người có phải đã quên thân phận của mình bây giờ không còn là một tỳ nữ, mà là một vị tiểu thư? Cần hộ vệ bên cạnh không chỉ có ta, người cũng cần, Linh Lan tiểu thư.”

“Thiếu gia, xin ngài chớ gọi ta như vậy.” Linh Lan không quen cười khổ.

“Tóm lại, ta tuyệt đối không cho người trở về một mình. Người có hai lựa chọn, một là để Lục Vũ đưa về, hai là ở chỗ này chờ ta, nhưng cần chờ bao lâu ta cũng không biết chính xác.” Đoàn Lỗi nói.

“Linh Lan ở chỗ này chờ thiếu gia.” Linh Lan hơi suy tư một chút, quyết định nói.

“Như vậy cũng tốt, nếu trễ quá thì ở lại đây dùng cơm rồi trở về.” Đoàn Lỗi gật đầu nói, tiếp đó lại giao phó: “Nếu người đói bụng muốn ăn cái gì, hoặc ngồi cạnh cửa sổ nhìn trúng thứ gì được bán dưới lầu, thì cứ giao phó cho tiểu nhị, một mình người đừng đi khỏi gian phòng này. Những ngân lượng này người cầm lấy.”

“Trên người Linh Lan có ngân lượng.” Linh Lan khước từ nói.

“Cầm.” Đoàn Lỗi không cho cự tuyệt cầm túi tiền nhét vào tay nàng, đồng thời nói: “ Muốn sai tiểu nhị làm gì, thì đưa cho hắn ít tiền, có câu nói có tiền mua tiên cũng được, hiểu không?”

“Nhưng Linh Lan không thiếu thứ gì, cũng không muốn mua gì.” Linh Lan thản nhiên nói.

Mặc dù sớm biết nàng cùng người khác bất đồng, nhưng Đoàn Lỗi nghe vậy vẫn có chút giật mình.

“Linh Lan, ngươi không nghĩ muốn mua gì sao? Bất kỳ vật gì.” Hắn không tự chủ được tò mò hỏi.

“Có nha.” Linh Lan không chút do dự trả lời làm cho hắn khẽ nhướng chân mày.

“Thứ gì?”

Linh Lan mỉm cười lắc đầu một cái.

“Không thể nói?”

Nàng gật đầu rồi lại lắc đầu. Thật ra không phải không thể nói, mà là nàng xấu hổ không dám mở miệng, cũng không dám nói với hắn, nàng muốn có được chính là thiếu gia, làm sao nàng có thể mở miệng, nàng là cô nương nha.

“Gật đầu lại lắc đầu là có ý gì?”

“Thiếu gia không phải muốn đi phủ Châu sao? Ngài nhanh đi đi, đừng để cho Châu phủ đại nhân đợi lâu.” Không để cho hắn tiếp tục hỏi, nàng nhắc nhở khiêm thúc giục nói với hắn.

“Người đây là đang nói sang chuyện khác?”

“Thiếu gia!” Linh Lan lộ vẻ mặt bất đắc dĩ cùng khẩn cầu.

“Được rồi, nếu đã là bí mật thì ta không ép ngươi nói, chỉ là sau khi ta từ Châu phủ trở về, ngươi phải nghĩ ra ít nhất một thứ mà ngươi muốn, sau đó nói cho ta biết.” Đoàn Lỗi sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ nhìn nàng nói.

“Tại sao?” Linh Lan không rõ chân tướng bật thốt lên hỏi.

“Bởi vì lo lắng ngươi ở đây chờ ta quá nhàm chán.” Hắn cười khanh khách trả lời, sau đó để nàng thử người ở đó đỡ khóc đỡ cười đứng dậy rồi đi.

Một hồi lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng Linh Lan lẩm bẩm kháng nghị...

“Nào có thể như vậy!”

Đáng tiếc đã trễ.

Vật nàng muốn...

Linh Lan một mình chờ đợi tại quán rượu Cát Tường tại nhà gian trên lầu hai, cái tay chống cằm lo nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra ngoài thiếu gia, còn muốn cái gì.

Trước khi sống lại nàng cần rất nhiều thứ, thân phận, địa vị, tiền tài, thậm chí là tram cài tóc, quần áo đẹp đẽ, một đôi giày thêu... Đợi chút, vật nàng muốn còn rất rất nhiều nữa... bởi vì nàng đều chưa từng có.

Nhưng hiện tại sau khi sống lại, mặc kệ là thân phận, địa vị hoặc tiền tài, những thứ trước kia nàng mong muốn, tram cài tóc, y phục, giày... những thứ đồ này, mấy năm nay phu nhân đối với nàng sủng ái, ngay từ lúc đầu đã thay nàng chuẩn bị rất nhiều.

Cẩn thận nghĩ đến. mặc kệ là ăn, mặc , dùng, mọi thứ nàng đều không thiếu, như thế nào lại còn muốn thứ gì nữa chứ.

Hiện tại điều duy nhất nàng muốn là hy vọng thế gia yêu nàng, sau đó thú nàng làm thê, ngoài ra nàng không còn mong muốn gì nữa.

Nhưng nàng không thể nói ra việc làm người ta ngượng ngùng không dứt này được? Cho nên, lát nữa khi thiếu gia trở về, nàng sẽ nói với thiếu gia nàng muốn gì đây?

Linh Lan vắt óc suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra được đáp án nào, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy nhìn xuống dưới lầu, nghĩ thầm có thể nhìn thấy cái gì thú vị hoặc muốn mua gì đó từ những người bán hàng rong phía dưới.

Đang lúc nàng nghĩ như vậy thì bên ngoài phòng đột nhiên triển đến thanh âm của tiểu nhị.

“Khách quan.”

“Chuyện gì?” Nàng quay đầu lại lên tiếng trả lời.

“Có một lá thư chỉ đích danh là gửi cho ngài, thư của Linh Lan tiểu thư.”

Linh Lan nhẹ sững sốt một chút, thư của nàng? Người hiện tại biết nàng đang ở gian phòng bên trong quán rượu Cát Tường chỉ có thiếu gia cùng Lục Vũ mấy người bọn họ, ai lại đặc biệt viết thư tới đây cho nàng?

Chẳng lẽ thiếu gia đang ở Châu phủ có việc giao phó cho nàng, mới sai người đưa thư tới đây?

“Cầm thư vào đi.” Nàng lên tiếng gọi.

Cửa phòng bị mở ra, tiểu nhị nhanh chóng đi vào, cầm lá thư trên tay, trên mặt là vẻ nịnh bợ lấy lòng.

“Linh LAN tiểu thư, thư ở chỗ này.” Hắn cung kính đặt thư lên bàn.

Linh Lan lấy vài vụn bạc nhỏ từ trong túi tiền đưa cho hắn, tiểu nhị nhận lấy tiền thưởng, vui vẻ xoay người rời đi.

Sau khi tiểu nhị đi khỏi, Linh Lan mới cầm thư trên bàn lên xem, chỉ liếc mắt một cái nàng liền biết thư này không phải là thiếu gia viết cho nàng, bởi vì đây căn bản không phải là chữ của thiếu gia.

Nàng khẽ nhíu chân mày, nhanh chóng xem nội dung trong bức thư, sau đó sắc mặt ngày càng nặng nề.

Có người muốn làm việc bất lợi cho thương hành Đoàn gia, đã nắm giữ chứng cứ xác thật, nếu muốn biết được tin tình báo, cần phải trả mười lượng bạc, giao dịch tại hẻm sau phòng bếp quán rượu Cát Tường, chỉ chờ một khắc đồng hồ, không đợi lâu hơn.

Nội dung trong bức thư thật kinh người, trên chỗ ký tên vẽ hai dấu ××.

Linh Lan từng nghe nói qua có một tổ chức thần bí buôn bán tin tức, đối phương luôn lấy ×× làm chữ ký, luôn chủ động liên lạc cùng người mua tin tức, buôn bán tin tức thật thật giả giả, chỉ cần người nguyện mắc câu.

Nhưng mà đối với nhà có tiền mà nói, mười lượng bạc cũng không có gì, đại đa số cho dù tin tức kia có một phần sự thật, cũng sẽ dùng tiền mua tin tức đó.

Cho nên Linh Lan hơi do dự một chút, trước khi đi Đoàn Lỗi có đưa cho nàng một túi tiền, nên nàng liền đi ra khỏi gian phòng, ở cầu thang nói lời chào với hai người ngăn một tiểu nhị, hỏi thăm phương hướng phòng bếp, liền theo hướng đó mà rời đi.

Bên cạnh phòng bếp quả nhiên có một cửa nhỏ thông với hẻm phía sau, ngõ hẻm này chỉ có người lui tới vào sáng sớm khi chuyên chở nguyên liệu buôn bán trong một ngày cho quán rượu, thời gian còn lại hiếm người lui tới.

Linh Lan đi ra khỏi cửa nhỏ phía sau, liền đứng cách đó không xa chờ người viết thư cho nàng xuất hiện. Nàng nghĩ, nếu đối phương là người bán tin tức, tất nhiên sẽ nhận ra nàng là người hắn muốn tìm, nàng chỉ cần đứng tại chỗ chờ đợi là được.

Một lát sau đối phương chủ động tìm tới.

“Linh Lan tiểu thư?”

Âm thanh vang lên phía sau, nàng xoay người lại, sau đó nháy mắt có cảm giác một bao tải đen từ trên trời phủ xuống đem nàng bao lại, làm nàng nhất thời kêu lên sợ hãi.

“Các người muốn làm gì? Các người là...”

Trên vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt, khiến thanh âm của nàng ngưng lại, thân thể mềm nhũn, đã bất tỉnh.

Một chiếc xe đẩy nhanh chóng được đẩy vào hẻm nhỏ.

“Động tác nhanh một chút.” Nam tử đẩy xe nhỏ giọng thúc giục.

“Nàng hình như không mang theo lá thư, có cần vào quán rượu lấy không?” Nàng thân thể bị xui xẻo của Linh Lan lên nam tử đó hạ thấp giọng hỏi.

“Thôi, như vậy rất mạo hiểm.”

“Nếu như không cầm về, sợ là sẽ đắc tội với ××.”

“Chỉ cần động tác nhanh, cẩn thận một chút, sẽ không ai biết là chúng ta làm.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, nhanh tay một chút, cẩn thận bị người ta phát hiện.” Nam tử đẩy xe nhanh chóng cắt đứt lời của đồng bọn, nhanh chóng mở miệng nói.

Hai người đồng bọn khác nhanh chóng gạt đầu, cẩn thận từng li từng tí mang bao bố chứa Linh Lan lên xe, lại đem rơm rạ phủ lên người nàng, che kín toàn bộ thân hình của nàng.

“Được rồi, đi thôi.”

Xe nhanh chóng hướng ngõ hẻm vắng người rời đi.

Ba người mặc quần áo vải thô bình thường, tựa như những người đàn ông trung niên khác đang làm việc ở các ngõ nhỏ xung quanh, một người phụ trách đẩy xe, một người giúp đỡ, một gã khác đi phía sau phụ trách đề phòng nhìn tình huống xung quanh, cầu nguyện không có ai chú ý tới bọn họ.

Hành động này, bọn họ chính là mạo hiểm đến tính mạng, đánh cược tính mạng của mình mà làm việc.

Nếu không phải vì cuộc sống khó khăn, gạo trong nhà cũng đã hết, lại vì cờ bạc mà chịu cảnh nợ nần, người của song bạc muốn mang vợ hán đi bán, bọn họ cũng sẽ không bí quá hóa liều, làm việc bất cóc người khác như thế này.

Thật may là cổ chủ chỉ yêu cầu bọn họ đưa người đến địa điểm được chỉ định trước là được, không có muốn bọn họ giết người diệt khẩu. Nếu thật sự muốn hán giết người, hán quả thực không có cái can đảm đó.

Chỉ là không biết cô nương này tại sao lại đắc tội với đối phương, thật đáng thương.

Cô nương, người cũng đừng trách huynh đệ chúng ta nha, chúng ta cũng vì bất đắc dĩ mới phải làm chuyện này, nếu không phải đường cùng, ai lại muốn làm chuyện xấu?

Cho nên, thật xin lỗi.

“Rầm!”

Tiếng vang ầm ầm từ một nhà gian trên lầu hai của quán rượu Cát Tường truyền ra, những người gần đó nghe âm thanh này không nhịn được run sợ một chút.

Đoàn Lỗi rất tức giận, một chưởng làm cái bàn trong gian phòng đánh thành hai nửa.

Mấy năm nay vì muốn thân thể tráng kiện, hán cùng hộ vệ học chút công phu quyền cước, mấy năm không gián đoạn tu luyện, mặc kệ là sức lực tay hay chân tuy vẫn còn kém người luyện võ chân chính, nhưng so với người bình thường thì lớn hơn nhiều.

“Không thấy? Ta muốn người chăm sóc tốt cho nàng, giờ người nói với ta là không thấy người đâu?” Đoàn Lỗi không thể kiềm chế tứ giận đứng trong sương phòng quát tiểu nhị.

Mất thấy cái bàn trong nháy mắt bị chém thành hai khúc, tiểu nhị bị dọa đến run rẩy không nói ra lời, chưởng quỹ miễn cưỡng không run rẩy, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt.

“Người đưa lá thư này tới hình dạng như thế nào?” Đoàn Lỗi lạnh giọng hỏi tiểu nhị.

“ Là...là đứa bé cỡ bảy, tám tuổi, đáng đáp...”

Tiểu nhị phun ra nuốt vào trả lời, lời còn chưa dứt liền bị Đoàn Lỗi tức giận cắt đứt.

“Đủ rồi!”

“Đoàn gia tha mạng, Đoàn gia tha mạng, Đoàn gia tha mạng.” Tiểu nhị bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, lập tức quỳ xuống đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Đoàn Lỗi lãnh khốc vô tình nhìn hần chăm chăm, ngay cả ý niệm mềm lòng tha thứ cũng không có, ngược lại kích động muốn bóp chết đối phương, cho dù hần biết chuyện này tiểu nhị là người vô tội, nhưng hần không có biện pháp tha thứ cho hần ta.

Linh Lan mất tích, tung tích không rõ, sống chết chưa biết.

Nàng rõ ràng nói ở lại chỗ này chờ hần , kết quả lại bởi vậy cho nên sau khi tiểu nhị mang đến một phong thư liền hại nàng tung tích không rõ.

Tin tức đáng chết, tiểu nhị đáng chết!

Từ nội dung trong bức thư hần biết Linh Lan nhất định đi ra ngoài từ cửa sau đến nơi hẹn, nhưng lấy cá tính của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nói lời nào mà rời đi, cho nên chỉ có một khả năng, đó là nàng nhất định đã xảy ra chuyện!

Là ai? Rốt cuộc là ai, tại sao lại muốn bắt Linh Lan?

Là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, hay kẻ thù của Đoàn gia, bọn họ có thù oán tại sao không trực tiếp tới tìm hần, tại sao lại muốn bắt Linh Lan?

××, hần biết tổ chức này, đã từng cùng đối phương giao dịch qua, cho nên liếc mắt liền biết phong thư này là giả, giấy cùng mực ×× dùng luôn là loại thượng phẩm, mà tin tức này lại dùng giấy mực rẻ tiền.

Hần nên nói chuyện này cho Linh Lan, nếu hần từng nói chuyện liên quan đến ×× cho nàng, thì hôm nay nàng cũng sẽ không bị lừa gạt, tung tích không rõ như vậy!

Linh Lan...

6. Chương 6

Linh Lan, Linh Lan... Nàng đang ở đâu? Có bị thương hay không, có phải rất sợ hãi hay không?

Chờ thêm một chút nữa, ta nhất định sẽ đi cứu nàng.

Nếu những người đó dám thương tổn người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, tuyệt đối làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn, ta Đoàn Lỗi thề với trời, tuyệt đối!

“Thiếu gia, có tin tức.” Lục Vũ đột nhiên đi nhanh từ bên ngoài vào phòng.

Đoàn Lỗi lập tức nhìn hần, vẻ mặt mong chờ mang theo vài tia xơ xác.

“Có người thấy một canh giờ trước, có tầm hai ba người đẩy một cỗ xe từ ngõ nhỏ ra ngoài, đi về hướng núi Trình.” Lục Vũ nghiêm túc nói với hần “ Ta đã liên lạc với thương hành, điều động tất cả võ sư truy tìm theo phương hướng đó.”

“Nghe nói người đưa lá thư này tới là một đứa trẻ,nếu tìm được đứa bé kia, thì có thể hỏi thăm tướng mạo của đối phương.” Đoàn Lỗi lạnh lùng nhìn tiểu nhị đang quỳ dưới đất, đối với Lục Vũ nói.

Lục Vũ gật đầu, hướng bên ngoài cửa phòng nói một tiếng, “ Người đi phụ trách chuyện này.”

“Vâng” một người áo xanh từ ngoài cửa đi nhanh vào, mang tiểu nhị đi.

“Nếu như nàng có thể hoàn hảo vô khuyết trở lại, chuyện này coi như xong. Nếu như có việc không hay xảy ra...” Đoàn Lỗi lạnh lùng nhìn chương quỹ, lời còn chưa nói dứt hoàn toàn, không cần nói tiếp vẫn lộ rõ ý tứ uy hiếp khiến chương quỹ run sợ một phen, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng rồi.

Hắn vạn phần hối hận lúc trước tại sao không trực tiếp phái tiểu nhị canh giữ trước cửa phòng Linh Lan tiểu thư, lấy khí thế như mặt trời ban trưa của Đoàn gia hiện tại, ngay cả Châu phủ đại nhân cũng phải nịnh bợ, thì chủ một quán rượu nho nhỏ như hắn làm sao đắc tội nổi.

Phật Tổ ơi, Quan Thế Âm Bồ Tát ơi, các vị Thần tiên lớn nhỏ trên thiên giới ơi, van cầu các ngài nhất định phải phù hộ Linh Lan tiểu thư bình an vô ơn.

Van cầu các ngài, làm ơn, làm ơn.

Khi Linh Lan tỉnh lại thì thấy tay chân bị trói chặt, bị ném ở trong phòng củi bốn phía giăng đầy mạng nhện, bốn phương một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng dã thú gầm nhẹ.

Nàng cảm thấy rất sợ, không biết mình ở nơi nào. Không biết ai bắt trói mình tới đây, có mục đích gì.

Nàng sẽ chết sao? Hay bị bán đi phương xa, vĩnh viễn không được về Lam Châu, sẽ không còn gặp lại được thiếu gia?

Nàng càng nghĩ càng sợ, nước mắt không tự chủ được từ trong vành mắt chảy xuống.

Trời dần dần tối, trong phòng củi tia sáng càng ít, cuối cùng đưa tay không thấy được năm ngón.

Linh Lan co rúc ở một góc trong phòng củi, trừ sợ, cầu nguyện cùng rơi lệ ra, nàng cái gì cũng không làm được.

Lúc trước nàng có thử hướng bên ngoài kêu cứu, nhưng không ai đáp lại; nàng cũng thử xô cửa, thế nhưng cánh cửa gỗ có vẻ cũ kỹ lại bền chắc không nhúc nhích chút nào, nàng ngoai trừ làm bản thân đau đớn, cái gì cũng không làm được, cuối cùng chỉ có thể buông tha.

Hiện tại nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ thiếu gia tới cứu nàng, hoặc là người bắt cóc nàng xuất hiện, làm rõ ràng mục đích của người đó là gì?

Rõ ràng đối phương biết nàng là Tiểu thư Linh Lan của Đoàn gia, cũng biết nàng có giúp một tay trong việc quản lý thương hành Đoàn gia, là cánh tay đắc lực của Đoàn Lỗi, nếu không sẽ không lấy chuyện thương hành làm mỗi quyển rũ dụn nàng.

Cho nên, là đối thủ của thương hành Đoàn gia, thương hành Lý gia, thương hành Tiền gia, thương hành Triệu gia gây nên sao? Không cam tâm vì bị thương hành Đoàn gia thu mua, thôn tính làm sao?

Nàng suy nghĩ những vấn đề này, cả người cũng dần dần bình tĩnh lại, không hề sợ hãi như lúc trước nữa.

Thời gian không biết qua bao lâu, nàng rốt cuộc nghe bên ngoài có tiếng bước chân cùng âm thanh mở khóa.

Chủ mưu rốt cuộc cũng xuất hiện.

Nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm cửa, chờ khi nhìn rõ tướng mạo đối phương, thấy rõ ràng là ai muốn gây bất hòa với Đoàn gia, chỉ là nàng như thế nào cũng không nghĩ ra đối phương sớm đã có chuẩn bị, không phải dùng miếng vải đen che mặt, mà là đội mũ sa che đi tất cả dung nhan.

Xuất hiện ở đây có bốn người, một người đội mũ sa, ba người dùng vải đen che mặt, nhìn một cái cũng biết ai là chủ tử, ai là thủ hạ.

“Các người là ai? Trói ta đến đây có mục đích gì?” Linh Lan tỉnh táo trừng mắt nhìn đối phương, mở miệng hỏi.

“Không ngờ người có thể bình tĩnh như vậy, quả nhiên là có chút khác biệt.” Người đội mũ sa quái thanh cười nói.

Linh Lan cố gắng phân biệt âm thanh này, nhưng không thu hoạch được gì.

“Người là ai? Bắt ta đến đây có mục đích gì?” Nàng hỏi lại lần nữa.

“Nghe nói mấy năm trước ngươi là tỳ nữ của Đoàn gia, là sự thực sao?” Người đội mũ sa không đáp mà hỏi ngược lại.

Linh Lan xác định mình chưa từng nghe qua giọng nói của nam nhân này, cho dù nghe qua, cũng không phải là thường nghe, không giống như giọng nói của gia chủ hay hành thủ của thương hành Lý gia, thương hành Tiền gia, thương hành Triệu gia.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Nàng không chớp mắt nhìn chăm chăm dung nhan của đối phương sau lớp mũ sa, hận không thể xuyên thấu qua lụa đen, nhìn rõ ràng tướng mạo của đối phương.

“Muốn biết ta là ai thì phải trả lời vấn đề của ta, ngươi từng là tỳ nữ sao?”

“Phải thì như thế nào, không phải thì như thế nào?”

“Đúng vậy, ta thật sự tò mò ngươi làm sao có thể từ tỳ nữ mà biến thành tiểu thư; không phải như vậy, thì có người sẽ phải gặp xui xẻo rồi.”

“Chỉ cần ta trả lời vấn đề của ngươi, sau khi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngươi, ngươi sẽ thả ta đi sao?”

“Ta sẽ suy nghĩ.”

“Chỉ là sẽ suy nghĩ thì ta cần gì phải nói.”

“Bởi vì vậy sẽ quyết định ngươi tương lai có thể tiếp tục làm tiểu thư, hay là nô tỳ hoặc kỹ nữ.”

Linh Lan mặt liền biến sắc, nhện không được nghiêm nghị nói với hắn: “Ngươi không có quyền quyết định tương lai của ta.”

“Ta đương nhiên có, bởi vì bây giờ ngươi đang ở trong tay ta.”

“Thiếu gia sẽ tới cứu ta.”

“Điều kiện tiên quyết là hắn phải tìm ra ngươi. Nếu như bây giờ ta đưa ngươi ra ngoài, ngựa không ngừng vó mang ngươi rời khỏi Lam Châu, đưa đến nơi cách xa vạn dặm tùy tiện tìm một kỹ viện nhỏ, ngươi đoán thử hắn sẽ mất bao lâu để tìm ngươi? Năm năm, mười năm hay là cả đời? Hoặc là tìm một, hai năm rồi bỏ cuộc? Chỉ là một nô tỳ xuất thân dân dã, thật sự là quan trọng như vậy sao?”

“Thiếu gia nhất định sẽ tới cứu ta.” Linh Lan mặt không còn chút máu, nhưng vẫn kiên định nói.

“Ta rất ngạc nhiên tại sao ngươi xác định hắn nhất định sẽ tới cứu ngươi?”

Linh Lan không có đáp lại.

“Bởi vì ngươi là thị thiếp của hắn sao? Tin tưởng ta, rất nhanh sẽ có nữ nhân khác thay thế ngươi nằm ở trên giường hắn.” Kẻ đội mũ sa quá thanh cười nói.

“Thiếu gia không phải loại người như vậy, hơn nữa ta cũng không phải là thị thiếp của hắn.” Linh Lan lạnh lùng nói.

“Đó? Vậy tại sao ngươi chắc chắn hắn nhất định sẽ tới cứu ngươi? Chẳng lẽ ngươi đối với hắn có tầm quan trọng đặc biệt sao?”

Linh lan lần nữa trầm mặc không nói .

“Trả lời ta, ngươi thật sự biết trước mọi việc sao? Thương hành Đoàn gia năm ngoái thu mua lương thực, cùng với sự phát triển nhanh chóng những năm gần đây, đều là nhờ ngươi sao?”

Linh Lan khiếp sợ nhìn về phía đối phương, bị hắn nói trúng tám phần mà sợ hãi.

Hoàn hảo mấy năm này vì thiếu gia thỉnh thoảng hoài nghi nên nàng đã thành thói quen, vì vậy rất nhanh liền trấn tĩnh trở lại,

“Biết trước? Các hạ nếu muốn coi bói, có hay không nên đi đến miếu tìm đạo quan sẽ tương đối chính xác hơn? Thương hành Đoàn gia thành công là vì thiếu gia cùng mọi người trong thương hành cố gắng mà có được, ngươi đừng phủ nhận sự cố gắng của mọi người mà đẩy công lao về phía ta.” Nàng lạnh lùng nói.

“Người cho rằng nói như vậy, ta liền sẽ không hoài nghi sao?”

“Cho nên người bắt cóc ta mục đích là vì ta biết trước sao, có thể giúp người trở nên giàu có giống như Đoàn gia?” Linh Lan bình tĩnh hiểu ra, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân gây ra tai họa này rồi.

“Nếu như người ngoan ngoãn hợp tác, ta sẽ giống Đoàn gia đối xử với người như thiên kim tiểu thư, thậm chí tốt hơn.” Người đội mũ sa nói, thậm chí ngay cả phủ nhận cũng lười nói.

“Nếu như ta không chịu hợp tác?” Linh Lan hỏi ngược lại hắn.

“Vậy thì đừng trách ta độc ác.” Người đội mũ sa lạnh lẽo nói.

“Chẳng lẽ người không sợ Đoàn gia trả thù sao?”

“Muốn trả thù cũng phải biết trước ta là ai mới được chứ?”

Kẻ đội mũ sa hả hê cười lạnh nói, vừa mới dứt lời, một âm thanh lạnh lùng hơn hẳn gấp trăm lần bỗng nhiên từ bên ngoài phòng chứa củi vang lên.

“Không tệ, ta sẽ đến xem rõ ràng người là ai.”

“Cái gì?”

Người đội mũ sa cả kinh nhanh chóng xoay người, chỉ thấy bên ngoài phòng chứa củi vốn dĩ tối đen như mực, trong nháy mắt sáng rực lên bởi rất nhiều cây đuốc, ánh lửa cơ hồ chiếu sáng cả bầu trời đêm, đem phòng chứa củi bao vây lại.

“Quan binh? !”

Kẻ đội mũ sa khiếp sợ không thôi, đột nhiên lui về phía sau một bước dài, ba gã thủ hạ của hắn có hai kẻ lập tức đến bảo vệ phía trước hắn, một gã khác vọt đến bên cạnh Linh Lan, nắm lấy tay nàng từ mặt đất kéo lên, cầm chủy thủ kê ở trên cổ nàng.

Đoàn Lỗi xuất hiện ngoài cửa phòng củi, nhanh hơn hắn một bước tiến vào phòng củi chính là Lục Vũ, nhưng động tác hắn có mau hơn nữa cũng không kịp ngăn cản kẻ bật mặt đem đao gác lên cổ nàng, chỉ có thể đứng cách bọn họ không xa mà lo lắng, mặt mũi lãnh khốc cùng đối phương giằng co.

Tất cả xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Đoàn Lỗi sau khi xuất hiện, ánh mắt đầu tiên rơi trên người tên mũ sa, rồi lướt qua hắn, nhìn đến trên người Linh Lan cùng với kẻ bật mặt đang cầm chủy thủ để trên cổ nàng, vốn dĩ gương mặt đã rất lạnh lùng trong nháy mắt lại lạnh thêm vài phần, ánh mắt khiến mọi người cảm thấy lạnh lẽo.

Người bật mặt cầm chủy thủ khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng đó thì không tự chủ được cương cứng một chút.

Phản ứng đó chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng Lục Vũ lại nắm chặt lấy thời cơ này, giống như mãnh hổ được giải thoát đánh về phía đối phương, mang Linh Lan từ dưới mũi đao cứu ra, trong nháy mắt che chở ở sau lưng.

Trong mắt Đoàn Lỗi nhất thời thoáng qua vẻ yên tâm, ánh mắt hắn chuyển một cái, lần nữa nhìn về phía người đội mũ sa.

“Các hạ còn không lấy bộ mặt thật gặp người sao?” Hắn lạnh giọng hỏi.

Nhìn thấy Linh Lan được cứu, người đội mũ sa liền biết mình lành ít dữ nhiều, nhưng muốn hắn khoan tay chịu trói là việc không có khả năng.

Trước cửa phòng củi chỉ có một mình Đoàn Lỗi đứng, hắn và bọn họ võ nghệ bất đồng, cho dù có học qua chút công phu quyền cước, cũng không thể địch nổi hắn cùng ba gã côn đồ công kích, chỉ cần bắt giữ được hắn, thì bọn họ mới có thể trốn thoát.

Về phần những quan binh vây quanh nơi này cách hai mươi bước kia, muốn trong nháy mắt xông ra cứu người căn bản là nước xa không cứu được lửa gần, chờ bọn họ xông lại, Đoàn Lỗi đã sớm rơi vào tay hắn, hắn cũng có thể dùng Đoàn Lỗi uy hiếp bọn họ.

Trong đầu kẻ mũ sa xoay chuyển thật nhanh, trong nháy mắt liền đưa ra quyết định.

“Động thủ, bắt hẩn lại.”

Hẩn nhanh chóng ra lệnh cho thủ hạ, ba người bảo hộ bên người hắn đồng thời cầm đao hướng về phía Đoàn Lỗi đánh tới.

“Tìm chết.” Đoàn Lỗi lạnh lùng nói một câu, thân hình lập tức lui nhanh.

Ba gã bị mặt làm việc cho hắn, trong đầu chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, dĩ nhiên theo lệnh đuổi ra bên ngoài phòng củi, chỉ là bọn họ vạn vạn không ngờ bên ngoài trừ quan binh, còn có một bảy vũ vệ mai phục ở đó, chờ bọn hắn vừa xông ra khỏi phòng chứa củi, liền bị bọn họ vây tới đánh tới tấp.

Đoàn Lỗi lấy mình làm mối nhử, mục đích chỉ có một, đó là dời trận đánh từ bên trong phòng củi ra ngoài, miễn cho đao kiếm không có mất, thương tổn tới Linh Lan.

Bắt giữ những người kia chỉ cần chốc lát, dù sao thì bọn họ là người chiếm ưu thế, không bao lâu, vô luận là người đội mũ sa trong phòng hay ba kẻ bị mặt ngoài kia đều bị bắt được.

Đoàn Lỗi đi về phía quan binh, đi đến trước người chỉ huy ôm quyền nói: “Làm phiền Lý đại nhân.”

“Đoàn gia khách khí, nếu đã cứu được người vậy chúng ta đi trước.”

“Lý đại nhân đi thông thả.”

Sau khi tất cả binh lính rời đi, Đoàn Lỗi xoay người đi tới trước mặt Lục Vũ cùng Linh Lan đang đứng cạnh cổng tre.

Bộ dạng của nàng có chút chật vật, quần áo xốc xếch, vẻ mặt kinh hoàng, mặt không còn chút máu, Nhưng khi hắn bước về phía nàng thì nàng cho hắn một nụ cười mỉm, khiến cho lòng hắn nhất thời nhói lên một cái.

“Thật xin lỗi, ta đã tới muộn.” Hắn đứng ở trước mặt nàng, khàn giọng nói với nàng.

“Không, không muộn.” Linh Lan mỉm cười đối với hắn lắc đầu nói, chỉ cần có thể để cho nàng gặp lại được hắn đều không muộn.

“Có bị thương không?” Hắn dịu dàng hỏi.

Nàng lần nữa lắc đầu.

“Đợi ta một lát.” Hắn nói với nàng.

Nàng mỉm cười gật đầu một cái.

Nhìn nàng, Đoàn Lỗi không kìm hãm được nắm tay nàng một cái thật chặt, lúc này mới buông nàng ra, xoay người đi xử lý tên đội mũ sa và thuộc hạ của hắn.

Hắn một tay hất mũ sa của đối phương ra, chỉ thấy xuất hiện trước mắt hắn một gương mặt xa lạ.

“Người là ai?” Hắn hỏi.

“Thiếu gia, ta nhận ra hắn, hắn là đương gia của một sòng bạc bên trong Chận thành.” Một vũ vệ sau khi thấy bộ mặt thật của người đội mũ sa thì ồ lên, mở miệng nói.

Chận thành là một thành trấn nhỏ không tới một phần tư của Lam châu, từ Lam Châu đến đó gần một ngày cưỡi ngựa, thành không lớn nhưng rất nổi tiếng, bởi vì ở đó có hàng trăm sòng bạc lớn nhỏ, là một thành “cá cược” chính cống.

“Dám đụng đến người của ta, chắc hẳn ngươi cũng đã nghĩ đến hậu quả chứ?” Âm thanh của hắn nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho người ta loại cảm giác không rét mà run.

Lúc vừa mới đến đứng bên ngoài phòng chứa củi, hắn đã nghe người bắt trói nàng tới đây nói ra mục đích rõ ràng.

Linh Lan có thể biết trước mọi việc? Lời đồn ngu xuẩn này không biết từ nơi nào truyền đến, nhưng đối với Linh Lan mà nói thì không phải là chuyện tốt, hẳn tuyệt đối muốn ngăn chặn, muốn giết gà dọa khỉ, khiến đám ngu dân kia biết vì một lời đồn không rõ thật hư mà phải mất đi tính mạng là một chuyện không đáng giá.

7. Chương 7

Chuyện ngày hôm nay tuyệt đối hẳn sẽ không để nó xảy ra lần nữa, tuyệt đối!

Linh Lan trong cơn hoảng hốt về đến nhà, hoảng hốt tiếp nhận sự quan tâm của mọi người khi nàng trở về từ hiểm cảnh, hoảng hốt bị Đoàn Lỗi lấy lý do “Nàng ấy mệt chết đi được, có gì đợi ngày mai hãy nói tiếp.” ngăn trở mọi người, sau đó đưa nàng về Quan Vân uyển.

Nàng không có biện pháp ngăn chặn cơn hoảng hốt của mình, chỉ vì thiếu gia cầm tay của nàng!

Hơn nữa, không chỉ một lần ở bên ngoài phòng chứa củi kia, mà trong xe ngựa cả đường trở về, thiếu gia thủy chung vẫn nắm chặt tay nàng, một khắc cũng không có buông ra.

Nàng cảm thấy mình giống như đang nằm mộng.

Trên thực tế cũng thế, bởi vì từ nhỏ thiếu gia cầm tay nàng thì nàng liền không cách nào ngăn cản mình suy nghĩ lung tung.

Nàng đang suy nghĩ, thiếu gia cầm tay nàng là bởi vì thích nàng sao? Hay là thuần túy chỉ muốn biểu đạt sự quan tâm cùng ấy vậy vì nàng trở về từ hiểm cảnh?

Nàng đang suy nghĩ, thiếu gia luôn luôn là chính nhân quân tử, từ khi nàng làm tỳ nữ cho hắn thì hắn vẫn luôn không đối với nàng có hành động cột nhả, lần này vậy mà cầm tay nàng, hẳn nhất định là có ý tưởng hay quyết định gì đó.

Nàng đang suy nghĩ, thiếu gia đang suy nghĩ gì hoặc quyết định cái gì chứ ?

Hắn sẽ mở miệng muốn nàng làm nữ nhân của hắn sao, chỉ là nữ nhân này thân phận là thị thiếp hay là thê tử mà nàng vẫn mong đợi đây? Nàng một mực nghĩ, đáng suy nghĩ nếu thiếu gia muốn nàng làm thiếp, nàng có nên đồng ý không? Phải trả lời thế nào?

Nàng đang suy nghĩ, tràn đầy chờ mong cùng lo lắng, thấp thỏm cùng sợ hãi, sau đó lúc hoan hỉ lúc bị thương.

“Linh Lan.”

Thanh âm của thiếu gia đột nhiên truyền vào tai nàng, làm nàng đột nhiên hồi hồn, sau đó lại bị một màn trước mắt khiến giật mình.

Thiếu gia lại cầm khăn vải ướt đang thay nàng lau đôi tay? !

“Thiếu gia!”

Nàng kinh sợ đột nhiên rút bàn tay từ trong tay hắn trở lại, lại bởi vì động tác quá lớn, cùi chỏ đột nhiên hung hăng gõ vào cạnh bàn.

“A!” Nàng kêu gào bị thống ra tiếng, nhất thời vành mắt hồng hồng.

“Ngu ngốc!”

Nàng bị mắng.

“Có bị thương không? Ta xem một chút.”

Lại được quan tâm.

Chỉ thấy thiếu gia nhẹ vén tay áo nàng lên đến cùi chỏ, quan sát cẩn thận chỗ vừa mới bị đụng vào, sau đó nhú chặt lông mày.

“Trầy da.”

Nàng ngẩn ra, nhìn khuỷu tay của mình, chỉ thấy bên trên trầy bị sưng đỏ, thì có một phần nhỏ bị trầy da. Nàng từ lúc nào thì trở nên mong manh yếu đuối như vậy, va vào một chút liền bị trầy da?

“Không có việc gì, đây chỉ là vết thương nhỏ, một hai ngày sẽ tốt hơn.”

Nàng mở miệng nói, nghĩ muốn thả tay áo xuống, lại bị hấn hết ngừng lại.

“Đừng động.”

Nàng không hiểu nhìn về phía hấn, chỉ thấy hấn bỗng nhiên đứng dậy đi vào nội thất, chốc lát sau trở lại thì trên tay có thêm bình thuốc trị thương.

Hấn lần nữa ngồi trở lại ghế trước mặt nàng, mở chai thuốc ra, ngón tay mang theo mùi vị mát mẻ của dược cao vẽ loạn trên vết thương ở khuỷu tay nàng.

“Ta rất đáng sợ sao?” Hấn chợt mở miệng hỏi.

“A?” Nàng ngẩn ra. “Thiếu gia như thế nào đột nhiên hỏi như vậy?”

“Phản ứng vừa rồi của người làm ta cảm thấy mình như người xấu vậy.” Hấn dẩy kín bình thuốc, sau đó để lên trên bàn, lại ngẩng đầu nhìn nàng hỏi lại lần nữa: “Ta rất đáng sợ sao?” Về mặt của hấn rất nghiêm túc.

Linh Lan nhanh chóng lắc đầu: “Thiếu gia không đáng sợ, không đáng sợ chút nào.”

“Vậy phản ứng vừa rồi của người là có ý gì?”

“Ta chỉ là bị hù dọa.”

“Hù dọa?” Hấn vẽ mặt vô cùng nghi hoặc.

“Thiếu gia tại sao lại có thể hù dọa Linh Lan, giúp Linh Lan chà lau đôi tay? Mặc dù Linh Lan đã không còn là nô tỳ nữa, nhưng Thiếu gia vẫn là Thiếu gia, ngày không thể làm như vậy.” Nàng nghiêm túc nói với hấn.

“Đối với người mà nói, ta còn là thiếu gia sao?”

“Dĩ nhiên.” Nàng không chút do dự gạt đầu.

“Chỉ là thiếu gia sao?” Hấn mắt không chớp ngưng mắt nhìn nàng hỏi.

Linh Lan kinh ngạc nhìn hấn, mơ hồ nghe ra ngụ ý của hai vấn đề này có điểm bất đồng, nhưng cũng có chút không dám xác định.

“Thiếu gia?”

“Ở trong lòng người, đối với người mà nói, Đoàn Lỗi ta chỉ là một thiếu gia thôi sao? Không còn ý nghĩa nào khác sao?” Hấn lẳng lặng nhìn nàng, câu hỏi trực tiếp như vậy làm nàng thêm hiểu rõ, khiến cho nhịp tim của nàng trong nháy mắt tăng lên tới trình độ khó có thể thừa nhận.

Đây là một cơ hội, nàng có thể thổ lộ tình yêu, có cơ hội khiến khoảng cách của nàng cùng hấn có thể gần hơn.

Nàng có được quyết định, lấy dũng khí mở miệng nói: “Không chỉ là một thiếu gia.”

Nàng cảm thấy mình đã dùng hết khí lực rồi, kết quả lời nói ra y hệt như tiếng mèo kêu, hơn nữa không biết tại sao đột nhiên mắc cỡ không có biện pháp nhìn thẳng hai mắt của hấn, chỉ có thể cúi đầu.

Một bàn tay đưa tới nâng mặt nàng lên.

Hấn nhìn chằm chằm vào nàng, chuyên chú khiến nàng không biết làm sao.

“Mặt của nàng đỏ.” Hấn nói, dấy mắt toát ra ánh sáng rực rỡ.

Linh Lan không tự chủ được đưa hai tay che mặt, nàng cho tới bây giờ cũng không biết mình sẽ lung túng như vậy, không biết làm sao, thậm chí có một loại kích động muốn thoát khỏi hấn.

Tay bị nhẹ nhàng cầm lấy, hấn lại lần nữa nâng mặt nàng lên, ánh mắt chuyên chú mà dịu dàng cùng nụ cười rực rỡ.

“Linh Lan, nàng yêu thích ta có đúng hay không?” Hấn nói.

Nàng đỏ mặt, trốn không thoát, cũng không muốn trốn khỏi hấn gập đầu, lại gập đầu. Trong lòng thấp thỏm nghĩ, không biết hấn sẽ có phản ứng gì?

“Cái này là đủ rồi.” Hấn khẽ mỉm cười dịu dàng với nàng, sau đó ôm nàng vào lòng.

Nàng nhất thời ngây người, thứ nhất là bởi vì động tác của hấn, thứ hai là bởi vì lời nói của hấn...

“Ta muốn nàng gả cho ta, làm thê tử của ta, Linh Lan.”

“Mẹ không đồng ý.”

Đoàn Lỗi bị câu trả lời như chém đinh chặt sắt của mẫu thân làm cho sững sờ tại chỗ, hấn như thế nào cũng không nghĩ ra một đáp án ngoài dự đoán như vậy.

Cho tới nay, ở trong Đoàn phủ mẫu thân luôn yêu thương Linh Lan, mặc kệ là người chủ tử như hấn hay người ở trong nhà, mọi người đều quá rõ ràng.

Chuyện này lúc Linh Lan vẫn còn thân phận nô tỳ đã thế, rồi sau đó nàng nhiều lần hiến kế, trợ giúp hấn kinh doanh thương hành Đoàn gia, trở thành quý nhân của Đoàn gia bọn họ thì chuyện đó càng trở thành chuyện đương nhiên.

Vì vậy. đối với chuyện mình thích Linh Lan, muốn lấy nàng làm vợ, hấn chưa từng lo lắng qua việc mẹ sẽ phản đối, chỉ lo lắng chuyện Linh Lan có nguyện ý tiếp nhận hấn hay không, đối với hấn chuyện tình cảm dính tới việc báo ân vẫn là có chút vấn đề.

Hấn thích Linh Lan, nhưng lại không muốn nàng vì báo ân mà tiếp cận hấn, đây là phạm vào tự ái của hấn, cho nên một năm này hấn mới giãy giụa, dậm chân tại chỗ như vậy.

Thế nhưng lần bắt cóc này đã dọa hấn, việc có thể sẽ phải mất đi nàng khiến hấn dường như không thở nổi, cơ hồ muốn làm hấn phát điên

Hấn không thể mất đi nàng, không cách nào mất đi nàng, nếu như nàng chết rồi.

Ý tưởng này ở trong đầu hấn qua lại ngàn vạn lần, mỗi lần nghĩ đến nếu như nàng chết rồi, hấn liền không cách nào nữa tiếp tục suy tư, đã cảm thấy giống như có cái tay vô hình cứng rắn bóp ở ngực hấn.

Loại đau này, hấn đời này cũng không muốn lại trải qua.

Cho nên trước khi cứu nàng về, hấn đã quyết định bỏ qua tự ái vô dụng kia, mặc kệ nàng đối với hấn là ôm tâm trạng gì, hấn đều muốn nàng trở thành thê tử của hấn, chân chính có được nàng, cũng muốn người trong thiên hạ biết nàng là nữ nhân của Đoàn Lỗi hấn, dám động đến người nàng, chính là muốn chết!

Mấy năm này bởi vì phụ thân cùng huynh trưởng qua đời, hấn đã trải qua thực tế nhân tình ấm lạnh mà người khác không cách nào tưởng tượng, mà hấn cũng trong hoàn cảnh đó học được một chuyện, đó chính là thực lực có thể quyết định tất cả.

Ban đầu phụ thân cùng huynh trưởng qua đời, sở dĩ hấn bị người ta xem thường, chính là bởi vì các thương hành khác nghĩ hấn không có thực lực, chỉ biết sống an nhàn sung sướng, là thiếu gia không biết đối khổ nhân gian, cho dù có thừa kế gia sản, sớm muộn cũng tiêu xài hết sạch, cho nên mới không để ý tới hấn.

Vậy mà trải qua mấy năm này, hấn tin tưởng sẽ không có ai dám xem nhẹ Đoàn Lỗi hấn nữa, thậm chí không dám đối nghịch cùng hấn, ngày đó hấn mang theo một đám quan binh chỉ là muốn thị uy, để cho mọi người biết chỉ cần Đoàn Lỗi hấn muốn thì quan binh cũng có thể điều động.

Nếu tâm ý đã quyết, hấn không muốn lãng phí thời gian nữa, đêm đó liền hướng Linh Lan cầu hôn, cũng không ngờ sẽ đạt được đáp án vui mừng đó, thì ra hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt.

Sau khi xác định được tình cảm của nàng, hôn lễ cũng không cần kéo dài nữa, dù sao Linh Lan tuổi cũng không còn nhỏ, chỉ là thế nào hấn cũng không nghĩ ra mẹ sẽ phản ứng như vậy.

“Tại sao? Ngài không phải rất thích nàng, rất thương nàng sao?” Hấn hỏi.

“Nàng không thể làm vợ của con.”

“Tại sao? Xin mẹ cho hài nhi một lý do.”

“Nàng là nghĩa nữ mẹ thu, là muội muội của con.”

“Hài nhi chưa bao giờ coi nàng như muội muội mà đối đãi, lý do này hài nhi không thể tiếp nhận.” Đoàn Lỗi lắc đầu nói.

“Con không nghe lời của mẹ sao?”

“Nghe, nhưng cần mẹ cho hài nhi một lý do có thể thuyết phục.”

“Linh Lan nàng không thích hợp với con.”

“Mấy năm nay Linh Lan vẫn ở bên cạnh hài nhi, hài nhi nhìn không ra nàng có nơi nào không thích hợp.”

“Nàng chỉ là một tỳ nữ.”

“Nàng không phải, rất nhiều năm trước đã không phải. Chẳng lẽ mẹ không biết sao?” Đoàn Lỗi trầm giọng nói.

“Thế nhưng cũng không phủ nhận được sự thật nàng đã từng là tỳ nữ.” Đoàn phu nhân có chút kích động.

“Lỗi nhi, con xứng đáng có được thế tử tốt hơn, trong thành có rất nhiều danh môn thế gia...”

“Mẹ.” Đoàn Lỗi cắt đứt lời mẫu thân, đã nghe ra vấn đề ở đâu. “Cho nên người không đồng ý, là bởi vì cho rằng Linh Lan không xứng với gia thế Đoàn gia chúng ta sao, cho nên người mới không đồng ý sao?”

Đoàn phu nhân mím môi, coi như chấp nhận.

Đoàn Lỗi nhìn không chớp mắt về mặt nghiêm túc của mẫu thân, không tiếng động thở dài, hấn không ngờ mẹ lại sẽ để ý chuyện đó như vậy, hấn cho là.

“Mẹ. Đoàn gia chúng ta cũng chỉ là một thương gia, có chút tiền mà thôi, không thể xưng là danh môn thế gia gì đó.”

“Làm sao người có thể nói những lời đó?” Đoàn phu nhân trợn to cặp mắt, lộ vẻ mặt không thể tin.

“Hài nhi nói là sự thật.”

“Chuyện gì là sự thật? Người đi hỏi người bên trong Châu thành này, ai dám xem nhẹ Đoàn gia chúng ta, ai dám nói Đoàn gia chúng ta không phải danh môn thế gia?” Nàng kích động nói.

“Một khi thương hành chúng ta phá sản hay sa sút, mỗi người ai cũng dám nói như vậy, bởi vì đây là sự thật. Bọn họ hiện tại không dám nói, cũng chỉ là sợ hãi tiền tài quyền thế của Đoàn gia chúng ta mà thôi.” Đoàn Lỗi bình tĩnh nói.

“Người ...”

“Mẹ, thương hành Đoàn gia có thể đứng vững như ngày hôm nay, không thể không nói đến công lao của Linh Lan.” Hấn nói tiếp, “Tuy nói hài nhi không phải vì vậy mà kết hôn với nàng, nhưng nếu bàn về xứng hay không hoặc có đáng giá hay không, Linh Lan nàng tuyệt đối có tư cách trở thành Đoàn gia thiếu phu nhân, cho nên xin mẹ hãy đồng ý cho hài nhi cưới nàng vào cửa.”

Đoàn phu nhân mím chặt môi không nói gì.

Nàng cũng biết Linh Lan rất tốt, biết nàng đối với thương hành Đoàn gia là trợ giúp rất lớn, nhưng là nàng vẫn không xứng với con trai mình.

Lấy thành tựu bây giờ của Lỗi nhi, có bao nhiêu danh môn quý trụ muốn hòa theo, muốn cùng Đoàn gia bọn họ kết làm thân gia, nàng sao có thể để hấn cưới một tỳ nữ, khiến Đoàn gia trở thành trò cười ở Châu thành, bị mất hết mặt mũi đây? Nàng tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra.

“Nếu như người thật sự thích nàng thì có thể nạp nàng làm thiếp, mẹ sẽ không ngăn cản. Nhưng muốn cưới nàng, mẹ tuyệt không cho phép.” Nàng nói như chém đinh chặt sắt.

“Trừ nàng, hài nhi đời này sẽ không lấy nữ nhân khác, hi vọng mẹ có thể suy nghĩ lại một lần nữa. Hài nhi cáo lui.” Đoàn Lỗi trầm giọng nói, sau đó xoay người rời khỏi Thính Vũ Uyển, hướng Quan Vân uyển đi tới.

Dọc theo đường đi, miệng của hấn mím chặt, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, khiến bọn người hầu nhìn một cái tim gan liền run sợ, không khỏi suy đoán rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Quan Vân uyển trong thư phòng, Linh Lan chăm chú nhìn sổ sách, vừa tính toán phương hướng phát triển sau này của thương hành.

Nàng nhớ trước khi sống lại sau khi nạn hạn hán xảy ra, còn xảy ra vài sự kiện nữa, những sự kiện này cũng ảnh hưởng tích cực đến thị trường, khiến nhiều thương phẩm tăng giá, những thứ đó từ bây giờ có thể bắt đầu thu mua, khiến cho thương hành Đoàn gia lợi nhuận ngày càng tăng.

Cửa thư phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, phát ra “Y” một tiếng.

Nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy thiếu gia mặt âm u từ ngoài cửa đi tới.

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì?”

Nàng lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, đón lấy hấn, thế nhưng hấn lại không nói hai lời, duỗi tay ra liền ôm nàng vào trong ngực, làm nàng nhẹ ngẩn ra.

“Thiếu gia?”

Hấn không có lên tiếng đáp lại, cái gì cũng chưa nói, chỉ là lẳng lặng ôm nàng, ôm rất chặt, làm nàng đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?” Nàng lần nữa lên tiếng nhẹ giọng hỏi.

Đoàn Lỗi đang do dự có nên hay không nói với nàng lời nói thật, hấn không muốn nàng bị thương, nhưng cũng không cách nào lừa dối nàng.

Hấn biết chuyện mới vừa xảy ra ở Thính Vũ uyển sớm muộn cũng sẽ truyền vào trong tai nàng, hơn nữa mẫu thân cũng có khả năng tìm tới nàng, muốn nàng cự tuyệt hấn hoặc rời khỏi Đoàn gia ..., hấn phải để cho nàng có chuẩn bị tâm lý, để cho nàng cam kết mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì đều phải kiên trì, không bao giờ buông tha mới được.

“Ta mới từ Thính Vũ uyển trở lại.” Hấn nói cho nàng biết.

Linh Lan sững sốt một chút, sau đó liền bình tĩnh hiểu ra, tâm cũng theo đó co rút đau đớn một chút.

“Phu nhân nàng. Không đồng ý thật sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Ta sẽ không buông tha, cho nên người cũng không được buông tha, biết không?” Hấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nói với nàng.

“Phu nhân nàng nói thế nào?”

8. Chương 8

“Trước hãy đồng ý với ta, nói nàng sẽ không buông tha, sẽ không dao động, ta mới nói cho nàng biết”.

Linh Lan nhìn hấn, kiên định nói với hấn: “Ta không buông tha cũng sẽ không dao động, chàng yên tâm”.

Thiếu gia không biết nàng đã phải trải qua chuyện gì mới đi tới đây, cho nên mới lo lắng.

Nàng tuyệt đối sẽ không buông tha thiếu gia, cho dù phu nhân phản đối làm nàng rất đau lòng, rất đau lòng cũng rất xin lỗi, nhưng nàng vẫn sẽ kiên trì cho đến khi trở thành thê tử của thiếu gia, thiếu phu nhân Đoàn gia, sau đó thay đổi vận mệnh trước khi sống lại của nàng và Đoàn gia.

Nhìn nàng bất động thanh sắc, Đoàn Lỗi hít sâu một hơi, tâm tình thoáng sáng sủa một chút. Hắn buông nàng ra, dắt tay của nàng, hai người cùng nhau đi đến bên ghế ngồi xuống.

“Ta sẽ thuyết phục mẹ thay đổi chủ ý, cho nên nàng chờ một chút”. Hắn hướng nàng cam kết.

Nàng gật đầu, tương đối lo lắng chính là một chuyện khác.

“Phu nhân rất tức giận sao?” Nàng hỏi, sau lại nhỏ giọng tự mình trả lời, “Nhất định rất tức giận, cũng nhất định đối với ta rất thất vọng. Cho tới nay nàng đều đối với ta rất tốt, lại đặc biệt yêu thương ta, kết quả ta lại cứ như vậy phản bội nàng”.

“Linh Lan ta không cho nàng nói như vậy, nàng cũng không có phản bội mẹ.” Đoàn Lỗi cau mày nói.

Linh Lan cười khổ lắc đầu một cái. Đã quyết định phải làm, cho dù vác vai trên tội danh phản bội, không có được sự tha thứ của phu nhân, nàng cũng sẽ không lùi bước, sẽ không hối hận.

“Kế tiếp ta nên làm thế nào?” Nàng hỏi hắn.

“Mẹ sẽ có thể đến tìm nàng, nói có thể nặng lời một chút, nàng đừng để ở trong lòng, cũng đừng đồng ý với mẹ bất cứ chuyện gì.”

Nàng gật đầu không nói.

“Ta đã nói cho mẹ, đời này trừ nàng ra, ta sẽ không lấy nữ nhân khác, cho nên nàng đừng lo lắng, bởi vì nếu muốn Đoàn gia có hậu, mẹ liền nhất định phải thỏa hiệp.” Hắn dịu dàng nói cho nàng biết.

“Cám ơn chàng, thiếu gia.” Linh Lan cảm động hốc mắt ửng hồng, không biết nên nói gì, chỉ có thể khan khan giọng nói cảm ơn.

“Cám ơn cái gì, còn nữa, nàng có phải hay không nên đổi xưng hô, đừng gọi ta thiếu gia?” Hắn mỉm cười ngẩng nhìn nàng nói.

“Tại sao?” Nàng trừng mắt nhìn, mờ mịt không rõ chân tướng.

“Chẳng lẽ sau khi chúng ta thành thân, nàng còn phải gọi ta thiếu gia?” Hắn nhìn nàng không chớp mắt, nhạo báng cười hỏi.

“Nhưng chúng ta còn chưa thành thân nha”. Nàng đỏ mặt nhỏ giọng nói.

“Nàng trước tiên có thể luyện tập”.

“Luyện tập?” Hắn đối với nàng gật đầu khích lệ một cái.

Linh Lan nhìn hắn, do dự một chút, mặt đỏ bừng mở miệng nói: “Lão gia.”

Nét mặt Đoàn Lỗi nhất thời từ mong đợi biến thành quái dị.

“Nàng đang tính toán sau khi thành thân đổi giọng gọi ta lão gia?” Hắn đỏ khốc đỏ cười hỏi nàng.

Thật ra thì nàng tính toán gọi hắn là tướng công, nhưng mà hiện tại chưa bái đường thành thân nàng thế nào cũng không gọi được, chỉ có thể học phương thức phu nhân trước kia gọi lão gia.

“Phu nhân trước kia cũng là gọi lão gia như vậy.” Nàng nói cho hắn biết.

“Mẹ là mẹ, nàng là nàng. Huống chi, ta cũng không có già như vậy chứ?” Đoàn Lỗi cười khổ cau mày nói.

“Ta không thích xưng hô này, đổi cái khác.”

“Phải thay đổi cái gì?”. Linh Lan không biết nhìn hắn hỏi.

“Chính người nghĩ.”

Linh Lan cau chặt lông mày không nghĩ ra được.

Tướng công cùng phu quân đều là sau khi thành thân mới có thể gọi, hiện tại nàng thật kêu không được, cũng không thích hợp.

Thiếu gia không được, lão gia không được, gọi công tử giống như cũng không quá đúng, nếu học người ngoài tôn kính gọi hần Đoàn gia, hần nhất định sẽ không vui, cho nên rốt cuộc nên gọi tên gì đây?

Trước khi sống lại, thiếu phu nhân bí mật kêu thiếu gia là “Gia”, giọng điệu luôn là mềm nhẹ nỉ non, thanh âm tinh tế, khiến cho nàng rất hâm mộ, còn từng len lén bắt chước ở trong lòng, tưởng tượng một ngày kia cũng có thể gọi thiếu gia như vậy thì tốt bao nhiêu. Nhưng là bây giờ có cơ hội, nàng lại không khỏi bài xích, tuyệt không muốn học thiếu phu nhân kêu hần như vậy.

Tên gì hay đây? Nàng dùng sức nghĩ.

“Cái này khó khăn lắm sao?” Nhìn nàng chân mày nhíu chặt, vẻ mặt như vắt hết óc, bộ dáng vắt óc suy nghĩ, Đoàn Lỗi không nhịn được mở miệng hỏi nàng.

Linh Lan dùng sức gật đầu, lại gật đầu.

“Nàng có thể gọi ta là tướng công.” Khóe miệng hần khẽ nhếch, đề nghị.

Mặt của nàng lập tức đỏ lên, ngượng ngùng nhỏ giọng nói:

“Chúng ta chưa.....Chưa thành thân.”

“Lén lút gọi không sao.”

Nàng dùng sức lắc đầu, then thùng cúi đầu.

Hần hơi suy tư một chút. “Hay trực tiếp gọi tên của ta, gọi ta là Lỗi?”

“Lỗi?”

Nhìn hần, nàng mỉm cười gật đầu.

“Lỗi.” Nàng lại kêu hần một lần, giống như đang thích ứng hay luyện tập.

Hần cười ngày càng tươi, cảm giác rất tốt, trong nháy mắt khoảng cách thân mật giữa hai người được kéo lại gần hơn, cũng làm cho hần cảm giác tim đập thành thịch.

“Kêu một lần nữa”. Hần dừng mắt nhìn nàng dịu dàng yêu cầu.

“Lỗi”. Nàng nhìn hần, then thùng đỏ mặt khẽ gọi.

Hần không kìm hãm được, không cách nào tự quyết đưa tay kéo lấy nàng từ trên ghế kéo về hướng mình, để cho nàng ngồi ở trong lòng ngực mình.

“Thiếu gia?” Linh Lan có chút kinh ngạc, đỏ mặt, không biết làm sao.

“Gọi ta Lỗi” Hần cải chính nàng.

“Lỗi”. Nàng đỏ mặt nhỏ giọng kêu, nháy mắt sau đó hai mắt tròn to, chỉ vì hần lại cúi đầu xuống xuống hôn nàng.

“Nàng về sau còn gọi ta thiếu gia, ta liền hôn nàng. Gọi một lần, hôn một lần”. Hần ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn nói với nàng.

Linh Lan ngơ ngác nhìn hần, nhịp tim như không phải của mình, càng không có biện pháp mang lời hần nói nghe vào trong tai, nàng hiện tại trong đầu đều là chuyện thiếu gia hôn nàng.

Thiếu gia hôn nàng, thiếu gia hôn nàng, thiếu gia hôn nàng.....Nàng đang nằm mộng sao?

“Thiếu.....Gia?” Nàng khẽ vuốt cánh môi, vẻ mặt bởi vì khó có thể tin cùng vui vẻ mà có chút mê say hoảng hốt.

“Nàng là đang khảo nghiệm ta sao?” Đáy mắt hần dấy lên một ngọn lửa, thì thầm hỏi nàng, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Lần này hần không còn là chuồn chuồn lướt nước, vừa đụng chạm vào cánh môi mềm mại của nàng, để cho mình hăm sâu hơn vào nụ hôn này, duỗi lưỡi liếm qua cánh môi dưới mềm mại, trực tiếp tiến vào trong miệng nàng thưởng thức chân chính mùi vị ngọt ngào của nàng.

Nàng hình như bị hần càn rỡ mà sợ hết hồn, thân thể cứng cứng một chút, nhưng không có giây giụa, mà là từ từ thả lỏng người, sau đó từ từ hưởng ứng đáp lại hần.

Nàng đáp lại làm dục vọng trong nháy mắt càng thêm trở nên kích cuồng* cùng nồng đậm, tham lam cắn nuốt môi lưỡi của nàng, sau đó từ từ lan tràn tới làn da mềm mại trên cổ nàng, xuống chút nữa đã dò vào váy của nàng chẳng biết lúc đã bị hần kéo lỏng.

*điên cuồng cùng kích động.

“.....Lỗi.....” Nàng không tự chủ nắm chặt áo của hần, nhẹ gọi tên hần, trong giọng nói còn mang theo một tia lo lắng, khẩn trương cùng luống cuống.

Hần đột nhiên cứng đờ, trong nháy mắt liền dừng lại tất cả động tác.

Thiếu chút nữa....hần thiếu chút nữa ở trong thư phòng đoạt lấy nàng.

Hần nhắm mắt lại, hít sâu mùi thơm mê người từ trên người nàng làm hần mê luyến, sau đó lưu luyến không rời, dừng lại một lát, rồi mới miễn cưỡng ngẩng đầu mình lên, nhìn về phía khuôn mặt đỏ tươi, thẹn thùng e lệ của nàng.

“Thật xin lỗi”. Hần hướng nàng nhẹ giọng nói xin lỗi, đồng thời giúp nàng kéo y phục lên, sau đó cúi đầu nói: “Hiện tại biết chứ?”

Nàng sưng sỏ, vốn là bởi vì ngượng ngùng mà không dám nhìn lên hai mắt của hần lại không tự chủ được đưa mắt nhìn hần, mờ mịt hỏi: “Biết cái gì?”

“Biết ta mặc dù rất ưa thích hôn người, nhưng tự chủ vẫn có chút thiếu sót, cho nên người cũng đừng thường xuyên gọi ta là thiếu gia, phải có chừng có mực, biết không?” Hần nhẹ nhàng mơn trớn đôi môi vì bị chính mình hôn mà có chút sưng của nàng lại vô cùng mê người, khan giọng nói.

Linh Lan trừng mắt nhìn, vẻ mặt có chút mê mang, không hiểu rõ lắm lời này hần nói là có ý gì, gọi thiếu gia mà phải có chừng có mực?

Người là đang khảo nghiệm ta sao?

Một câu nói này đột nhiên hiện lên ở trong đầu nàng, làm nàng không nhận được trầm ngâm hồi tưởng.

Gọi một lần, hôn một lần.

Cái gì? Nàng lần đầu tiên nghe qua một câu nói giống như vậy, hơn nữa câu này trước mặt còn giống như có cái gì, giống như ——

Nếu như về sau nàng kêu ta thiếu gia lần nữa, ta liền hôn nàng. Gọi một lần, hôn một lần.

“A!” Nàng kiềm chế không kêu lên tiếng. nàng nghĩ tới, thiếu gia lúc trước giống như đã từng nói qua cho nàng, cho nên hần nói đừng quá thường gọi muốn có chừng có mực, có ý tứ là.....

Đột nhiên nghĩ tới, cả khuôn mặt cùng cổ nàng đều đỏ.

“Ta không có.....Ta không phải.....Ta.....” Nàng thẹn thùng đến lời nói cũng không có mạch lạc, sắp bị hiểu lầm của hần là cho phát điên.

Nàng không có muốn hần hôn nàng, gọi hần thiếu gia không phải là vì muốn hần hôn nàng, chỉ là thói quen mà thôi, nàng không phải, nàng không có, nàng..... Ô ô, nàng mới không phải là cái loại nữ nhân da mặt dày, mới không phải.

Nhìn nàng mặt oan khuất lại không biết vì sao lại như thế, bộ dáng gấp đến độ như muốn khóc lên. Đoàn Lỗi không át chế nổi cười thành tiếng.

“Ta biết rõ nàng không có, không phải tại nàng, là ta trêu chọc nàng”. Hấn cười dịu dàng nói, sau đó trực tiếp lôi kéo nàng đứng dậy, nói sang chuyện khác. “Đi theo ta đến cửa hàng lương thực ở Thành Tây”.

Nàng sợ run lên, không tự chủ được lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ừ”. Hấn gật đầu nhưng không có nói rõ.

Cửa hàng lương thực ở Thành Tây đó xác định có chuyện muốn hấn xử lý, chỉ là cũng không phải việc gì gấp, đi làm muộn vài ngày cũng không có quan hệ. Sở dĩ hiện tại hấn phải đi, chỉ là muốn dựa vào lý do này đi khỏi thư phòng chỗ hai người chung đụng, dùng công việc làm quên đi ham muốn đối với nàng. Ai còn biết ở lại chỗ này, hấn còn có thể khống chế bản thân mình muốn nàng hay không?

Hấn phải mau chóng nghĩ biện pháp khiến mẹ thay đổi tâm ý, đồng ý hôn sự cùng với nàng, nếu không hấn sớm muộn sẽ bị ý nghĩ muốn ôm nàng, dục vọng muốn nàng hành hạ chết.

Nhất định phải mau sớm nghĩ biện pháp.

“Tiểu thư ngài đã ngủ chưa?”

Linh Lan vừa mới tắt đèn lên giường đi ngủ, liền nghe từ bên ngoài cửa sổ truyền tới giọng nói cổ ý dề thấp âm thanh hỏi.

Nàng nghe ra đó là người phụ trách hầu hạ nàng, tương tự giọng nói gấp nàng khi còn bé, hơn một năm trước nàng thỉnh cầu thiếu gia đem tiểu tỷ Tiểu Hồng vào Đoàn gia, lại không biết tiểu nha đầu này nửa đêm còn không đi ngủ, chạy đến tìm nàng không biết có chuyện gì.

“Chuyện gì?” Nàng lên tiếng hỏi, không nghe Tiểu Hồng trả lời, lại nhìn thấy cửa phòng nàng bị người đẩy ra, ba bóng đen theo ánh trăng đi vào trong phòng nàng.

“Là ai?” Nàng phòng bị lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Hộp quẹt ở trong tối chột lóe, trong nháy mắt đốt sáng cây nến trên bàn trà, cũng đốt sáng lên sương phòng, khiến Linh Lan nhìn thấy rõ ràng người tới.

Phu nhân? !

Trong lòng nàng cả kinh, lập tức xuống giường mang giày, cung kính khom người hành lễ với phu nhân.

“Phu nhân, đã trễ thế này sao người con chưa ngủ, tìm Linh Lan có chuyện gì sao?” Nàng cung kính hỏi thăm, nhưng trong nội tâm lại cực kỳ thấp thỏm.

Nàng hiểu rõ phu nhân muốn như vậy tự mình đến tìm hiểu tránh tai mắt mọi người, nhất định là muốn cùng nàng nói chuyện thiếu gia.

Gần đây thiếu gia ra vào đều sẽ mang theo nàng, cũng sẽ không để nàng đơn độc ở lại trong phủ đối diện với phu nhân, phu nhân cũng không có làm gì được, dưới tình huống bất đắc dĩ mới có thể lựa chọn lúc đêm khuya vắng người từ Thính Vũ uyển đến tìm nàng, này làm nàng cảm thấy rất là áy náy.

“Các người đều đi ra ngoài”. Đoàn phu nhân mở miệng nói.

Tỳ nữ Thúy nhi cùng Tiểu Hồng theo nàng vào cửa lập tức đáp lời, xoay người đi ra sương phòng, Tiểu Hồng xoay người lo lắng nhìn nàng một cái.

Linh Lan cho nàng một cái mỉm cười trấn an, nói với nàng không sao.

Thúy nhi lui ra ngoài tiện tay đóng cửa phòng lại, nháy mắt trong phòng chỉ còn lại hai người nàng và phu nhân.

Bốn phía một mảnh im lặng.

Linh Lan không có mở miệng đánh vỡ mảnh im lặng này, bởi vì nàng không biết nên nói gì, càng có một loại dự cảm có lỗi, vì vậy liền lựa chọn im lặng.

“Trước cầm quần áo phủ thêm, chớ để bị lạnh”. Đoàn phu nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

Nàng trầm mặc gật đầu một cái, xoay người đi cầm áo khoác mặc vào, sau đó đi về phía bên cạnh phu nhân ngồi.

“Ngồi”. Đoàn phu nhân nói.

Nàng âm thầm hít sâu một hơi, an tĩnh ngồi xuống.

“Người còn đem sổ sách về phòng xem sao?” Ánh mắt Đoàn phu nhân rơi vào sổ sách đặt trên bàn.

“Có lúc”.

“Người vất vả rồi”.

“Xin phu nhân đừng nói như vậy, đây là việc Linh Lan nên làm.”

“Nên làm? Là vì báo ân năm đó ta đối với người chứa chấp sao? Nếu như vậy, những năm này người vì Đoàn gia ta làm những chuyện như vậy cũng báo đáp đủ rồi. Linh Lan, người đã không nợ Đoàn gia cái gì.” Đoàn phu nhân chậm rãi lắc đầu nói.

Linh Lan lo lắng nhìn phu nhân, cảm giác phu nhân hình như có hàm ý khác, là nàng suy nghĩ nhiều quá sao?

“Không chỉ phu nhân có ân chứa chấp Linh Lan, còn có những năm gần đây ngài đối với Linh Lan có thương yêu cùng chăm sóc, cùng với thiếu gia đối với Linh Lan tin tưởng cùng nhận thức. Hiện tại Linh Lan có tất cả đều nhờ phu nhân, thiếu gia cùng Đoàn gia cho, những ân huệ này Linh Lan đều ghi nhớ trong lòng, coi như cả đời cũng báo đáp không hết.” Nàng mang theo vẻ mặt cảm kích, nói thật.

Linh Lan hô hấp hơi chậm lại, có loại cảm giác “Tối”. Sự lo lắng của nàng đã ứng nghiệm.

9. Chương 9

“Phu nhân muốn nói chuyện gì?” Dưới ánh mắt chăm chú của phu nhân, nàng không thể không ép mình mở miệng hỏi.

“Lúc này người nên rời đi thôi.”

Linh Lan có cảm giác như sét đánh ngang tai. Lúc này nên rời đi thôi? Phu nhân muốn nàng rời đi vào lúc này, rời khỏi Đoàn gia sao?

“Phu.... Người?” Trên mặt nàng hiện rõ lên vẻ khiếp sợ.

“Người không có nghe lầm.” Phu nhân kiên định nói với nàng. “Ta muốn người rời đi ngay lúc này, chỉ có khi người rời đi, Lôi nhi mới có thể chặt đứt ý niệm hoang đường muốn cùng người lập gia đình. Những năm này ta đối với người không bạc, Linh Lan, Đoàn gia cũng không bạc đãi người, nếu người thật lòng muốn báo ơn như đã nói, liền vĩnh viễn rời khỏi nơi này đừng bao giờ quay trở lại.” Đoàn phu nhân nói xong, lấy ánh mắt bén nhọn mà chuyên chú nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: “Người làm được phải không, Linh Lan?”

Nàng không làm được, nàng làm sao có thể làm được đây?

Gả cho thiếu gia là mục tiêu lớn nhất cùng hy vọng của nàng sau khi sống lại, đó không phải đơn thuần là dục vọng của nàng, mà là vì báo đáp ân huệ của Đoàn gia cùng phu nhân đối với nàng, không để cho bị kịch xảy ra, nàng làm sao có thể ở chỗ này mà thất bại trong gang tấc đây?

Nàng không thể rời khỏi Đoàn gia, rời khỏi thiếu gia, cho nên đối với yêu cầu của phu nhân nàng không làm được, ngay cả thời gian suy tính hoặc giãy dụa, do dự đều không cần.

Chỉ là chuyện này nàng tự mình biết là được, đối với yêu cầu của phu nhân nàng chỉ có thể lựa chọn kế hoãn binh.

“Xin phu nhân cho Linh Lan thêm một chút thời gian được không?”

Nàng nói với phu nhân, khi nói những lời này thì mang theo vẻ mặt bi thương cùng khó chịu, thật giống như nàng đã đồng ý rồi đi, muốn thêm một chút thời gian chỉ để kiên định thêm quyết định này.

Đàn phu nhân thấy nàng như vậy cũng lộ ra vẻ mặt khổ sở, muốn nói lại thôi, cuối cùng lại than thở đứng dậy rồi đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của phu nhân, nàng cảm thấy thực sự áy náy, bởi vì nàng lừa gạt phu nhân.

Chuyện đêm đó không truyền đến tai thiếu gia, bởi vì Tiểu Hồng bị phu nhân hạ lệnh cấm khẩu, mà nàng cũng chưa từng đối với thiếu gia nhắc tới chuyện này, vì nàng không muốn thiếu gia vì nhất thời xúc động mà phá hư kế hoạch của nàng.

Thiếu gia....

Ai, nàng vẫn quen gọi hắn như vậy, không quen đổi lại gọi hắn là Lỗi.

Nàng đã có mấy lần bị hắn trừng phạt, đối với trừng phạt này hắn rất thích thú, về phần nàng thì... linh Lan không tự chủ đưa tay vuốt cánh môi, ngượng ngùng hướng chính mình thừa nhận, nàng cũng rất thích.

Nhưng nàng phải giải thích rõ, nàng cũng không phải vì ưa thích loại trừng phạt này mà cố ý gọi hắn là thiếu gia, nàng thề với trời.

Khẽ vuốt ve cánh môi, nàng không cách nào quên đi cảm giác bị hắn hôn.

Nàng thật thích được hắn hôn, thích cảm giác được hắn ôm vào trong ngực, thật thích trong ánh mắt hắn chỉ có nàng, ánh mắt bởi vì nàng mà trở nên nóng rực, thâm thúy, nàng thật sự rất thích, thật thích hắn, mỗi khi nghĩ đến hắn tim sẽ đập thành thịch, càng nghĩ càng thích hắn, càng nghĩ càng thương hắn.

Nếu như không có vấn đề của Thiếu phu nhân thì thật là tốt, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với thiếu gia, thì nàng cũng không quan tâm tới việc làm thiệp hay danh phận gì.

Nhưng tình hình bây giờ lại không thể như vậy được, bởi vì nàng nhất định phải thành thân cùng thiếu gia mới có thể ngăn chặn bị kịch đổ xuống Đoàn gia, nhất định phải như vậy mới được.

Chỉ còn có thời gian nửa năm, qua nửa năm nữa thiếu phu nhân sẽ xuất hiện, nàng nhất định phải đánh vỡ cục diện bế tắc bấy giờ trước lúc đó mới được, chỉ là rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Nếu như phu nhân có thể đồng ý hôn sự của nàng và thiếu gia thì thật là tốt, như vậy tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết, nhưng cố tình...

“Ai!” Linh Lan không tự chủ thở dài một hơi.

“Nàng ở đây phiền lòng cái gì?”

Thanh âm thình lình vang lên làm Linh Lan đột nhiên quay đầu, chẳng biết Đoàn Lỗi xuất hiện phía sau nàng từ khi nào.

“Chàng trở về từ khi nào? Mọi chuyện đã xử lý xong rồi sao?” Nàng cười tươi như hoa nở hỏi.

“Ừ.” Hắn gật đầu trả lời vấn đề của nàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, vẻ mặt chuyên chú ngắm nhìn nàng, hỏi lại lần nữa: “Nàng ở đây phiền lòng cái gì?”

Nàng hơi cương cứng một chút, sau đó mỉm cười lắc đầu một cái.

Chuyện phiền phức của hắn còn nhiều hơn nàng, nàng không cần thiết phải đổ thêm phiền phức của mình lên người hắn, huống chi chuyện nàng trọng sinh là không thể nói.

“Nàng không tính sẽ nói với ta sao?” Hắn nhìn nàng chăm chú.

“Nói gì?” Nàng giật mình hỏi.

“Mẹ tìm nàng, chuyện nàng muốn rời khỏi Đoàn gia.”

Nàng trợn to hai mắt, không ngờ tới hắn đã biết chuyện này.

“Chàng làm sao biết chuyện này?Tiểu Hồng nói với chàng?” Nàng hỏi hần.

Hần lắc đầu. “Tỳ nữ bên cạnh mẹ nói với ta.”

“Thúy Nhi tỷ tỷ?” Nàng có chút kinh ngạc , không ngờ Thúy Nhi tỷ tỷ lại vì nàng mà làm trái ý chỉ của phu nhân, đem bí mật này len lén nói cho Thiếu gia, nàng cảm thấy biết ơn cùng cảm động.

“Tại sao không nói cho ta?” Đoàn Lỗi vẻ mặt nghiêm túc.

“Bởi vì không muốn chàng đối với phu nhân thất vọng, càng không muốn chàng bởi vì thất vọng hoặc nhất thời tức giận nói ra những lời khiến phu nhân đau lòng, khiến bản thân chàng hối hận.” Nàng ánh mắt nhu hòa nhìn hần nói. “ Quan trọng nhất là ta cũng không hề rời đi, cũng sẽ không rời đi, cho nên nói cho cùng thì cũng không quan trọng, không phải sao?” Nàng hướng hần khẽ mỉm cười.

“Nàng...” Đoàn Lỗi có chút không biết nói gì, lại có nhiều hơn là đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Hần không muốn quá mức đối nghịch mẫu thân, làm nàng đau lòng, dù sao hiệ tại mẹ cũng là người thân duy nhất của hần, mà hần cũng là hy vọng duy nhất để mẹ dựa vào, nhưng hần vẫn không vì vậy mà dễ dàng tha thứ việc mẹ đi tổn thương Linh lan tâm địa thiện lương lại thấu hiểu lòng người.

Có lẽ hiện tại hần nên có hành động, không nên không quả quyết như vậy nữa.

Trong mắt hần bỗng nhiên lộ ra một vẻ kiên định.

“Chúng ta về nhà thôi.” Hần dắt tay của nàng, kéo nàng đứng lên nói.

Nàng gật đầu, cảm giác hần hình như cùng mới vừa có chút trở nên không giống nhau.

“Chàng không phải là định đi về tìm phu nhân nói chuyện này chứ?” Nàng kéo tay áo của hần một cái, không nhịn được lo lắng mở miệng hỏi.

“Lo lắng sao?”

Nàng gật đầu. “Phu nhân làm vậy hoàn toàn là vì muốn tốt cho chàng, chàng không thể trách người. Mặc kệ phu nhân làm gì đối với ta, chàng đều không thể cùng người tức giận.”

“Mẹ đối với nàng như vậy, nàng không tức giận sao?” Hần hỏi nàng.

Nàng lắc đầu một cái. “ Linh Lan biết thân phận của mình không xứng với thiếu gia, phu nhân có loại phản ứng này cũng là đương nhiên. Huống chi phu nhân không không có không nói gì liền đuổi Linh Lan ra khỏi Đoàn gia, còn đích thân tới đây, giọng nói bình hòa muốn ta rời đi, không có lời nói mau lẹ, cũng không có miệng ra ác ngôn, như vậy phu nhân làm sao có thể khiến Linh Lan tức giận? Chỉ cảm thấy cảm kích cùng áy náy mà thôi.”

“Nàng không có làm sai bất cứ chuyện gì, không cần cảm thấy áy náy.” Hần nghiêm túc nói.

Nàng khẽ mỉm cười, nụ cười có chút miễn cưỡng vô lực, làm hần cảm thấy đau lòng không thôi.

“Về nhà thôi.” Hần dịu dàng nói.

Nàng gật đầu, theo hần đi ra bên ngoài cửa hàng, lên xe ngựa bên ngoài cửa hàng ngồi chờ, hướng Đoàn phủ rời đi.

Về nhà còn có chiến tranh muốn đánh đây.

Hai người vừa xuống xe ngựa liền nghe người gác cổng nói trong phủ có khách quý, phu nhân dặn nếu thiếu gia trở về,lập tức đi đến đại sảnh.

Linh Lan cùng Đoàn Lỗi liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đều có chút nghi ngờ cùng mờ mịt, suy đoán không ra khách quý đột nhiên tới chơi là người ra sao, bởi vì bọn họ cũng không nhận được bất kì bài thiệp nào.

Nghi ngờ cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, hai người ăn ý không hề nói gì, chỉ là một trước một sau tiến vào phủ, cùng theo phương hướng đại sảnh mà đi tới.

Bên trong đại sảnh của Đoàn gia, ngoại trừ Đoàn phu nhân đang ngồi nói chuyện ra, còn có một nữ tử cũng ngồi ở đó, đang nghiêng nửa thân thể, đưa lưng về phía cửa đại sảnh cùng Đoàn phu nhân nói cười.

Cô gái giọng nói mềm nhẹ nỉ non, thanh âm tinh tế, làm Linh Lan vừa bước chân vào đại sảnh bỗng nhiên dừng lại, trái tim không tự chủ được bỗng nhiên co rúc lại.

“Mẹ.” Đoàn Lỗi lên tiếng tuyên cáo rằng mình đã đến.

Cô gái đang đưa lưng về phía cửa nghe tiếng xoay đầu lại, da trắng như ngọc, mặt mày như vẽ, khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên xuất hiện trước mắt bọn họ.

Trong nháy mắt, huyết sắc trên mặt Linh Lan mất hết, trong đầu âm âm vang lên.

Thiếu phu nhân? !

Làm sao có thể như vậy được, không phải còn nửa năm nữa nàng mới xuất hiện sao? Tại sao hiện tại nàng lại ở chỗ này, làm sao lại như vậy?

Trong đầu Linh Lan hiện lên sự kinh sợ cùng rối loạn, căn bản không ngờ bởi vì nàng trọng sinh, rất nhiều chuyện sớm đã thay đổi, thời gian Tô Như Yên xuất hiện lại không giống như trước khi nàng sống lại?

“Lỗi nhi người đã về rồi, nhanh qua đây.” Nhìn thấy nhi tử trở về, Đoàn phu nhân lập tức đứng dậy, mặt đầy nụ cười hướng Đoàn Lỗi ngoắc, Tô Như Yên bên cạnh cũng theo phu nhân đứng lên, trên mặt mang vẻ thẹn thùng ngượng ngùng, xinh đẹp động lòng người.

Đoàn Lỗi hơi dừng lại một chút, theo bản năng xoay người nhìn Linh Lan một cái, lại bị vẻ mặt không có chút máu của nàng làm cho sợ hết hồn.

“Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?” Hắn lập tức dừng bước lại, trong giọng nói thể hiện rõ ràng sự dịu dàng cùng lo lắng.

Linh Lan còn chưa kịp mở miệng, thanh âm lạnh nhạt của Đoàn phu nhân đã vang lên.

“Nếu không thoải mái thì trở về phòng nghỉ ngơi đi. Thúy nhi, người đưa nàng trở về phòng.” Đoàn phu nhân quay đầu ra lệnh cho tỷ nữ phía sau lưng.

“Không cần, tự ta đưa nàng về.” Đoàn Lỗi kiên trì.

Đoàn phu nhân lập tức nhíu mày. “Người không thấy nơi này còn có khách sao? Người ở lại, để Thúy nhi đưa đi.”

“Hài nhi không nhận ra vị cô nương này, nàng cũng không phải khách của hài nhi, xin mẹ cho hài nhi cáo lui.” Đoàn Lỗi dứt khoát nói, một lòng toàn bộ đặt trên người Linh Lan. Sắc mặt nàng quá mức tái nhợt, làm cho hắn thật lo lắng.

“Ta không cho phép.” Đoàn phu nhân nói. “Người qua đây gặp vị hôn thê của người một chút.”

Ba chữ vị hôn thê giống như sét đánh ngang tai đánh vào đầu Đoàn Lỗi, làm hắn lộ ra vẻ mặt khiếp sợ cùng khó tin.

Vị hôn thê của hắn? Hắn khi nào thì có vị hôn thê?

“Hài nhi chưa từng nghe nói qua có chuyện vị hôn thê này, hài nhi không có vị hôn thê.” Hắn nhìn thẳng vào mẫu thân, lãnh đạm mở miệng.

“Người có, là cha người khi còn sống đã quyết định hôn sự này, vị này là Tô Như Yên cô nương, là vị hôn thê của người.” Đoàn phu nhân kiên định nhìn hắn nói.

“Người được chỉ định hôn sự là đại ca, không phải hài nhi.”

Chuyện này là đại ca nói với hắn, khi đại ca còn sống vẫn luôn rất chờ mong đối phương lớn lên, nói hắn chưa từng gặp qua đối phương, nhưng hắn lại nhớ người phụ nữ đang mang thai vị hôn thê của hắn rất xinh đẹp, là phụ nhân rất xinh đẹp, cho nên tân nương của hắn cũng sẽ là một đại mỹ nhân.

Hắn còn nhớ rõ buổi tối trước khi hắn làm lễ trưởng thành và được rời khỏi nhà đi lịch luyện, đại ca còn chạy đến viện của hắn, mang chuyện vị hôn thê nói cho hắn biết, muốn hắn nếu có cơ hội thì thay đại ca nhìn lên.

Tô Như Yên.

Chính là cái danh tự này, hắn tuyệt sẽ không nhớ lầm.

“Đại ca người đã vắng mặt tại nhân thế, Đoàn gia hiện nay người thừa kế là người, lời hứa lúc còn sống của cha người lúc này phải do người tới thực hiện, đây là trách nhiệm của người.” Đoàn phu nhân cứng rắn nói.

“Đoàn gia thương hành có lẽ là trách nhiệm của hài nhi, nhưng vị hôn thê của đại ca thì không phải.” Đoàn Lỗi lắc đầu nói, vẻ mặt kiên định bất khuất. “à nhi sẽ không cùng vị Tô cô nương àn thành thân, tuyệt đối sẽ không.”

“Người. . . .” Đoàn phu nhân giận đến nói không ra lời.

Đoàn Lỗi đưa mắt nhìn sang Tô Như Yên, dứt khoát mở miệng.

“Tô cô nương, xin thứ cho tại hạ nói thẳng.” Hắn nói, “Nếu như cô nương muốn vào Đoàn gia, chỉ có thể dùng thân phận thê tử của đại ca đã khuất mà đi vào, tuyệt không thể trở thành thê tử của Đoàn Lỗi ta, bởi vì thê tử của ta là nàng.” Nói xong, hắn cầm lấy tay Linh Lan.

Tay Linh Lan lạnh lẽo khác thường, làm cho hắn vừa đụng chạm chân mày liền nhú chặt.

Hắn quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng vốn là mặt tái nhợt đã sớm mặt không có chút máu, hơn nữa cả người lão đảo muốn ngã, giống như sau một khắc thì sẽ mất đi ý thức ngất đi.

Lòng hắn cả kinh, không hề nghĩ ngợi lập tức đưa tay đỡ nàng, đồng thời bảo vệ vây nàng vào bên trong khuỷu tay của mình, để cho nàng dựa vào trên người mình.

“Lỗi nhi! Người cái này là đang làm gì?” Nhìn hành động của hắn, Đoàn phu nhân khó có thể tin trọn to hai mắt, tức giận kêu lên.

“Linh Lan không thoải mái, hài nhi đưa nàng trở về phòng.” Đoàn Lỗi dịu lấy Linh Lan xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Đoàn phu nhân tức giận quát.

Đoàn Lỗi vốn không muốn để ý đến thanh âm ra lệnh này, Nhưng Linh Lan trong ngực hắn lại không hề có sức chống cự với mệnh lệnh này, trong nháy mắt liền dừng bước.

“Dừng để ý tới mẹ.” Đoàn Lỗi ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Linh Lan nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút máu, nhìn hắn nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau đó đưa tay đẩy hắn, từ trong khuỷu tay hắn tránh ra.

“Người lưu lại bồi phu nhân và Tô cô nương, ta có thể một người trở về không sao.” Nàng nói cho hắn biết.

“Lời nên nói ta mới vừa cũng đã nói rồi, lưu lại cũng không làm gì.” Đoàn Lỗi lắc đầu cự tuyệt, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng. “Sắc mặt của người rất kém, là nơi nào không thoải mái? Chúng ta trước về Quan Vân uyển, ta cho người đi mời đại phu.”

“Ta ——” Linh Lan mới mở miệng liền nghe phu nhân lên tiếng ra lệnh.

“Lỗi nhi, mẹ bảo người tới đây. Linh Lan, người lui ra, nơi này không thích hợp với người ngoài như người.” Người ngoài?

Đoàn Lỗi đột nhiên hơi nhíu mày, trên mặt thoáng qua vẻ không hề nén được tức giận. Hắn muốn xoay người phản bác mẫu thân, lại bị Linh Lan kéo lấy ống tay áo, nàng lấy mặt nét mặt cầu khẩn nhìn hắn, nhanh chóng đối với hắn lắc đầu.

10. Chương 10

“Ta sẽ về Quan Vân Uyển trước.” Nàng nói cho hắn biết, sau đó quay sang phúc thân với phu nhân, nói: “Linh Lan cáo lui.” Sau đó không quay đầu lại trực tiếp đi ra khỏi đại sảnh.

Vừa đi ra khỏi đại sảnh, nàng cả chân liền mềm nhũn, ngồi bệt trên nền đá ngoài hành lang.

Thiếu phu nhân xuất hiện trước thời gian làm tâm thần nàng đại loạn, nội tâm tràn đầy sợ hãi cùng cảm giác lo lắng, nhất là sau khi nhìn thấy bộ dáng vui mừng của phu nhân, cảm giác bất an càng ngày càng lớn.

Đối với phu nhân mà nói, Tô Như Yên xuất hiện tuyệt đối là trận mưa đúng lúc, chỉ là phu nhân căn bản cũng không thể tưởng tượng cơn mưa này lại mang theo kịch độc, năm năm sau, nàng ta sẽ tiêu diệt toàn bộ Đoàn gia.

Năm năm.... Không, tính toán thời gian phải còn sáu năm mới đúng.

Thiếu phu nhân mưu tài đoạt mệnh, lật đổ Đoàn gia là vào năm năm sau khi gả vào Đoàn gia, tính toán thời gian, nàng còn thời gian sáu năm để ngăn cản bi kịch xảy ra, chỉ là thiếu phu nhân xuất hiện trước thời gian, có thể hay không cũng làm bi kịch xảy ra trước thời gian hay không?

Vì thế, nàng cảm thấy tâm thần thấp thỏm, còn có loại cảm giác không rét mà run từ sau khi thấy thiếu phu nhân xuất hiện.

Cảm giác kia rất khó giải thích, giải thích hợp lý duy nhất mà nàng có thể nghĩ tới là, cảm giác run sợ mà nàng phải chịu trước khi chết đi trước kia ảnh hưởng tới.

Bởi vì nàng thủy chung không quên được bộ dạng cười lạnh của thiếu phu nhân, hơn nữa mỗi khi nhớ tới cũng sẽ phát run, lúc gặp lại nàng, nàng mới có thể không tự chủ cảm thấy không rét mà run.

Linh Lan chậm rãi hít sâu, để cho mình loại bỏ cảm giác kia, dần tĩnh tâm lại.

Nàng tự nói với mình, nàng bây giờ so với trước khi sống lại mạnh hơn gấp trăm lần, ở thương hành Đoàn gia cũng có địa vị hết sức quan trọng, hơn nữa sống lại cũng là ưu thế của nàng, cùng với thiếu gia đối với nàng có tình ý, nàng căn bản không cần bất an hay sợ hãi cái gì.

Cho nên, cho nên mặc kệ vị thiếu phu nhân Tô Như Yên này xuất hiện sớm nửa năm hay muộn nửa năm, thì đối với mục tiêu gả cho thiếu gia trở thành Đoàn gia thiếu phu nhân là không thể thay đổi.

Bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản.

Trận này chiến, nàng có lòng tin mình sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không.

Hít sâu một lần nữa, Linh Lan đảo qua vẻ mặt lo lắng cùng rối loạn, kiên định đứng dậy trở về Quan Vân Uyển chờ tin tức.

Đoàn Lỗi cự tuyệt cưới Tô Như Yên thái độ rất kiên định, không ngờ thái độ của Đoàn phu nhân muốn nàng dâu này còn kiên định hơn, lửa gặt nhi tử chuẩn bị hôn sự cho hai nhà.

Đoàn Lỗi vẫn không biết chuyện này, cho đến khi nghe có người đột nhiên chúc mừng hắn, vừa hỏi tới, lúc này mới biết mấy ngày nữa mình sẽ phải thành thân, liền giận tím mặt.

Linh Lan thời gian này có chút khá hơn mới làm cơn giận của hắn hòa hoãn một chút, không cho hắn đi chất vấn mẫu thân.

Chỉ là nàng biết chuyện này chỉ kéo dài một lúc chứ không thể kéo dài cả đời.

Tối hôm đó, sau khi cùng hắn từ bên ngoài trở về phủ, hắn liền muốn nàng về Quan Vân Uyển trước, sau đó một mình đi tới Thính Vũ Uyển.

Nàng vốn định cùng đi với hắn, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi.

Thứ nhất nàng có đi cũng không giúp được gì, thứ hai là hiện tại ở Thính Vũ uyển không chỉ có phu nhân mà còn có Tô Như Yên tiểu thư, mà nàng tuyệt đối không muốn gặp nàng ta.

Linh Lan khẽ thở dài, xoay người trở lại Quan Vân Uyển, để tránh mình suy nghĩ lung tung, liền nhập tâm làm việc, chuyên tâm nhìn vào sổ sách.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư Linh lan.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn sang hướng cửa phòng, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

“Người ngoài cửa là ai?” Nàng lên tiếng hỏi, thanh âm của tỳ nữ này có chút xa lạ.

“Nô tỳ Mãn Phúc. Là tỳ nữ thiếp thân của Như Yên tiểu thư.”

Trong đầu Linh lan nhất thời hiện lên gương mặt tròn trịa, âm thanh ngoài cửa cùng gương mặt đó dần dần hợp lại.

“Người tìm ta có chuyện gì sao?”

“Đoàn phu nhân muốn nô tỳ mời ngài qua đó.”

“Phu nhân?”

Linh Lan sửng sốt một chút, không tự chủ mà phỏng đoán phu nhân muốn nàng qua đó làm gì? Chẳng lẽ là muốn nàng ngay trước mặt phu nhân, thiếu gia và tiểu thư Tô Như Yên, thẳng thắn nói lên tâm ý của mình với thiếu gia sao? Phu nhân đang khảo nghiệm nàng có dám phản kháng hay không sao, là lý do này sao?

Mặc kệ như thế nào, đi thì biết.

Nàng đứng dậy đi ra thư phòng, nhìn thấy tỳ nữ kia có gương mặt tròn trịa, tỳ nữ tên là Mãn Phúc đang đứng ở trước gian nhà dưới bậc thang chờ nàng.

“Đi thôi.” Nàng nói.

Mãn Phúc hướng nàng phúc thân, xoay người dẫn đường đi.

Linh Lan đi theo phía sau nàng, vừa đi vừa tự hỏi rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, cùng với mình đến tận cùng nên đối mặt như thế nào.

Nàng nghĩ đến chuyên tâm, đi đứng cũng không yên lòng, cho nên rất chậm mới phát hiện tỳ nữ đi ở phía trước hình như dẫn nàng đi đường vòng, từ Quan Vân uyển đến Thính Vũ uyển có thể đi đường khác gần hơn, đi phương hướng này phải đi một đường rất xa.

“Chờ một chút.” Nàng dừng bước lại, lên tiếng nói, “Người hình như còn không quá quen thuộc đường đi trong phủ, từ nơi này đi Thính Vũ Uyển phải lượn quanh một vòng lớn, người đi theo ta.”

Nói xong, nàng xoay người, trước mắt lại đột nhiên thoáng qua một đạo bóng đen, miệng của nàng bỗng nhiên bị người dùng lực che, một lực mạnh mẽ ngay sau đó kéo lấy nàng lui về phía sau.

Sự việc xảy ra đột ngột khiến Linh Lan trợn to hai mắt, trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt hoảng sợ cùng khó thể tin.

Không!

Nàng không tiếng động hô hào, dùng sức giãy giụa, lại chống không được cỗ lực mạnh mẽ đang kéo nàng đi vào bóng đêm, cho đến một hồi đau nhức kịch liệt từ phía sau cổ truyền đến, ở một khắc trước khi nàng mất đi ý thức, nàng vẫn không có tin tưởng mình như thế nào lại lần nữa gặp chuyện như vậy, hơn nữa lại vẫn là xảy ra ở trong phủ.

Lúc này nàng còn có thể giống như lần trước một dạng hữu kinh vô hiểm sao?

Thiếu gia.

Trong Quan Vân Uyển Đoàn Phủ, sau khi Đoàn Lỗi trở về, phát hiện Linh lan mất tích, liền trời long đất lở.

Suốt đêm, đầu tiên là tôi tớ trong Quan Vân Uyển từng người một bị gọi ra chất vấn, sau đó mở rộng ra tất cả tôi tớ trong Đoàn gia, từng người tiếp nhận tra hỏi căng thẳng của thiếu gia, bị vẻ mặt nghiêm nghị thẩm tra dọa cho phát run.

“Nô tỳ có thấy tiểu thư trở về Quan Vân Uyển, nhưng không thấy nàng ra ngoài.”

“Tiểu thư vào thư phòng không lâu, tiểu nhân cũng bị người phu nhân phái tới sai đi làm việc.”

“Nô tỳ vốn canh tại gần Quan Vân Uyển, nhưng Thúc Nhi lại đến tìm nô tỳ, cho nên...”

“Không có, bởi vì việc phu nhân giao cho nô tỳ làm vào buổi sáng vẫn chưa xong, cho nên nô tỳ vẫn làm việc tại chuồng ngựa bên kia.”

“Có, không có, phu nhân.”

“Đúng, phu nhân. Không có, phu nhân. Phu nhân.”

Sau khi thẩm vấn hết tất cả nô bộc trong nhà, Đoàn Lỗi vẫn chưa tra được tin tức liên quan tới việc mất tích của Linh Lan, nhưng lại tìm được việc quan hệ với việc mất tích của Linh Lan, tất cả đầu mối đều chỉ hướng phu nhân, mẹ của hắn.

Hắn không muốn tin tưởng, nhưng không thể không tin, bởi vì lúc Linh lan mất tích ở trong phủ, có quá nhiều tôi tớ trùng hợp nhận sai khiến của phu nhân mà rời đi cương vị cũ, điều này rõ ràng chính là điều hổ ly sơn.

Đoàn Lỗi vẻ mặt căng thẳng, đặng đặng sát khí đi về phía Thính Vũ Uyển, không đợi tỳ nữ thông báo trực tiếp xông vào bên trong sảnh nơi Đoàn phu nhân đang nghỉ ngơi.

Trong sảnh, Đoàn phu nhân cùng Tô Như Yên hai người đang thật vui vẻ uống trà tâm sự, khiến Đoàn Lỗi nhìn thấy bất giác nắm chặt quả đấm, sắc mặt càng thêm lo lắng, lạnh lùng hơn.

“Lỗi Nhi, người đang làm cái gì vậy? Mẹ không phải đã nói với người, Như Yên cô nương hiện tại cũng ở trong Thính Vũ Uyển, người phải có chừng mực một chút.” Đoàn phu nhân đối với nhi tử đột nhiên xông vào phòng cau mày nói.

“Linh Lan đang ở đâu?” Đoàn Lỗi trực tiếp hỏi.

“Linh Lan? Mẹ làm sao biết nàng ta đang ở đâu.” Đoàn phu nhân lạnh nhạt trả lời.

“Hài nhi biết là ngài phái người dẫn nàng đi, nàng ở nơi nào?” Đoàn Lỗi mắt không chớp nhìn chằm chằm mẫu thân hỏi.

“Mẹ căn bản không biết người đng ở đây nói cái gì.” Đoàn phu nhân quay đầu nói.

Đoàn Lỗi lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, vốn là hắn còn ôm một tia hy vọng, không ngờ....

“Mẹ, ngài thật cho là chỉ cần Linh Lan không có ở đây, hài nhi sẽ ngoan ngoãn thành thân sao? Ngài sai lầm rồi.” Nói xong, sau khi hắn nhìn mẫu thân một cái thật sâu, liền xoay người rời đi.

“Đứng lại! Người muốn đi đâu?” Đoàn phu nhân đáy lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác cực kỳ lo lắng, không nhận được hỏi.

“Đi tìm Linh Lan.” Đoàn Lỗi dừng bước, quay đầu lại đáp.

“Người ngay cả nàng ở tại nơi nào cũng không biết, phải tìm thế nào? Huống chi, làm sao người biết không phải nàng chủ động rời đi, dù sao nàng đã từng đã đồng ý với mẹ nàng sẽ rời đi ——”

“Nàng không có đồng ý.” Đoàn Lỗi cắt đứt lời mẫu thân, “Coi như nàng đồng ý, hài nhi cũng sẽ không cho phép. Hài nhi muốn đi tìm nàng, không cần biết dùng phương pháp gì cũng nhất định phải tìm được nàng, cũng sẽ tìm được nàng.” Hắn chân thành tự thề với bản thân mình xong, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Đoàn phu nhân mặc dù đáy lòng có chút lo lắng, nhưng đối với những gì nhi tử vừa nói cũng không có thực sự tin tưởng, dù sao thiên hạ rộng lớn, muốn tìm một người cũng không phải một chuyện dễ dàng như vậy, huống chi còn là phải tìm một bị người cố ý bị giấu đi, cho nên nàng cũng không lo lắng.

Không ngờ ba ngày đi qua, nàng lại nhận được một phong thư làm nàng khiếp sợ đến bất tỉnh.

Đoàn Lỗi vì tìm kiếm Linh Lan mà để thư lại rồi nhà đi rồi.

Trên đường, hai con tuấn mã tám vó như bay kéo xe ngựa chạy lên phía trước, lưu lại trận trận bụi mù.

Ngồi ở trên xe ngựa người phu xe trông mắt đen sắc bén, vẻ mặt nguội lạnh, áo đen bó tay áo, sát khí phóng ra ngoài, vừa nhìn liền biết là người luyện võ, hơn nữa còn là cái loại rất lợi hại đó, nếu là người sáng suốt tuyệt đối sẽ không đi trên chọc thứ người như vậy.

Nhưng, cố tình là có người không có đầu óc.

Một canh giờ trước, xe ngựa của bọn họ đang dừng ở bên dòng suối nghỉ ngơi, năm tên đạo tặc ngu xuẩn nhảy ra muốn cướp tiền cướp sắc, mặc dù công phu của bọn hắn chỉ như mèo cào, lại lấy bất ngờ cùng đông người mà đánh tới, làm hại tiểu thư bởi vì kinh sợ mà trượt chân rơi xuống nước, còn đụng bị thương đầu.

Năm phi đồ đáng chết dĩ nhiên lập tức bị hắn đánh gãy gân tay gân chân, sau đó trói gô ném vào trong bụi cỏ mặc cho bọn hắn tự sinh tự diệt.

Trọng điểm không phải bọn chúng, mà là tiểu thư sau khi được cứu từ dưới nước lên, thủy chung hôn mê bất tỉnh, đây cũng là nguyên nhân khiến giờ phút này đang ra roi thúc ngựa, ngựa không ngừng vó chạy như điên trên đường.

“Còn chưa tới sao?” Bên trong xe ngựa truyền đến tiếng gia trầm thấp hỏi.

“Sắp tới.” Hắn trả lời, bởi vì cửa thành đang ở không xa phía trước, hắn đã nhìn thấy.

Xe ngựa nhanh chóng chạy lên phía trước thành, ước chừng qua thời gian một nén nhang, bọn họ rốt cuộc tiến vào Châu Thành phồn hoa bên trong.

Phu xe không đợi chủ nhân bên trong xe ngựa phân phó, vừa vào thành liền bắt người hỏi rõ nơi nào có khách điếm, cũng xin đối phương thay hắn tìm đại phu tốt nhất đến khách điếm, nói rõ chuyện sau khi hoàn thành sẽ có thù lao hậu hĩnh, sau đó xe ngựa lập tức chạy thẳng tới khách điếm.

Thiên Hương khách điếm là đại khách điếm hào hoa số một số hai tại Châu Thành, người đang nằm trên giường của khách điếm lúc này là một người sắc mặt tái nhợt, là một cô nương đang hôn mê bất tỉnh, bất ngờ chính là nàng lại là Linh Lan, mà nam tử đang ngồi ở bên giường chân mày nhíu chặt, lòng nóng như lửa đốt chính là Đoàn Lỗi.

Cửa nhà đột nhiên bị đẩy ra, phu xe —— không, phải gọi hắn là Lục Vũ mới đúng, dẫn theo một lão giả cùng được đồng xách theo hòm thuốc đi vào.

“Thiếu gia, đại phu tới.”

Đoàn Lỗi lập tức đứng dậy nhường chỗ. “Đại phu, làm phiền người.”

Lão đại phu không nói gì, sau khi ngồi xuống ở bên giường, vì Linh Lan bất mạch, sau đó cẩn thận kiểm tra vết thương bị đụng phải trên đầu nàng.

“Không có đáng ngại.” Lão đại phu nói ra kết luận.

“Nếu như không có đáng ngại, nàng như thế nào vẫn hôn mê bất tỉnh?” Đoàn Lỗi chân mày nhíu chặt mà hỏi. Hắn không phải đang chất vấn. Chỉ là nói lên sự thật.

Lão đại phu sau khi nhìn hắn một cái, quay đầu lại đối với tiểu dược đồng nói một câu, “Kim châm.”

Tiểu dược đồng lập tức mở cái hòm thuốc ra, từ bên trong lấy ra kim châm dùng để châm cứu đưa cho lão đại phu.

Lão đại phu xuống tay không chậm trễ chút nào, một châm, hai châm, ba châm, cả ba châm sau khi đâm xuống một lúc, vốn là Linh Lan đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên khẽ rên ra tiếng, sau khi khinh động một chút, dần dần mở mắt, tỉnh lại.

“Linh Lan!” Đoàn Lỗi lập tức tiến lên, vui mừng kêu, “Nàng cảm thấy như thế nào? Có nơi nào cảm thấy không thoải mái hay không, nơi nào đau không? Đại phu ở chỗ này, nàng có thể nói cho hắn biết.” Hắn dịu dàng nói.

“Đầu của ta.” Nàng lên tiếng rên rỉ.

“Đầu của nàng đụng phải tảng đá lúc ngã nhào bên dòng suối, cho nên mới bị đau.”

“Ngã nhào?”

“Nàng quên sao? Chúng ta nghỉ ngơi bên dòng suối, đạo phi đột nhiên xuất hiện, người bởi vì kinh hoảng mà lui về phía sau mấy bước, không cẩn thận ngã vào trong suối còn đụng bị thương đầu. Nàng đã dọa ta sợ, nàng biết không?”

“Ta nghĩ không ra.” Linh Lan thử hồi tưởng, cũng lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“Không nghĩ ra thì đừng nghĩ.” Lòng hắn đau đớn vội vàng ngăn cản nàng, kkkhông chịu được thấy nàng khó chịu.

“Người là ai?” Linh Lan mê mẩn nhìn hắn hỏi.

Đoàn Lỗi toàn thân cứng đờ, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch. Hắn khó có thể tin nhìn nàng, cơ hồ không thể nào tin nổi mới vừa rồi mình nghe được cái gì.

“Nàng. Nói gì?” Hắn hỏi nàng.

“Người là ai? Ta. Là ai? Ta cái gì cũng không nhớ, không nghĩ ra.” Nàng ôm đầu, rên rỉ thống khổ nói.

“Đại phu!” Đoàn Lỗi vẻ mặt khiếp sợ chuyển sang nhìn lão đại phu, kích động kêu lên: “Tại sao lại như vậy? Đại phu, tại sao lại như vậy?”

11. Chương 11

Lão đại phu chau chặt chân mày, không nói một câu lại thay Linh Lan bắt mạch, cho đến một hồi sau mới thu tay lại.

“Đại phu?” Đoàn Lỗi không cách nào ngăn chặn vẻ mặt vừa gấp gáp lo lắng vừa sợ, hai mắt nhìn chăm chăm vào lão đại phu.

“Cô nương trừ bên ngoài bị thương ở đầu cùng rơi xuống nước nên có chút bị lạnh mà đưa đến mạch tượng suy yếu ra thì lão phu thật sự không nhìn ra có gì khác thường”. Lão phu cười khổ lắc đầu một cái.

“Không nhìn ra những dị thường khác? Người thật sự là đại phu sao? Không có khác thường thì như thế nào nàng không biết ta, như thế nào ngay cả mình là ai cũng không biết?” Đoàn Lỗi không nhịn được quát.

“Đây có lẽ là tính cách tạm thời, mấy ngày nữa thì sẽ khôi phục bình thường.” Lão đại phu nói.

“Phải qua mấy ngày?” Đoàn Lỗi hỏi.

“Chuyện này.....Rất khó nói.” Lão đại phu không chắc chắn nói.

“Rất khó nói?” Âm thanh của hắn ngày càng căng thẳng, vẻ mặt cũng càng lúc càng lạnh lẽo. “Người sao không nói thẳng nàng có thể hay không khôi phục bình thường cũng rất khó!”

“Này còn cần quan sát, lão phu hiện tại không cách nào kết luận.”

“Cút! Lập tức cút ra ngoài cho ta!” Đoàn Lỗi cũng không át chế nổi nữa, đột nhiên gầm thét ra tiếng. “Lục Vũ, đuổi Thân đại phu ra ngoài, lại đi mời đại phu khác tới đây.”

“Vâng, thiếu gia.” Lục Vũ trầm giọng lĩnh mệnh, một tay xốc lên được đồng, một tay giữ chặt cánh tay lão đại phu, trong nháy mắt liền đem hai người mang ra khỏi sương phòng.

Theo bọn họ rời đi, trong sương phòng nhất thời chỉ còn hai người Đoàn Lỗi cùng Linh Lan.

Đoàn Lỗi chân mày nhíu chặt, không kiềm chế được sự phẫn nộ trên mặt làm Linh Lan nằm trên giường có chút sợ.

“Đúng, đúng, không dậy nổi.” Nàng co ro mở miệng nói.

Nét mặt Đoàn Lỗi lập tức dịu xuống, vừa dịu dàng, vừa tự trách.

“Không phải là lỗi của nàng, là ta không đem nàng bảo vệ tốt, thật xin lỗi.” Hắn lắc đầu nói với nàng, chợt lại nhin không được hỏi nàng lần nữa, “Nàng thật không nhớ rõ mình tên là gì, không nhận ra ta sao?”

“Thật xin lỗi.” Linh Lan lộ ra nét mặt áy náy.

Đoàn Lỗi sắc mặt tái nhợt cương trực một lát, gượng cười đối nàng lắc đầu một cái.

Hắn hít sâu một hơi, ép buộc mình tỉnh táo lại.

Hắn tự nói với mình, nếu muốn so tâm hoảng ý loạn, tâm tình của Linh Lan giờ khắc này tuyệt đối so với hắn chỉ có hơn không kém. Hắn nếu muốn giúp nàng, thì phải tỉnh táo lại mới được.

“Có khỏe không, đầu có thể hay không rất đau?” Thận trọng ngồi ở bên giường, hắn quan tâm dịu dàng hỏi nàng.

“Chỉ có một chút.” Nàng trả lời.

“Muốn ngủ một chút không?” Hắn hỏi nàng.

Nàng không có lên tiếng, chỉ nhìn hắn, trong mắt có mờ mịt cùng nhờ giúp đỡ.

Hắn tiếp thu được.

“Tên của nàng là Linh Lan, Mạc Linh Lan.” Hắn dịu dàng nói cho nàng biết tên. “Tên của ta gọi là Đoàn Lỗi, nhà ở Lam Châu, là người phụ trách thương hành Đoàn gia Lam Châu, mà nàng còn là thê tử của ta, Đoàn gia thiếu phu nhân.”

“Thê tử?” Hai mắt của nàng đột nhiên tròn xanh, đáng vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Hắn dịu dàng đối với nàng mỉm cười, ở trong lòng cải chính nói, thật ra chính xác mà nói phải là vị hôn thê, mà không phải thê tử, bởi vì bọn họ chưa thành thân.

Đoàn Lỗi cũng không phải thừa dịp nàng bị bệnh mà dựng lên lời nói dối này, mà là muốn danh chánh ngôn thuận ở bên chăm sóc nàng.

Đi ra khỏi nhà trong thời gian này, bên cạnh không có tỷ nữ, tất cả đều phải dựa vào mình.

Trên đường hắn nghĩ hay tìm tỷ nữ hầu hạ nàng, lại làm cho nàng cười cự tuyệt, lý do là nàng có thể chăm sóc tốt cho mình, đồng thời còn có thể hầu hạ hắn, bởi vì nàng trước kia chính là một tỷ nữ ưu tú nhất, không ai so ra mà vượt nàng.

Sau sự thật cũng chứng minh chính xác thế.

Chỉ là trước khác nay khác, nàng hiện tại bị thương, không thể không cần người chăm sóc, hầu hạ nàng.

Hắn đương nhiên biết chỉ cần trả tiền, là có thể mượn tạm thời vú già tới chăm sóc nàng, nhưng hắn không yên lòng, cho nên mới phải nói bọn họ là phu thê, để cho hắn có thể quang minh chính đại bên cạnh chăm sóc nàng.

“Ta không nhớ rõ đã thành thân.” Nàng mặt hoang mang sợ hãi nói.

“Nàng đến cả tên mình là gì cũng không nhớ, như thế nhớ đã thành thân?” Hắn dịu dàng nói, đưa tay thay nàng sửa lại một chút tóc tán loạn ở má, sau đó cúi đầu khẽ hạ xuống môi nàng một nụ hôn, chứng minh quan hệ của hai người.

Linh Lan kinh sợ trợn to hai mắt.

Đoàn Lỗi ngược lại rất là ít nhìn thấy nàng lộ ra loại này vẻ giật mình, không nhin được khẽ cười một tiếng. “Hù dọa nàng sao? Thật xin lỗi, nhưng chúng ta thường làm như vậy, nàng phải quen dần.”

Linh Lan ghen hòng nhìn trân trối nhìn hắn chăm chăm, hù dọa sợ ngây người, phải thế nào thành thói quen?

“Đừng lo lắng, có ta ở đây, nàng nhất định có thể nhớ lại tất cả.” Hắn tự cầm tay nàng, nhu tình vạn thiên nói với nàng. “Ngộ nhớ thật không nhớ lại cũng không sao, bởi vì vậy cũng sẽ không thay đổi bất cứ chuyện gì, sẽ không thay đổi đời này nàng là người ta yêu nhất, là thê tử của Đoàn Lỗi ta.” Hắn thâm tình khấn khiết cam kết.

Linh Lan nhin hắn không chuyển mắt, không có cách nào tự quyết, cũng không cách nào nói chuyện.

Sau hắn lại nói cho nàng biết một chút về chuyện của nàng và hắn, cho đến khi bên ngoài sương phòng vang lên âm thanh, cửa phòng lần nữa bị đẩy ra mới thôi.

Đại phu tới.

Lục Vũ được Đoàn gia lão gia phái làm thị vệ cho Đoàn Lỗi khi Đoàn Lỗi tròn mười tám tuổi cho đến nay, hiểu rõ Đoàn Lỗi còn nhiều hơn Đoàn phu nhân, vì vậy khi Đoàn Lỗi mất không chế rống giận muốn hắn đi mời đại phu khác thì hắn không cần đặc biệt giao phó, một lần liền đem mời hết đại phu nổi tiếng trong thành tới đây, có chừng năm người.

Khi một đại phu chẩn bệnh nói như vậy có thể không tin, nhưng hai, ba, bốn, năm, tổng cộng tất cả sáu đại phu đều nói như vậy thì sao đây?

Đoàn Lỗi không nói nữa, trầm mặc đón nhận sự thật.

Hắn nhẹ nhàng phát, khiến Lục Vũ tự động đi xử lý chuyện còn sót lại, tự mình xoay người lần nữa trở lại bên cạnh Linh Lan.

Linh Lan từ sau vị đại phu thứ nhất dùng châm làm tỉnh, bắt tri bắt giác giằng co mấy canh giờ, cho nên khi đại phu thứ năm rời đi sương phòng, liền không tự chủ được bởi vì mệt mỏi mà nằm xuống ngủ.

Đoàn Lỗi vào phòng thấy nàng đang ngủ, vẻ mặt bình tĩnh mà an tường, cùng dáng vẻ thường ngày giống nhau như đúc, chỉ là đợi nàng mở mắt ra thì nàng lại không nhớ rõ bất cứ chuyện gì có liên quan đến hắn.

Tâm tình không giấu được mất mát.

Mặc dù nàng vẫn là nàng, vẫn còn ở bên cạnh hắn, nhưng cảm giác chính là buồn bực, mất mát.

“Thiếu gia.”

Hắn không biết mình ngây ngô đứng ở bên giường nàng bao lâu, cho đến khi bên ngoài cửa vang lên giọng nói của Lục Vũ, hắn lúc này mới phục hồi lại tinh thần, xoay người đi mở cửa.

“Chuyện gì?” Hắn đứng ở ngoài cửa hỏi Lục Vũ.

“Chén thuốc của tiểu thư đã sắc xong, hiện tại đưa đến sao?”

“Nàng còn đang ngủ, chờ một chút.”

Lục Vũ gạt đầu một cái, còn nói: “Ta bảo chưởng quỹ tìm đến mấy đại thẩm có kinh nghiệm chiếu cố người bị thương, có thể tin tưởng tới nơi này, ngài có muốn hay không đi xuống lầu chọn một?”

“Cho các nàng trở về đi thôi, ta sẽ chăm sóc Linh Lan.”

“Thiếu gia, ngài đây là có ý gì?” Lục Vũ ngẩn ra, không nhin được do dự mở miệng hỏi.

“Trước khi thương thế của Linh Lan khỏi hẳn có thể tự chăm sóc mình, ta sẽ chăm sóc nàng, không cần người khác tới chăm sóc.”

“Như vậy sao được đây? Thân phận thiếu gia.....” Lục Vũ nhăn nhó dưới chân mày, lời còn chưa dứt, liền bị Đoàn Lỗi cắt đứt.

“Linh Lan là thê tử của ta.” Đoàn Lỗi nói nói như đinh chém sắt, không nói lời gì.

Lục Vũ ngậm miệng, hơi trầm ngâm một chút mới lại mở miệng—— ——

“Thuộc hạ biết Linh Lan tiểu thư đối với thiếu gia quan trọng, cũng biết ngài nhất định cưới Linh Lan tiểu thư làm thê tử, nhưng các người dù sao chưa thành thân, cộng thêm nam nữ khác biệt, thiếu gia cho dù có lòng muốn chăm sóc tiểu thư cũng là bất tiện, thuộc hạ vẫn là cho thỉnh mấy đại thẩm tới chăm sóc tiểu thư tương đối thích hợp.”

“Ta đã nói cho nàng biết chúng ta là phu thê.”

“Cái gì?” Lục Vũ cũng khó được lộ ra vẻ mặt ghen hờn nhìn trân trối.

“Chỉ cần là phu thê, liền không có chỗ nào bất tiện rồi.” Đoàn Lỗi nói cho hắn biết.

“Ngài quyết định muốn mình chăm sóc tiểu thư?” Lục Vũ rút cuộc hiểu rõ.

“Tình huống nàng bây giờ, ta không yên lòng giao nàng cho người khác chăm sóc.” Đoàn Lỗi gật đầu nói.

“Nhưng ngài đừng lên lời nói dối này, chờ tiểu thư sau khi khôi phục trí nhớ, ngài phải như thế nào khắc phục hậu quả?” Lục Vũ chau nhẹ chân mày, cảm giác giống như không tốt lắm.

“Người cho là thế nào?” Đoàn Lỗi không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lục Vũ cau mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó trợn to cặp mắt, bình tĩnh hiểu ra.

“Ngài nghĩ nhân cơ hội này ép tiểu thư cùng ngài báai đường thành thân!” Hắn bật thốt lên, “Một mặt vừa có thể tự mình chăm sóc tiểu thư bị thương, mặt khác ở sau đó lại có thể có lý do chính đáng khiến tiểu thư cùng ngài báai đường thành thân, khá lắm, một hòn đá hạ hai con chim.”

Đoàn Lỗi khê kéo môi dưới, rút cuộc nụ cười thứ nhất sau khi Linh Lan gặp chuyện không may.

Ai nói nguy cơ không phải chuyển cơ đây?

Ánh nến ở trong phòng nhẹ nhàng nhấp nháy, ngoài cửa phòng “vạn lại câu tịch” (không có một âm thanh), đêm càng lúc càng sâu.

Trong lúc bất chợt, phương xa truyền đến âm thanh của người gõ mõ cầm canh.

“Thời tiết hanh khô, cẩn thận dễ cháy.”

Canh ba.

Linh Lan ngồi tê đít trên cột giường, nhìn người ngồi ở bàn trước, không biết chuyên tâm đang nhìn cái gì thấy quên thời gian, rút cuộc cũng không nhin được nữa mở miệng.....

“Đã muộn rồi, người còn không trở về phòng nghỉ ngơi sao?”

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh của nàng có vẻ khác thường ban ngày, khiến Đoàn Lỗi đang chuyên tâm ở trước bàn ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía nàng.

“Nàng nghĩ đã ngủ chưa?” Hắn dịu dàng hỏi, trực tiếp đứng dậy đi tới bên giường muốn đưa tay dịu dàng nàng nằm ngủ.

“Đợi chút.” Nàng vội vàng đưa tay ngăn cản hắn.

“Thế nào?” Động tác của hắn dừng lại, không hiểu ngẩng đầu nhìn hai mắt của nàng, dịu dàng hỏi.

“Không phải là ta muốn ngủ, mà đã là canh ba, người còn không trở về phòng nghỉ ngơi sao?” Nàng nói.

“Canh ba sao?” Hắn nhẹ giật mình.

“Mới vừa gõ qua, người không nghe thấy sao?”

Hắn lắc đầu một cái.

Linh Lan cảm giác không phản bác được, có chút tò mò hắn rút cuộc đang nhìn cái gì, phải chuyên chú như thế.

“Đã muộn rồi, người là có hay không nên trở về phòng nghỉ ngơi? Ta cũng vậy muốn nghỉ ngơi rồi.” Nàng đối với hắn nói.

Từ xế chiều sau khi đại phu đi, nàng tỉnh dậy, hắn liền vẫn đợi bên người nàng vô vi bất chí chăm sóc nàng, lúc bữa tối còn muốn dứt nàng dùng bữa, uống thuốc thì cũng một dạng, dọa nàng không biết làm sao.

Nàng hiểu hắn nghĩ một tác cũng không rời chăm sóc nàng, nhưng đến buổi tối đến lúc nghỉ ngơi, hắn cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi đi?

“Trở về phòng?” Đoạn Lỗi lộ ra nét mặt quái dị, “Nơi này không phải là sương phòng ta sao?”

“Cái gì?” Linh Lan ngạc nhiên ngây người.

“Chúng ta là phu thê, vốn là nên cùng phòng, cùng giường mà ngủ không phải sao?”

Linh Lan bị hắn nói sợ ngây người. Cùng giường mà ngủ? Ý tứ của hắn sẽ không phải là tối nay muốn cùng nàng ngủ chung đi?

Hãy ngủ ở chỗ này trên giường lớn, bên người nàng, cùng với nàng, cùng với chăn giường?

“Không thể.” Nàng đột nhiên kích động lắc đầu nói.

“Cái gì không thể?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Người không phải có thể ngủ nơi này!”

“Chúng ta là phu thê.”

“Nhưng mà ta lại quên, không nhớ rõ chuyện này.”

“Ngay cả như vậy, nàng vẫn là thê tử của ta.”

“Nhưng không được.....Không thể.....Người.....Ta.....” Nàng sợ lời muốn nói không mạch lạc. “Người không thể tạm thời ngủ sương phòng khác cho đến khi ta nhớ lại tất cả sao?” Nàng cầu khẩn nhìn hắn.

“Không được.” Hắn quả quyết cự tuyệt.

“Đoàn công tử.....”

“Gọi ta Lỗi, nàng bình thường đều gọi ta như vậy.” Hắn cắt đứt lời nàng dè dặt nói.

Linh Lan lòng như lửa đốt, không để ý tới việc gọi có vấn đề, hắn muốn nàng gọi như vậy, nàng liền gọi theo ý hắn.

“Lỗi” Nàng trực tiếp đổi lời nói kêu, thỉnh cầu nhìn hắn nói: “Trước khi ta khôi phục trí nhớ, chúng ta không thể dùng phương thức bằng hữu chung đụng sao?”

“Không thể.” Hắn lần nữa cự tuyệt nàng. “Đại phu nói rồi, theo phương thức chung sống thường ngày có thể giúp nàng khôi phục trí nhớ, cho nên chúng ta cứ theo lẽ thường thì tốt hơn.”

“Nhưng.....”

“Đừng nói ahhh..... Nên nghỉ ngơi.” Hắn nói xong cúi người xuống hôn nàng, sau đó lúc nàng ngốc trệ đầu nàng nằm xuống sau lại xoay người đi tắt đèn, chỉ chốc lát sau liền lên giường nằm giữa bên người nàng.

Linh Lan cả người cứng ngắc, vừa động cũng không dám lộn xộn.

Nàng thật sắp bị chính mình tự cho là thông minh đưa vào ngõ cụt rồi, chuyện như thế nào biến thành như bây giờ?

Phu thê?

Thiếu gia tại sao có thể nói như vậy, nói hai người bọn họ đã thành thân, là phu thê cơ chứ? Quá đáng hơn là, hắn vẫn muốn cùng nàng cùng giường chung gối? Hắn sẽ không phải là sớm nhìn ra chuyện nàng mất trí nhớ là giả, muốn lợi dụng loại phương pháp này buộc nàng hiện ra nguyên hình chứ?

Linh Lan toàn thân cứng ngắc nằm ở trên giường, đầu loạn loạn chuyển.

Đúng, nàng không có mất trí nhớ.

Có lẽ từ khi hôn mê tỉnh lại, nàng không nhớ ra chuyện gì đã xảy ra đối với mình, nhưng khi thiếu gia đơn giản kể lại mọi chuyện, nàng liền từ từ nhớ lại tất cả.

12. Chương 12

Nàng thuận nước thành dòng giả bộ mất trí nhớ, hoàn toàn là do quỷ thần xui khiến.

Ngày ấy, sau khi tỉnh dậy thì phát hiện tay chân mình bị buộc chặt, miệng bị nhét khăn vải, thân thể nghiêng ngả bên trong một chiếc xe ngựa đang chạy nhanh.

Lúc đó nàng ngoài hoảng sợ, chỉ cảm thấy khó có thể tin, nghĩ cũng không ra mình sẽ lần nữa gặp chuyện như vậy? Chẳng lẽ lúc này cũng là bởi vì nàng biết trước mọi chuyện sao?

Nàng không khỏi nở nụ cười khổ.

Đang lúc nàng đang đập cửa cầu cứu, suy nghĩ tìm cách thoát ra, thì xe ngựa đột nhiên rung động kịch liệt, sau đó bỗng bất ngờ dừng lại.

“Phía trước tại sao lại có nhiều cây khô như vậy? Người đi dờ chúng đi chỗ khác đi.” Ngoài xe ngựa vang lên âm thanh nam tử xa lạ.

“Vâng.” Một âm thanh khác trả lời.

Xe ngựa đã dừng lại, đây là một cơ hội để bỏ trốn.

Đây là ý tưởng duy nhất của nàng lúc ấy, vì vậy liền mặc kệ tính mạng mà cố cõng dây trói sau lưng, cật lực thoát ra khiến da tay bị mài đến rách da, máu không tự giác mà chảy ra.

Nàng căn bản không hoài nghi vì sao lại có cây khô chặn đường, cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng binh khí giao chiến hỗn loạn, nàng lúc này mới kinh ngạc dừng lại tất cả động tác, hô hấp trong một khắc kia dường như cũng ngừng lại.

Sơn tặc? Cường đạo?

Không có nhiều thời gian để nàng phỏng đoán lung tung hù dọa mình, màn vải phía trước xe ngựa bỗng nhiên bị người khác vén lên, lộ ra gương mặt quen thuộc.

Lục Vũ.

Là Lục Vũ! Thiếu gia tới cứu nàng!

Nàng không tự chủ được bật khóc vì quá vui mừng, không thể chờ đợi mà muốn gặp hắn, kết quả thế nhưng hắn lại không có tới, không có trong đám người tới cứu nàng.

Ước chừng khoảng mười ngày sau hắn mới xuất hiện trước mặt nàng, trong lúc đó nàng được Lục Vũ đưa đến một tiểu thôn vắng vẻ, nói là thiếu gia phân phó, còn nói cho nàng chủ mưu trong vụ bắt cóc này chính là phu nhân.

Nàng quá mức khiếp sợ, lòng cảm thấy thật sự khó chịu, nhưng so với tâm tình của mình, nàng lo lắng hơn chính là cảm thụ của thiếu gia, lo lắng hắn sẽ xử lý chuyện này như thế nào?

Thiếu gia nhất định là rất đau đớn.

Cho nên khi thiếu gia xuất hiện trước mặt nàng, quyết định mang nàng đi kiểm tra các phân bộ khắp nơi của sản nghiệp Đoàn gia thì nàng không có chút dị nghị nào, gật đầu một cái cùng hắn rời khỏi Lam Châu.

Lần này đi chính là hơn nửa năm, hơn nữa còn cách Lam Châu càng lúc càng xa, rất có tư thái một đi không trở lại, không cho phép nàng lo lắng, Thiếu gia chẳng lẽ tính toán không trở về Đoàn gia nữa ư?

Trên đường đi nàng cũng từng thử hỏi thiếu gia khi nào trở về Lam Châu, nhưng hắn không có trả lời nàng.

Nàng cũng từng khi hắn nói tới việc sớm muốn thành thân cũng nàng thì nàng trả lời hắn rằng sau khi trở lại Lam Châu lấy được sự đồng ý của phu nhân thì cử hành hôn lễ, kết quả hắn nói ra hai lần đều lấy được câu trả lời đồng dạng chắc chắn của nàng thì về sau liền không nhắc tới chuyện này nữa.

Nàng thật sự là càng dò xét thì càng lo lắng.

Phu nhân chỉ còn một đức con là Thiếu gia, Thiếu gia cũng chỉ còn Phu nhân là người thân duy nhất thôi, vốn nên là một đôi mẹ con mẫu tử tử hiếu, lại bởi vì nàng mà trở mặt thành thù, từ đó không hề gặp lại nhau nữa, như vậy tội lỗi này nàng làm sao đảm đương nổi?

Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp khiến thiếu gia trở về Lam Châu, để cho hai mẹ con bọn họ hòa hảo như lúc ban đầu, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp.

Vì vậy nàng mới có thể nghĩ đến lợi dụng việc mất trí nhớ lần này, xem một chút Thiếu gia có vì giúp mình hồi phục trí nhớ mà trở về Đoàn gia Lam Châu, dù sao nàng ở nơi nào có nhiều kỷ ức có thể nhớ lại, những hồi ức kia bao gồm từng cảnh cây ngọn cỏ trong phủ đệ.

Nàng có lòng tin, chỉ cần nàng mở miệng, hắn nhất định sẽ vì giúp nàng khôi phục trí nhớ mà trở về phủ.

Chỉ là chuyện tại sao lại biến thành như bây giờ?

Nàng có nên thẳng thắn thừa nhận mình không có bị mất trí nhớ? Hay là cứ cứ tiếp tục giả vờ?

Nàng nha, thật vẫn là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, mua dây buộc mình mà!

Linh Lan trong lòng kinh đảm, hữu kinh vô hiểm bình an vượt qua buổi chiều đầu tiên.

Bởi vì đêm hôm trước nàng cảm xúc căng thẳng, nên vừa lên giường thì liền ngủ say, cho nên khi Thiếu gia lên giường ngủ cũng không phát giác ra, cứ như vậy mơ mơ màng màng cùng chung giường lần thứ hai.

Kết quả này làm nàng cũng có chút cảm thấy không nói được gì.

Đến ngày thứ ba, nàng rốt cuộc cũng được phép xuống giường, chỉ là phạm vi chỉ có thể giới hạn ở trong sương phòng, làm nàng có chút ỉ ả.

Thật vất vả mới đi đến xa châu, nàng suy nghĩ đi dạo chung quanh một chút, sau đó sẽ nhân cơ hội hỏi thăm những việc liên quan đến Tô gia.

Sau khi sống lại, việc nàng thường làm nhất chính là suy tư, cũng vì vậy mà phát hiện rất nhiều nghi điểm mà trước khi sống lại tuyệt sẽ không phát hiện – chỉ là những chuyện này đều liên quan đến thiếu phu nhân.

Thứ nhất, thiếu phu nhân xuất hiện tại Đoàn gia thì xuân xanh đã hai mươi, đã sớm thành gái lỡ thì, Tô gia nếu muốn cùng Đoàn gia kết duyên, nên xuất hiện sớm mấy năm, như thế nào lại để nữ nhi đến hai mươi tuổi?

Dĩ nhiên, trong này cũng có khả năng Đại thiếu gia Đoàn gia mất sớm, cho nên hôn sự này mới chết trong trứng nước.

Thế nhưng như thế lại khiến người ta hoài nghi hơn, bởi vì chết từ trong trứng nước đã nhiều năm, như thế nào lại đột nhiên tìm tới cửa muốn thực hiện hôn sự này đây?

Thứ hai là về cha ruột của bào thai trong bụng thiếu phu nhân, cũng chính là vị kia trong thành bởi vì ngựa khùng đi loạn, ở dưới vó ngựa cứu thiếu phu nhân một mạng, sau đó được vào Đoàn gia thương hành làm việc – Hà Thiên Lâm.

Hắn và Thiếu phu nhân ngày đó ngoài ý muốn mà quen biết? Hay là đã sớm quen biết từ trước rồi, và chuyện ngựa điên ngoài ý muốn chạy loạn kia là ngoài ý muốn, hay căn bản đã được tính toán kỹ lưỡng lúc mới bắt đầu? Chỉ vì muốn cho Hà Thiên Lâm kia thuận lợi tiến vào thương hành Đoàn gia?

Nàng giả thiết như vậy không phải không có đạo lý, bởi vì từ ngày đầu tiên hắn ta xuất hiện, đến khi thiếu phu nhân có thai, mưu tài hại mệnh cướp lấy Đoàn gia chưa đến hai năm, một chuyện lớn như vậy, không có khả năng không có kế hoạch, mà chỉ là ngẫu nhiên hành động mà thu được kết quả sao?

Nàng một mực suy nghĩ chuyện này, nghĩ thiếu phu nhân cùng Hà Thiên lâm có phải đã nhận biết trước khi thiếu phu nhân gả vào Đoàn gia hay không? Cho nên thừa dịp lúc này đi ra khỏi nhà, nàng mới nghĩ đến việc tới Xa châu, hỏi thăm một chút.

Nhưng hiện nay...

Ai!

“Thế nào? Có chỗ nào khó chịu sao?” Đoàn Lỗi từ trên bàn ngẩng đầu lên hỏi.

“Ta đây là than thở.” Không phải đang rên rỉ được không? Linh Lan hướng hắc trợn mắt, bất đắc dĩ trả lời.

“Tại sao than thở?”

“Người biết rõ còn hỏi.” Rốt cuộc nàng vẫn nịn không được trừng mắt nhìn hắc.

“Cái gì biết rõ còn hỏi?” Hắc không hiểu.

“Ta muốn đi ra ngoài.” Không muốn tiếp tục cùng hắc nói nhảm, nàng dứt khoát nói ra yêu cầu.

“Không được, thương thế của người cần tĩnh dưỡng.” Hắc nghiêm mặt nói.

“Ta đã tĩnh dưỡng hai ngày rồi, đây là ngày thứ ba. Huống chi cũng chỉ là vết thương nhỏ, căn bản là không có chuyện gì!”

“Không có việc gì người sẽ quên ta là ai, mình tên gọi là gì sao?” Hắc cau mày nói.

Linh Lan lập tức á khẩu không trả lời được, tựa như gà trống thua trận, khí thế yếu đi cả.

Việc nói dối mình mất trí nhớ có nên tiếp tục không đây? Nàng lần nữa lâm vào do dự cũng giây giũa.

Cũng đã cùng ngủ chung giường với hắc hai đêm, nàng cảm thấy cho dù không đạt tới mục đích – nhưng được chút gì cũng tốt, cứ buông tha như vậy thì thật đáng tiếc, chứ đừng nói tới việc sau khi vạch trần lời nói dối còn phải đối mặt với cơn giận của hắc.

Nghĩ đến việc hắc sẽ tức giận như thế nào, nàng liền khiếp đảm.

Nhưng là nếu nàng cứ tiếp tục giả vờ mất trí nhớ, có thể đến lúc rời khỏi xa châu, nàng đều phải ở chung một phòng trong khách điểm với hắc? không cần phải bị thăm vậy chứ.

“Có muốn tắm rửa hay không?” Nhìn nàng cứ mặt ủ mày ê, bộ dáng bi thảm muốn chết, Đoàn Lỗi liền mở miệng hỏi nàng.

Linh Lan sau khi nghe xong, cặp mắt nhất thời sáng lên.

Đi ra khỏi nhà thì không thể so sánh với việc ở trong phủ đệ Đoàn gia, nàng vẫn cố gắng không tăng thêm phiền toái cho thiếu gia, nhưng đối với khát vọng tắm rửa thì không thể nào đè nén, một đường đi tới đây thật đúng là đã khiến thiếu gia vì nàng mà tốn không ít ngân lượng.

Đoàn Lỗi khẽ mỉm cười, đứng dậy đi ra khỏi sương phòng phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước nóng.

Sau một lúc lâu, hai tiểu nhị khiêng vào một thùng tắm lớn, sau đó lại từng thùng từng thùng nước nóng rót vào thùng tắm.

Khí nóng ở trong thùng bốc hơi lên, tâm tình vui thích của Linh Lan cũng theo đó mà sôi trào lên, không kịp chờ đợi mà muốn thoát ra quần áo, nhanh chóng bước vào làn nước ấm, hưởng thụ tắm rửa.

Nhưng nàng lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ vì thiếu gia vẫn còn ở trong phòng.

Đợi trong chốc lát, nhìn thấy hắc vẫn như cũ ngồi trước bàn, giống như không có ý tứ đứng dậy rời đi, nàng rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Người... không ra ngoài sao?”

“Ta tại sao lại phải đi ra ngoài? Chúng ta là vợ chồng, có nhớ không?” Hắc mỉm cười nói. (Vy: Anh quá vô sỉ :)))

Linh Lan nghĩ muốn thét chói tai.

“Cho dù là vợ chồng, ta vẫn có thói quen tắm rửa một mình.” Nàng đè nén muốn bùng nổ cảm xúc, dịu dàng nói với hắn.

“Nhưng mà lúc trước chúng ta vẫn thường cùng nhau tắm rửa.” Hắn mỉm cười nói với nàng.

“Gạt người!” Linh Lan át chế không nổi liền nói ra, âm thanh có chút bén nặng.

“Làm sao người biết ta lừa người, người không phải cái gì cũng không nhớ sao?” Hắn khẽ nhướn lông mày, nghi hoặc mà nhìn nàng.

Linh Lan thân thể khẽ cứng một chút, không tự chủ được né tránh ánh mắt của hắn, lắp bắp nói: “Ta... ta mặc dù không nhớ được, nhưng là trải qua mấy ngày nay, ta... ta cảm thấy với tính cách của mình cũng sẽ không làm chuyện như vậy... Đây là cảm giác của ta cho ta biết.” Một câu cuối cùng lại rất kiên định.

“Cần gì dựa vào cảm giác, chỉ cần tin tưởng ta là đủ rồi.” Hắn chậm rãi lắc đầu nói, sau đó lại đứng dậy đi về phía nàng: “Để vì phu hầu hạ người thay quần áo.”

A a a..... Linh Lan thật, thật rất muốn thét chói tai.

“Người đi ra ngoài!” Kích động thét chói tai hóa thành một cỗ lực lượng, khiến nàng đi đến đẩy hắn ra ngoài phòng, sau đó tức giận đẩy hắn tới trước cửa, mở cửa phòng, lại đẩy hắn ra ngoài cửa, đóng cửa, khoá lại, một loạt động tác làm liên mạch.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ của hắn.

Nàng hung hăng nhìn chằm chằm cửa phòng, thật giống như nhìn như vậy có thể xuyên thấu qua cánh cửa này, trừng cái tên nam nhân đang cười ngoài đó.

“Ta ở gian phòng kế bên, cần gì thì gọi ta.” Hắn ngoài cửa cười nói, thanh âm dần cách xa.

Linh Lan rớt cuộc thở dài một hơi, lại cảm thấy có chút buồn cười, thì ra là thiếu gia cũng có một mặt bướng bỉnh như vậy nha?

Lúc mở cửa đẩy hắn đi ra, nàng lúc này mới phát hiện hắn căn bản là trêu chọc nàng, bởi vì nếu hắn thực sự muốn thân cận cùng nàng, như thế nào lại không khóa cửa trong tình huống muốn giúp nàng tắm rửa thay quần áo đây? Tất cả đều là trêu chọc nàng.

Bật cười lắc đầu, nàng đi về phía thùng nước tắm, điều chỉnh vị trí bình phong một tí, sau đó bắt đầu tắm rửa, hưởng thụ khoảng thời gian vui thích này.

Bởi vì được tắm rửa nên Linh Lan vẫn duy trì tâm tình vui vẻ đến trước giờ thấp đèn, bởi vì đốt đèn là thể hiện trời đã tối, đại biểu cho việc sắp tới giờ đi ngủ, sau đó nàng phải cùng hắn chung giường chung gối.

Đẹp qua không muốn nghĩ đến chuyện này, nàng cả người lâm vào một loại phiền não, lo âu, cộng thêm suy nghĩ lung tung khiến nàng đứng ngồi không yên, thật không dễ chịu.

Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, cứ tiếp tục như vậy thì nàng sớm muộn gì cũng sinh bệnh mất.

Buổi tối đầu tiên bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột cùng quá mức khiếp sợ, nàng vạn bất đắc dĩ mới không thể ngăn cản hắn. Tối thứ hai lại bởi vì mệt mỏi mà mơ hồ vượt qua, cho nên không thể ngăn cản hắn. Nay đã là tối thứ ba, dưới tình huống cả người nàng không có vấn đề gì, có nói gì chẳng nữa nàng cũng muốn nghĩ biện pháp thuyết phục hắn với nàng chia phòng ngủ mới được.

Bởi vì trước sau gì việc nàng nói dối là mất trí nhớ cũng sẽ bị vạch trần, hoặc do nàng chủ động khôi phục trí nhớ thì nàng còn có thể lấy cớ này nói với bên ngoài rằng thiếu gia ở trong phòng nàng hoàn toàn là để chăm sóc cho bệnh nhân là nàng, cả đêm nằm ở trên bàn nghỉ ngơi.

Về phần tối nay vì sao không thể đồng dạng lấy cớ đó? Lý do rất đơn giản, chính là bệnh nhân nàng đây đã có thể tự mình xuống giường tắm rửa rồi, ba đêm làm sao còn cần người chăm sóc đây?

Tóm lại, tối nay nhất định hắn phải đến gian phòng khác ngủ mới được.

Linh Lan quyết định, nhưng đầu lại trống không, mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra biện pháp nào khả thi.

Vợ chồng cùng phòng là cái cố tốt nhất hần đã nói, mà nàng đây? Trừ khi khôi phục trí nhớ phơi bày việc bọn họ căn bản không phải là vợ chồng mà cự tuyệt cùng hần chung phòng ra, nàng còn có thể lấy cớ gì không cùng phòng với hần đây?

Sau khi đốt đèn nàng liền bắt đầu suy nghĩ, cho đến khi ăn tối xong, canh đầu cung vang lên, nàng vẫn là không suy nghĩ được biện pháp gì.

Không nghĩ ra được, không nghĩ ra được, không nghĩ ra được.....

“Linh Lan!”

Một âm thanh gấp gáp hoảng hốt đột nhiên vang lên, Linh Lan còn chưa kịp ngẩng đầu lên, liền thấy một bóng người cấp tốc bổ nhào về phía mình, trong nháy mắt liền xuất hiện bên người nàng.

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì, người đau đầu sao? Rất đau hả?”

Thanh âm lo lắng của Đoàn Lỗi vang lên bên tai nàng, làm nàng mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn hần.

“Cái gì?” Nàng nghi ngờ hỏi. Hần không phải đến sương phòng sát vách bàn bạc công chuyện cùng Lục Vũ sao? Khi nào đã tới đây?

Vẻ mặt nàng mờ mịt khó hiểu làm Đoàn Lỗi khẽ dừng lại một chút.

“Người không phải là đau đầu sao?” Hần hỏi nàng.

“Không có nha, người tại sao lại cho rằng ta đau đầu?” Nàng trừng mắt nhìn, lắc đầu nói.

“Người mới vừa ôm đầu, lộ ra mặt vẻ mặt khổ sở.”

“Ta đang suy nghĩ vài chuyện.” Linh Lan cảm thấy có chút khó xử.

13. Chương 13

“Nếu như không nhớ được mọi chuyện thì cũng đừng ép buộc chính mình, cứ thuận theo tự nhiên là được.” Hần thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng nói với nàng, đồng thời đưa tay dịu dàng thay nàng sửa lại mái tóc vừa bị động tác ôm đầu của nàng làm rối loạn.

Nàng nhìn hần từ bộ dáng gấp gáp đến thở phào nhẹ nhõm, cảm giác có chút áy náy. Nàng thật không muốn lừa dối hần, hại hần vì nàng mà lo lắng sợ hãi, nhưng tình huống hiện tại làm nàng không thể nói ra sự thật, thật là biết vậy đã chẳng làm.

“ Nếu như ta vĩnh viễn không nhớ được mọi chuyện thì sao đây?” Nàng hỏi hần.

“Như vậy cũng không thay đổi được bất cứ chuyện gì, người vẫn là thê tử của ta, vẫn là người duy nhất kiếp này ta yêu.” Hần thâm tình khẩn thiết nói với nàng.

“Nhưng ta muốn nhớ lại.” Nàng nói cho hần biết, sau đó thử dò hỏi hần “ Người dẫn ta trở về Lam Châu, về nhà có được hay không? Có lẽ trở về địa phương quen thuộc, ta liền có thể nhớ ra.”

“Thật xin lỗi, chính ta tại nơi này còn có việc cần xử lý, huống chi từ đây về Lam Châu rất xa, cho dù muốn trở về cũng không phải trong chốc lát là có thể tới được. Người đừng nghĩ quá nhiều, nói không chừng mấy ngày nữa, trí nhớ của người có thể khôi phục lại, đại phu đều nói như vậy, không phải sao? Chúng ta kiên nhẫn chờ một chút là được.”

Ý tứ là, mặc kệ trí nhớ nàng có khôi phục hay không, hần đều không có ý định trở về Lam Châu? Như vậy lúc này nàng giả vờ mất trí nhớ không phải là lãng phí thời giờ rồi hay sao?

Bây giờ Linh lan có cảm giác khóc không ra nước mắt, nàng lần này thật sự là thông minh quá bị thông minh hại rồi.

“Sao vậy, thế nào lại có loại vẻ mặt này?” hấn đưa tay sờ sờ mặt nàng, dịu dàng hỏi.

“Nét mặt gì?” Nàng hỏi hấn.

“Bộ đáng muốn khóc.”

Nàng thật là rất muốn khóc nha, chỉ là khóc không ra nước mắt.

Nhìn nàng như vậy, Đoàn Lỗi không nhịn được đau lòng kéo nàng từ trên ghế lên ôm vào trong ngực, mà Linh Lan bởi vì quá buồn bực, chỉ có thể rúc vào trong ngực hấn tìm kiếm an ủi.

Trong phòng rất yên tĩnh, mơ hồ vẫn có thể nghe thấy âm thanh chào hỏi khách nhân bên ngoài cửa tiểu nhị, cùng với tiếng nói chuyện của khách ăn cơm dưới lầu, còn có tiếng tim đập của hấn.

Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh.

Nàng cảm giác có chút không yên, tim hấn hình như đập quá nhanh?

“Người cảm thấy không thoải mái sao?” Nàng bỗng nhiên từ trong ngực hấn lui ra, lo lắng ngẩng đầu nhìn hấn.

“Tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy?” Hấn bị hỏi đến không giải thích được.

“Tìm người đập thật nhanh.” Nàng cau mày nói, suy nghĩ một chút, trực tiếp kéo hấn đến bên giường, đẩy hấn ngồi xuống. “Người nằm xuống trước đi, ta đi đến phòng bên cạnh tìm Lục Vũ, gọi hấn mời đại phu tới đây.”

Nói xong nàng nhanh chóng xoay người muốn đi, nhưng hấn lại đột nhiên giữ tay nàng lại.

“Sao vậy?” Nàng không thể không dừng bước lại, quay đầu lại hỏi.

Hấn không có trả lời, lại đột nhiên dùng sức kéo nàng về phía hấn, hai nàng đứng không vững, trong nháy mắt rơi vào trên người hấn, còn cùng hấn té nhào vào trên giường.

Trong nháy mắt, sắc mặt nàng trở nên đỏ rực, vội vàng muốn từ trên người hấn bò dậy, lại phát hiện tay hấn đang giữ trên eo của nàng, cố định, cũng làm cho nàng không thể động dậy.

Nàng ngẩng đầu nhìn, nhưng trong nháy mắt lại rơi vào trong ánh mắt thâm thúy của hấn, trong ánh mắt kia cơ hồ thiêu đốt lên hỏa diễm, còn mang theo một cảm giác xâm lược, làm nàng không tự chủ khấn trương lên.

“Người làm gì đấy?” Nàng mở miệng hỏi hấn, âm thanh bất tri bất giác trở nên có chút suy yếu.

“Ta không sao, không cần đi mời đại phu.” Hấn nhìn nàng trong hốc mắt, không nhanh không chậm mở miệng nói, âm thanh khàn khàn.

“Được, ta biết rồi, người nhanh buông ta ra.” Một cảm giác nguy cơ đột nhiên tràn tới làm nàng nhanh chóng gật đầu đáp ứng, không chút chần chờ.

Nhưng là, nàng không ngờ được phản ứng của hấn lại là....

“Không cần.” Hấn nói.

Nàng ngẩn ngơ, khó có thể tin bật thốt lên : “Cái gì?”

“Ta nói không cần.” Hấn nói rồi chợt ôm nàng lật người, trong nháy mắt liền cùng nàng đảo vị trí, nằm ở trên người nàng.

Linh Lan hô hấp không tự chủ dừng lại một chút, nàng không biết làm sao nhìn hấn, lại phát hiện ánh mắt hấn thâm thúy nhìn nàng, làm nàng không khỏi khẽ run.

“Linh Lan....” Hấn khàn khàn khẽ gọi nàng, giống như là đang thở dài cuối cùng biến mất ở môi nàng.

Hấn hôn nàng.

Kể từ sau khi xác nhận tâm ý của hai bên, Đoàn Lỗi tìm được cơ hội sẽ hôn nàng, cho nên Linh Lan đối với việc được hôn cũng không xa lạ, nhưng lần này hôn vô cùng vội vàng, bá đạo cùng kịch liệt là lần đầu tiên nàng cảm nhận được.

Hắn không giống như là đang hôn nàng mà giống như muốn cắn nuốt nàng hơn, không có khiến nàng bị đau, nhưng lại làm cho nàng có loại cảm giác như hít thở không thông.

Căn cứ vào bản năng sinh tồn, nàng hơi giãy giụa tránh khỏi cái hôn của hắn, dùng sức hô hấp, không có chú ý nụ hôn của hắn sau khi rời khỏi môi nàng, lập tức theo nàng ngửa đầu mà hôn một đường xuống dưới cần cổ mềm mại mảnh khảnh của nàng.

Nàng không có chú ý làm sao dừng lại chuyện này, còn có hắn đang cởi áo của nàng ra, cùng dục vọng vô cùng nóng rực đã sớm cứng rắn của hắn.

Đoàn Lỗi một mực nhìn, lúc còn ở tại phủ đệ của Đoàn gia cũng vẫn luôn nhìn, mang nàng rời khỏi Đoàn gia đi ra bên ngoài du ngoạn vẫn cố nhìn, cùng nàng chung chăn chung gối lại nhìn, vẫn luôn nhẫn nhịn.

Thân là một nam nhân bình thường, muốn ôm nữ nhân mình thích là chuyện đương nhiên, mà sở dĩ hắn khổ cực chịu đựng như vậy, mục đích chỉ vì muốn tôn trọng nàng, không muốn nàng hiểu lầm hắn, sinh ra suy nghĩ việc hắn trước khi thành thân mà lại muốn thân thể của nàng, mà không chờ sau khi thành thân, là bởi vì sợ nàng suy nghĩ việc từng là nô tỳ.

Hắn không cần nàng có loại suy nghĩ này, cho dù là một chút cũng không muốn.

Nhưng chỉ cần là người, nhẫn nại liên nhất định sẽ có cực hạn, hai ngày này cùng nàng chung giường chung gối mà lại hoàn toàn không thể chạm vào nàng chính là cực hạn của hắn rồi.

Hai ngày qua, bởi vì liên quan đến việc nàng bị thương, hắn gần như không chống đỡ được nhưng may mà lý trí vẫn còn, nhưng là trải qua ngày hôm nay, thấy bộ dáng sau khi bỏ lệnh cấm xuống giường giống như cá gặp nước, phát hiện thân thể của nàng giống như lời nàng nói đã không còn gì đáng lo ngại, thì hắn làm thế nào để có thể đè nén dục vọng muốn nàng đây?

Dù sao, hắn đã nói cho nàng biết bọn họ đã thành thân, nàng đã là thê tử của hắn.

Cho dù sự thật cũng không phải là như thế, nhưng bọn hắn nhất định sẽ thành thân, nàng nhất định sẽ là thê tử của hắn.

Thê tử của hắn, Linh Lan.

Hắn.

Nụ hôn của hắn lan tràn trên người nàng, tỉ mỉ hôn từng tác da thịt của nàng, nàng thật thơm mềm quá, cùng tưởng tượng của hắn giống nhau như đúc, làm hắn yêu thích không buông tay, mê luyện không dứt.

Hắn tách hai chân nàng ra, khe vuốt nơi mềm mại trong đó, trêu đùa nàng, khiến nàng không tự chủ được khẽ thở ra tiếng.

Linh Lan cong người khẽ rên, không nhìn được giùng giàng, đối với cảm giác xa lạ không biết phải làm sao, vừa muốn tránh lại vừa muốn tiếp tục, nàng không biết mình đang bị gì, cảm giác rất sợ hãi.

“Đừng sợ.” Âm thanh của hắn mang theo dịu dàng hôn lên môi nàng giống như trấn an, nhưng lại không cách nào hòa hoãn cảm giác nóng bỏng ngày càng dâng lên trong người nàng.

“Thiếu gia...” Nàng bắt lực khẽ gọi.

“Gọi ta là Lỗi.” Hắn hôn nàng, kéo hai cánh tay nàng vòng qua cổ mình.

“Lỗi.”

“Gọi lại một lần nữa.” Hắn khàn khàn yêu cầu, đồng thời tách chân nàng ra.

“Lỗi.... a!” Cảm giác đau nhức đột ngột làm nàng không nhìn được hô lên một tiếng, hai cánh tay không tự chủ được ôm hắn càng chặt hơn.

Hắn dịu dàng hôn lên nước mắt nơi khóe mắt của nàng, không biết hôn nàng biết bao nhiêu lần, cho đến khi đang căng cứng của nàng từ từ buông lỏng mới thôi.

“Nhìn ta.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Nàng nâng lên đôi mắt nhòe lệ nhìn về phía hắn.

“Ta yêu nàng.”

Hắn nhìn vào nàng chăm chăm nói, sau đó lại bắt đầu chậm chậm dịu dàng trong cơ thể nàng luật động, từ từ một lần lại một lần để cho nàng quên đi đau đớn, cho đến khi hai người cùng đi lên cao triều mới thôi.

Trên bàn ngọn đèn dầu đốt đã tàn.

Đêm đã khuya, người đã ngủ.

Mang theo cảm giác khó chịu tỉnh lại, Linh lan còn chưa kịp suy nghĩ đến tội cùng là mình bị làm sao, vừa mở mắt, liền bị cảnh tượng ngay trước mắt làm cho giật mình.

“Thiếu gia?” Nàng không nhận được khe khẽ lên một tiếng, trực giác phản ứng liền bật thốt ra câu hỏi “làm sao người lại ở chỗ này?”

Đoàn Lỗi khẽ nhú mày, nghiêng người liền muốn hôn nàng.

“Chờ một chút.” Nàng lập tức vươn tay muốn ngăn cản hắn, lại bỗng nhiên đụng phải một mảng da thịt ấm áp, tầm mắt nàng dời xuống một chút, chỉ nhìn thấy một vòm ngực xuất hiện ngay trước mắt.

Không chỉ có lồng ngực, còn có cả thân thể trần truồng, cánh tay không hề che dấu.

Nàng kinh sợ lập tứ thu tay lại, cùng lúc đó bởi vì nhớ lại chuyện phát sinh đêm qua mà cả người nhất thời cứng lại, hắn liền nhân cơ hội này ôm nàng vào ngực, cúi đầu chậm rãi dịu dàng hôn nàng.

“Nhìn nàng có vẻ rất thích nụ hôn của ta.” Một hồi lâu sau, hắn hài lòng buông tha cho đôi môi của nàng, cười như không cười chế nhạo nàng.

Về mặt chế nhạo của hắn rất rõ ràng, khiến cho Linh Lan vốn đã xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống không nhận được lắm bầm thốt ra một câu “Ta mới không có.”

“Vậy tại sao nàng lại gọi ta là thiếu gia?” Hắn nhú mày nói.

“Đó là thói quen.”

“Thói quen?”

“Không sai, ta không phải muốn người hôn ta mới gọi người là thiếu gia, tuyệt đối không phải.” Nàng nhanh chóng nói, không muốn bị hiểu lầm.

“Linh Lan!” Đoàn Lỗi đột nhiên kích động nắm lấy bả vai nàng, vừa vui mừng vừa hết sức khẩn trương nhìn chăm chăm nàng hỏi “Trí nhớ của nàng đã khôi phục rồi phải không? Phải hay không?”

“A?” Linh Lan thở nhẹ một tiếng, có chút phản ứng vì bị hắn hù sợ.

“Nàng nói là thói quen. Nàng vừa mới nói nàng gọi ta là thiếu gia là vì thói quen, còn nói không phải vì muốn ta hôn nên mới gọi ta là thiếu gia, nàng có phải đã nhớ ra cái gì không? Nói cho ta biết!” Hắn nhanh chóng nói, cặp mắt nómh bóng nhìn nàng.

Linh Lan trừng mắt nhìn, từ mới ban đầu có chút chấn kinh, mờ mịt, về sau mới bừng tỉnh hiểu ra lời nói của hắn, trong lòng nàng bỗng có một ý tưởng.

Cơ hội, đây là một cơ hội tốt để khôi phục trí nhớ! Nàng tự nói với mình, sau đó không chút do dự đối hắn gạt đầu một cái. “Đúng, vừa mới đột nhiên khôi phục.

“Có thật không? Nàng đã nhớ ra cái gì, nói cho ta biết nhanh lên.” Hắn không kịp chờ đợi mà hỏi nàng, chỉ sợ nàng lừa hắn, hai mắt nhìn nàng.

“Thiếu gia....” Nàng do dự nhìn hắn.

“Hả?” Hấn nóng bỏng nhìn nàng.

Sắc mặt nàng ửng đỏ, hơi dừng lại một chút mới rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Chúng ta vẫn chưa thành thân đúng không?”

Chỉ trong nháy mắt, lúc này người cứng đờ đổi thành Đoàn Lỗi.

Khó thấy được bộ dáng thiếu gia lung túng nói không ra lời, Linh Lan mặc dù cũng có chút ngượng ngùng, nhưng khoe miệng vẫn không nhin được hơi gợn lên, có cảm giác tâm tình tốt lên.

Nhưng tâm tình vui sướng của nàng chỉ xuất hiện trong chốc lát.

“Cho ta ba ngày thời gian chuẩn bị, ba ngày sau chúng ta thành thân.” Đoàn Lỗi kiên quyết dứt khoát nói.

Linh Lan tròn tròn hai mắt, ngạc nhiên kêu lên: “Cái gì?”

“Mặc dù ba ngày chuẩn bị có chút vội vàng, nhưng cũng không có vấn đề.” Hấn kiên định nói với nàng, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, tựa như lặng lẽ suy nghĩ việc thực hiện như thế nào.

“Đợi chút, không được.” Linh Lan vội vàng lắc đầu ngăn cản hấn, “Chúng ta trước hết hãy về Lam Châu, trở về Đoàn gia sau đó mới thành thân.”

“Không được.” Hấn lên tiếng cự tuyệt.

“Tại sao không được? Người đã đồng ý với ta.”

“Ta chưa từng đồng ý chuyện này, coi như đã đồng ý, hiện tại cũng không thể làm như vậy.” Hấn dịu dàng nói.

“Tại sao không thể?”

“Bởi vì chúng ta đã thực hiện vợ chồng chi thực, bởi vì có thể nàng đã mang thai con của ta.” Hấn khẽ thở dài một cái, nghiêm túc nhìn nàng nói.

Linh Lan đột nhiên tròn tròn hai mắt, há hốc miệng cứng lưỡi nhìn hấn, chấn kinh đến nói không ra lời. Đứa bé?

Thấy bộ dáng hình như bị dọa sợ đến chóng váng của nàng quá đáng yêu, Đoàn Lỗi khẽ giương khoe môi lên, lòng tràn đầy vui mừng ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn nàng. Nhìn dáng vẻ thỏa mãn mong muốn của hấn, bọn hấn đã đợi ngày nay quá lâu rồi.

Chỉ còn ba ngày nữa nữa, chỉ cần đợi thêm ba ngày, nàng chính là thê tử danh chính ngôn thuận của hấn, Đoàn gia thiếu phu nhân.

Chỉ cần đợi thêm ba ngày.

Chỉ là trước đó, còn có một việc trước tiên cần được xác định.

“Nàng cảm thấy như thế nào?” Hấn cúi đầu hỏi.

“Thật không thể đợi sau khi trở về Lam Châu mới thành thân sao?” Nàng khẩn cầu nhìn hấn, nhỏ giọng hỏi. Không muốn cứ như vậy tiền trạm hậu tẩu, khiến phu nhân đau lòng.

“Không được.” Hấn lần nữa như chém đinh chặt sắt cự tuyệt, âm thanh mặc dù dịu dàng, nhưng giọng nói rất kiên định.

“Nếu không được, vậy người còn hỏi ta cảm thấy như thế nào để làm gì?” Nàng bĩu môi nói, đột nhiên có chút tức giận.

Lần đầu tiên trông thấy bộ dáng tức giận của nàng, Đoàn Lỗi cảm thấy rất mới lạ cùng đáng yêu, không nhin được liền cúi đầu hôn nàng một cái.

“Ta là hỏi thân thể của nàng. Mới vừa khôi phục trí nhớ, nàng có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không, đầu có đau không?” Hấn dịu dàng hỏi.

Vừa nghe hấn nhắc tới chuyện khôi phục trí nhớ, Linh Lan bắt đầu chuyên tâm cẩn thận lắng nghe.

“Không có.” Nàng chậm rãi lắc đầu nói.

“Có thật không?” Trên mặt hắn mang theo quan tâm cùng lo lắng rõ ràng.

“Ừ.” Nàng nghiêm túc gật đầu, không đợi hắn hỏi đến, liền chủ động nói cho hắn biết chuyện xảy ra như thế nào.

14. Chương 14

“Mới vừa rồi người nói ta thích nụ hôn của người, khi ta nói không có, trí nhớ lúc cùng người sống chung trước kia cứ tự nhiên xuất hiện, cảm giác giống như nó vẫn ở nơi nào đó, chưa bao giờ mất đi.”

Nàng giả vờ lộ ra nét mặt cảm thấy lẩn lộn, bày tỏ đối với việc nàng đột nhiên khôi phục trí nhớ cũng cảm thấy rất thần kỳ, không nói được rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

“Trừ những việc liên quan tới ta, những việc khác thì sao?” Đoàn Lỗi hỏi.

“Giống như đều nhớ ra.” Nàng như có điều suy nghĩ trả lời, “Ta nhớ được sau khi cha ta qua đời, ta được phu nhân và Đoàn gia thu nhận, phu nhân đối với ta rất tốt...” Nói tới đó nàng đột nhiên ngừng lại, thẳng tắp nhìn về phía hắn, ôn nhu lẫn nửa khẩn cầu hắn. “Lỗi, chúng ta trở về Lam Châu, nhờ phu nhân đồng ý chuyển cả đời của chúng ta sau đó mới thành thân có được không? Ta không muốn lấy oán báo ơn, hại phu nhân đau lòng.”

“Nàng đã nhớ lại, thì nên biết muốn mẹ đồng ý chuyện cả đời của chúng ta, đó là việc trong khoảng thời gian ngắn là không thể, hơn nữa chúng ta cũng không có thời gian để đợi.” Đoàn Lỗi bắt đầu nhìn nàng, thở dài nói.

“Có ý tứ gì?” Nàng không hiểu.

“Nếu như có đứa bé, bụng của nàng sẽ mỗi ngày một lớn. Từ nói này trở về Lam Châu ít nhất cần ba, bốn tháng, ta làm sao có thể để cho người bụng mang dạ chứa không danh không phận bước vào Đoàn gia đây?” Hắn nhìn nàng, sau đó kiên định mà lắc đầu, nói: “Nàng chỉ có thể dùng thân phận thê tử của Đoàn Lỗi ta, thiếu phu nhân của Đoàn gia mà trở về, những thân phận còn lại ta nhất định không đồng ý.”

“Có lẽ không có con...”

“Nhất định sẽ có.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt.

Hắn quả quyết khiến cho nàng trừng mắt nhìn, không khỏi thốt lên: “Chỉ một đêm mà thôi.”

Tuy nói trước hôm qua nàng còn là một cô nương, được nuôi dưỡng trong khuê phòng, cổng trước không ra cổng sau không tới, cái gì cũng không hiểu. Một đêm liền có thai, điều này hình như không có khả năng nha.

“Ai nói chỉ có một đêm mà thôi?” Hắn nói.

“A?” Nàng ngạc nhiên không hiểu nhìn về phía hắn.

“Chẳng lẽ nàng cho rằng sau tối hôm qua, ta còn có thể giống như trước đây, mỗi ngày mỗi đêm, không có lúc nào là không đè nén cảm giác muốn ôm nàng, không kích động muốn yêu nàng?” Ánh mắt của hắn trở nên có chút nóng rực, ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Linh Lan không tự chủ được ngừng thở, đột nhiên có chút không biết làm sao.

Đoàn Lỗi bỗng nhiên lùi về phía sau kéo dài khoảng cách giữa nàng và hắn, sau đó hít một hơi thật sâu, nhẫn nại đè ép dục vọng đang dần bùng lên trong cơ thể.

Hôm nay hắn có rất nhiều chuyện phải làm, cũng không thể cùng nàng cả ngày vui mình trên giường, huống chi tối hôm qua nàng mới biết mùi đời, thân thể cũng không chịu được việc hắn liên tục giày vò.

Ba ngày, chỉ cần đợi thêm ba ngày là đủ rồi. Hấn tự nói với mình. Hấn muốn dằn nhính chính ngôn thuận ôm nàng, yêu nàng, phải có nàng, Linh Lan, thê tử của hắn.

“Nàng muốn tắm rửa không? Ta gọi tiểu nhị mang nước nóng tới đây.” Hít sâu một hơi lần nữa, hấn mỉm cười nói với nàng, lập tức đứng dậy rời khỏi giường, tránh cho tự chủ không đủ, cuối cùng lại muốn nàng.

Linh Lan dĩ nhiên biết hấn đang nghĩ cái gì, chỉ thấy hấn đột nhiên lật người xuống giường, làm cho thân thể không có gì che đậy phơi bày ngay trước mặt nàng, khiến nàng ắt chế không được kêu lên một tiếng, lập tức nhắm chặt hai mắt, gương mặt nhất thời đỏ lên.

Nghe nàng kêu lên, Đoàn Lỗi lập tức quay đầu, liền nhìn thấy phản ứng đáng yêu của nàng, không nhịn được cười khê một tiếng.

Hấn cười mặc áo ngoài vào, sau khi chỉnh tề mới trở lại bên giường một lần nữa, kéo khuôn mặt đáng yêu đang vùi sâu vào trong chăn của tiểu nữ nhân ra.

“Đừng như vậy.” Nhìn khuôn mặt hồng rực của nàng, hấn cười nói, sau đó nghiêng người xuống hôn nàng. “Ta đi gọi tiểu nhị mang nước nóng vào, nàng nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, hấn lúc này mới xoay người rời đi, mà Linh Lan trong phòng tiếp tục đỏ mặt.

Sau đó, Linh Lan cho rằng mình đối mặt với Đoàn Lỗi sẽ lung túng, ngượng ngùng, mất tự nhiên, kết quả là hấn căn bản bận tối mày tối mặt, đến nỗi không có thời gian ăn cơm cùng nàng.

Buổi sáng hôm sau, hấn vẫn ở gian phòng sát vách, chỉ có lúc tiểu mang đồ ăn sáng cùng nước nóng tới cho nàng thì hấn mới xuất hiện, lúc tiểu nhị rời đi, hấn cũng chỉ nói cho nàng rằng hấn ở phòng bên cạnh sau đó cũng liền rời đi.

Ăn trưa xong thì hấn dẫn theo một nha đầu khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, tên là Hồng Ngọc tới gặp nàng. Nói là kể tiếp có rất nhiều chuyện bận rộn, có một nha đầu bên ngoài cũng thuận lợi hơn.

Sau bữa trưa bắt đầu có người tới đo giá y cho nàng, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, làm cho nàng chóiang váng đầu óc, muốn rót trà uống cũng không còn hơi sức, chỉ có thể phiền toái Hồng Ngọc vì nàng mà bưng tới.

Trừ những người đến từ tứ phương ra, người tới viếng thăm nàng có thể nói là người này nối tiếp người kia, tất cả đều là thương hành ở Châu Thành, mà theo đó còn mang đến rất nhiều tư lực cùng đồ trang sức chất đầy trong phòng, tất cả đều là sinh lễ Đoàn Lỗi đưa cho nàng.

Nàng cảm thấy hấn bị điên rồi, bằng không chính là nàng sắp bị hấn làm cho điên rồi, bởi vì nàng không ngờ hấn sẽ phô trương như vậy, gương cờ giống trống làm lớn như vậy.

Nàng phải cùng hấn nói chuyện một chút mới được.

Sau bữa tối, nàng sai Hồng Ngọc đến sương phòng sát vách mời hấn đến đây một chuyến, kết quả hấn vẫn còn đang tiếp khách, bảo Hồng Ngọc trở về nói với nàng—

“Được, một lát khi ta hết bận ta sẽ đi qua.”

Sau đó nàng đợi hấn, đợi đến khi bất tri bất giác đêm đã khuya, ngủ thiếp đi, liền tự mình lên giường cũng không biết, sau đó cảm giác trời sắp sáng, nàng hôm sau lại tiếp tục bận rộn, khách nhân người này tiếp nối người kia đến.

“Được rồi, đến đây là chấm dứt.” Khách vừa đi ra khỏi sương phòng, Linh Lan lập tức mệt mỏi nói, cũng không chịu đựng được nữa. “Hồng Ngọc, người đi xuống nói với chương quỹ, nếu lại có người đến tìm ta, thì cự tuyệt tất cả, nói ta không có ở đây. Nếu hấn để cho tiểu nhị dẫn người đi lên, ta sẽ lập tức thu thập quần áo chuyển đến khách điểm khác.”

“Vâng.” Hồng Ngọc gật đầu, lập tức lĩnh mệnh đi.

Chỉ là trước đó nàng cũng tới sương phòng sát vách, báo cáo với Đoàn đại gia - người thuê nàng chuyện mà tiểu thư giao phó, chờ Đoàn đại gia gật đầu, lúc này mới xoay người đi xuống lầu làm chuyện tiểu thư giao phó.

“Ta đi xem nàng, chuyện tiếp theo làm phiền người rồi.” Đoàn Lỗi đối với Lục Vũ nói.

Lục Vũ gạt đầu một cái, nhìn thiếu gia đứng dậy đi ra khỏi sương phòng, hướng sương phòng sát vách của tiểu thư đi tới.

Ở bên trong phòng, Linh Lan cả người gục xuống bàn không nhúc nhích, cảm thấy tê liệt cùng mệt mỏi.

Đoàn Lỗi đi vào sương phòng, vừa thấy bộ dạng giờ phút này của nàng, lập tức đi nhanh đến bên người nàng, lo lắng hỏi: “Thế nào? Chẳng lẽ đầu bị thương lúc trước lại tái phát sao?”

“Người rót cuộc cũng hết bận, rảnh rồi có thời gian gặp ta rồi sao?” Linh Lan ngẩng đầu lên, có chút giễu cợt, oán trách mở miệng nói.

“Xin lỗi, tối hôm qua khi ta tới nàng đã ngủ, ta không muốn đánh thức nàng.” Hấn dụ dàng giải thích. “Nàng tìm ta có chuyện gì sao?”

Nàng lập tức gạt đầu, dứt khoát chỉ vào đồng sinh lễ chất cao như núi để ở tiền sảnh, nói: “ Có thể dừng lại tất cả hay không, không cần để cho người mang đồ tới nữa?”

“Đây là sinh lễ.”

“Ta biết, nhưng cũng là quá nhiều đi, người không cần làm như vậy. Ta không có nhà mẹ đẻ người biết không? Một đồng đồ lớn như thế này, người bảo ta xử lý như thế nào?” Nàng bắt đầu dĩ nhiên.

15. Chương 15

Chuyện của hai người bọn họ cả Châu thành đều biết, chứng tỏ đây là chuyện tình yêu say đắm oanh oanh liệt liệt đến mức độ nào.

Bất chấp thân phận, không để ý danh tiếng đi yêu một người, kết quả lại vì gia tộc mà buông tha tình yêu.

Mặc kệ đó là tự nguyện hay bị ép buộc, cô ta vốn là có tất cả, bị ép buộc, bị buộc phải làm việc mình không muốn, thương tâm của cô ta, bắt đầu dĩ nhiên của cô ta, khiến cô ta đối với thiếu gia cùng Đoàn gia sinh ra oán hận, đủ loại thực tế vô tình, tàn khốc tích lũy dần, cuối cùng cô ta đi tới việc mưu tài hại mệnh đối với Đoàn gia.

Việc cô ta làm không thể ta thứ được, nhưng cũng rất đáng thương.

Thì ra đây chính là tất cả ngọn nguồn của bi kịch, nàng rốt cuộc đã hiểu rõ.

“Sao vậy, nàng đang nghĩ chuyện gì?” Nàng như có điều suy nghĩ cùng với vẻ mặt đau thương làm hấn lo lắng.

Nghe quan tâm của hấn, Linh Lan lập tức hồi thần, đầu tiên là hít vào một hơi thật dài, sau đó chậm rãi thở ra, lúc này mới lên tiếng nói: “Chính là ta đang nghĩ không biết có biện pháp nào có thể giúp cho bọn họ người có tình sẽ thành thân thuộc.”

Nàng cũng không phải là lấy ơn báo oán, mà là ông trời cho nàng cơ hội được sống lại, nàng cũng phải giúp cho Tô Như Yên một cơ hội sống lại.

Đoàn Lỗi nghe vậy, cặp mắt sáng lên, nhất thời liền hiểu ra.

“Linh Lan, nàng thật thông minh! Chỉ cần giúp cho bọn họ trở thành vợ chồng, mặc kệ là Tô gia hay mẹ cũng không thể vội vã muốn ta cưới nàng ta nữa, có thể nói là biện pháp tốt nhất.” Hấn vui vẻ cười nói.

“Tuy là biện pháp tốt, nhưng nhất định phải tìm được Hà công tử, thuyết phục hấn cùng theo chúng ta về Lam Châu mới được, sau còn phải nói chuyện cùng Tô cô nương.”

“Chuyện này giao cho ta.” Niềm tin của hấn mười phần, mặc kệ có khó khăn gì.

Linh Lan mỉm cười gật đầu, toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn.

Nền hồng cháy rực rỡ, màn trướng buông xuống, bên trong hỉ phòng yên tĩnh, bên ngoài lại cực kỳ náo nhiệt.

Náo nhiệt này đã kéo dài hồi lâu, ơn nữa giống như sẽ kéo dài đến ba ngày ba đêm.

Linh Lan ngồi ngay ngắn trên giường hỉ, lẳng lặng chờ đợi người trong lòng đã hai đời, tâm tình vừa kích động lại phức tạp, còn có cảm giác mờ ảo như trong mộng.

Nàng thành thân, thành thân cùng thiếu gia! Cảm giác giống như trong mộng, một chuyện dường như không thể lại trở thành giấc mộng đẹp.

Nhưng đây không phải là mộng đúng hay không?

Từ tỷ nữ nhỏ bé ở Đoàn gia, hôm nay lại trở thành thiếu phu nhân của Đoàn gia, cùng những chuyện nàng đã trải qua rõ mồn một trước mắt, cho nên tất cả không phải là một giấc mộng đúng không? Hay giống như chuyện nàng trọng sinh, tất cả đều là có thật.

Linh Lan nhắm mắt hít sâu, để cho bản thân cảm thụ tất cả thực tế xung quanh.

Bên ngoài huyên náo. Trong không khí thoang thoảng mùi nến, mũ phượng trên đầu nặng nề, mở mắt ra, khăn hỉ trên đầu che đi tầm mắt, rũ mắt xuống, giá y hoa lệ đồ thắm ở trước mắt nàng, mặc trên người nàng.

Đây tất cả đều là thật, không phải một giấc mộng. Linh Lan khoe miệng khẽ nâng lên, lộ ra mỉm cười.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, không phát ra âm thanh, nhưng trong nháy mắt khi cánh cửa mở ra, làm cho tiếng huyên náo bên ngoài nháy mắt trở nên rõ ràng, cho đến khi cửa phòng lần nữa được khép lại mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Có người vào phòng, là hẳn sao? Hẳn là không phải chứ? Dù sao không khí bên ngoài vẫn còn náo nhiệt say sưa, hẳn là chủ nhân sao có thể giữa chừng rời đi tới đây?

Nếu không phải là hẳn, nàng nhất định phải mở miệng hỏi thăm.

“Là ai?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Phu quân của nàng.”

Thanh âm dịu dàng của hẳn ngoài ý muốn vang lên, làm cho nàng có chút kinh ngạc, sau đó lại có chút mong đợi cùng ngượng ngùng.

Hắn tới.

Khăn hỉ bị vén lên, kể cả mũ phượng cũng bị gỡ xuống, khuôn mặt của hẳn ở ngay trước mắt nàng, ánh mắt sáng quắc ngắm nhìn nàng.

“Ta tới rồi, nương tử.” Hẳn nói, thanh âm dịu dàng, khàn khàn.

Thanh âm của hẳn làm cho Linh Lan không tự chủ được đỏ mặt, nàng ngượng ngùng thẹn thùng cúi đầu, bộ dáng thẹn thùng mê người, làm Đoàn Lỗi say mê đến cơ hồ quên mất cả ngôn ngữ.

“Linh Lan.” Hẳn khẽ gọi nàng.

“Hả?” Nàng ngượng ngùng đáp nhẹ.

“Linh Lan.” Hẳn lần nữa gọi nàng.

“Hả?” Nàng lần nữa đáp nhẹ, vẫn cúi đầu như cũ.

“Linh Lan.” Hẳn lần thứ ba gọi tên nàng.

Nàng lần này không có đáp lại nữa, yên lặng một lát, rồi chậm rãi ngẩng mặt lên đối diện với gương mặt dịu dàng thâm tình của hẳn, mặt không tự chủ mặt lại đỏ hơn một chút.

Hẳn đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên dung nhan đã đỏ bừng, vẻ mặt như si như say.

“Ta đây.” Hấn ngẩng nhìn nàng rồi nhẹ giọng nói, “Từ nay về sau, nàng chính là thê tử của Đoàn Lỗi ta rồi, có đúng hay không? Không phải ta đang nằm mơ đúng không?”

Nàng khẽ ngẩn ra, ngay sau đó liền dịu dàng cùng ngưỡng ngừng mỉm cười, đối với hấn nhẹ gật đầu một cái.

Nàng không ngờ hấn cũng như nàng đều tưởng như mình đang nằm mộng. Chờ đợi quá lâu, mơ ước quá lâu, mộng đẹp khi trở thành sự thật, ngược lại trở nên có chút khó tin.

“Phu quân.” Nàng đỏ mặt khẽ gọi hấn một tiếng, hướng ánh chứng thực đây không phải là mộng, thật sự nàng đã gả cho hấn, là nương tử của hấn rồi, còn hấn chính là phu quân của nàng.

“Gọi lại một lần nữa.” Hai mắt hấn sáng lên nhìn nàng, khàn giọng nói.

“Phu quân.”

“Lại một lần nữa.”

“Phu quân.”

“Nương tử của ta.” Hấn lẩm nhẩm than nhẹ, cũng át chế không nổi cúi người hôn nàng, thuận thế đè nàng xuống giường phía sau.

Trên đệm, hay người tóc dài quần quýt, không phân được là của ai.

Kết tóc làm phu thê, cả đời ân ái.

“Hà Thiên Lâm hành tung không rõ, chẳng biết đã đi đâu?”

Đáp án ngoài dự liệu là Đoàn Lỗi nhứ chặt chân mày, lại làm cho Linh Lan bên cạnh sửng sốt một chút, lập tức nghĩ đến một khả năng, đó chính là Hà Thiên Lâm có thể đã đến Lam Châu rồi.

Nàng nghĩ như vậy cũng không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì trước khi sống lại, Hà Thiên Lâm xác thực đã xuất hiện tại Lam Châu.

Hơi do dự một chút, nàng quyết định mở miệng thay Đoàn Lỗi đang lâm vào khốn cảnh chỉ điểm phương hướng.

“Hấn sẽ không đuổi theo Tô cô nương đến Lam Châu chứ?” Nàng mở miệng nói, giọng mang theo suy đoán.

Đoàn Lỗi nhìn nàng một cái, như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Có khả năng này, nhưng cũng có thể đơn thuần vì muốn đi khỏi nơi đây thương tâm này.” Hấn nói.

“Tại sao chàng lại nghĩ như vậy?” Nàng nghe vậy, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Suy bụng ta ra bụng người.”

“Ý tứ chính là giả thiết ngày nào đó chúng ta bởi vì bất đắc dĩ mà chia lìa, chàng sẽ bởi vì không muốn ở lại nơi mà chúng ta đã có nhiều kỉ niệm với nhau mà rời khỏi nơi thương tâm đó?” Nàng nhíu mày hỏi hấn.

Hấn chau chặt chân mày, nghiêm nghị nói với nàng: “Chúng ta sẽ không chia lìa!”

“Thiếp nói là giả thiết.”

“Không có giả thiết, chúng ta sẽ không chia lìa.” Hấn nghiêm chỉnh nói lần nữa.

Linh Lan có chút không biết nói gì, hấn thậm chí ngay cả giả thiết cũng không cho phép, có phải là bá đạo quá hay không? Nhưng nàng lại cảm thấy nội tâm ấm áp, ngọt ngào, có một loại cảm xúc hạnh phúc tràn lan ở đáy lòng.

“Chúng ta đi ngồi thuyền hoa được không?” Nàng đối với hấn mỉm cười nói.

“Như thế nào đột nhiên lại muốn đi ngồi thuyền hoa?” Hấn kinh ngạc hỏi.

“Chính là muốn đi, đi cùng thiếp có được không?” Nàng nhẹ nhìn hấn.

“Được.” Hấn hoàn toàn không cự tuyệt được, cũng không muốn cự tuyệt.

“Sau khi ngồi thuyền hoa, thiếp còn muốn đi dạo Châu Thành.”

“Được.”

“Nghe nói ngoại thành phía tây có tòa Lạc Nhật Phong, ở đó hoàng hôn rất đẹp, ta cũng muốn tới đó ngắm trời chiều.”

“Được.”

Trên mặt hân là nụ cười hạnh phúc, nói lại một lần nữa không chút do dự.

Kể tiếp hơn nửa tháng, Đoàn Lỗi cùng nàng du lãm cả Châu thành, đi khắp vùng ngoại thành, tất cả các danh thắng, mà nàng cũng cùng hân yên lặng chờ đợi tin tức của Hà Thiên Lâm.

Hân cho là cho dù Hà Thiên Lâm không trở lại Xa châu, cũng sẽ vì lo lắng cho người nhà hoặc bằng hữu mà gửi tới tin tức bình an, cho nên bọn họ không cần lo lắng vấn đề thời gian, cũng không ngại chờ xem.

Đáng tiếc bọn họ đợi hơn mười ngày trời, chưa đợi được tin tức của Hà Thiên Lâm, lại nhận được tin tức từ Đoàn gia thương hành Lam châu do Lý hành thủ sai người giục ngựa đưa tới – phu nhân ngã bệnh.

Mấy vị nguyên lão thương hành đều ở phe bọ họ, Lý hành thủ cũng là một trong số đó, cho nên biết rõ hành tung của bọn họ, có thể cùng bọn họ giữ liên lạc.

Quan trọng là, Lý hành thủ xưa nay hành động trầm ổn kín kẽ, cho người giục ngựa đưa lá thư này đến, vậy liền chứng tỏ phu nhân bị bệnh không nhẹ, muốn hân mau sớm về nhà.

Rời nhà nửa năm, chung quy vẫn phải trở về.

Xe ngựa trong tiếng thở dài của Lục Vũ dừng trước cửa lớn Đoàn gia.

Sau khi xe dừng, rèm vải được vén lên, Đoàn Lỗi từ trên xe ngựa nhảy xuống, sau đó thận trọng đỡ thê tử từ trên xe ngựa xuống.

“Có khỏe không?” Hân cúi đầu dịu dàng quan tâm hỏi.

Linh Lan sắc mặt mặc dù tái nhợt, nhưng vẫn mỉm cười đối hân gật đầu một cái, nhẹ giọng lên tiếng: “Hoàn hảo.” Sau đó không nhìn được nhìn về phía hai chữ “Đoàn phủ” thật to.

Rốt cuộc cũng về đến nhà.

Thật ra bọn họ có thể về tới nhà từ hơn một tháng trước rồi, nhưng bị trì hoãn thời gian, vì thân thể nàng khó chịu, nên xe ngựa mới thả chậm tốc độ, vừa đi vừa nghỉ.

Ngưng may mắn là trên đường về bọn họ lại nhận được thư của Lý Hành Thủ, báo bệnh tình của phu nhân đã khởi sắc, mới làm cho hai vợ chồng bọn họ thở phào nhẹ nhõm, không cần vội vàng đêm ngày, bị khủng hoảng, lo lắng cùng hối hận đốt cháy tim gan.

Đang lúc Linh Lan nhìn hai chữ “Đoàn phủ” ngổn ngang trăm mối cảm xúc, thì cửa chính Đoàn gia đang đóng chặt “kêu kẹt” mở ra, vừa mở được một khe hở thì người gác cổng- Hứa bá từ bên trong thò đầu ra.

Hân vừa mới nghe tiếng xe ngựa dừng trước đại môn nhưng hồi lâu vẫn không có âm thanh rời đi cho nên mới mở cửa ra tra xét, không ngờ người trước mắt lại dọa cho hân giật mình.

“Thiếu gia! Linh Lan tiểu thư!” Hứa bá kích động kêu lên, trong nháy mắt từ bên trong cửa chạy ra. “Thiếu gia, ngày rốt cuộc đã trở lại, còn có Linh Lan tiểu thư, Linh Lan tiểu thư...” Hân lệ nóng doanh trông nhìn hai người đã gần một năm không gặp, cả người kích động không thôi.

“Hứa bá, dạo này bá khỏe không?” Linh Lan đối với hân khẽ mỉm cười.

Hứa bá lão lệ tung hoành đối nàng gật đầu lại gật đầu, cả người kích động không thôi.

“Tiểu thư người thì sao? Thân thể thế nào, có hay không ngã bệnh, bị thương?” Hân nhanh chóng hỏi.

So với chủ tử như thiếu gia, Hứa bá cùng với tỳ nữ như Linh Lan thân cận hơn, cho nên thấy nàng hoàn toàn không có tin tức, sống chết chưa biết thế nào, sau một hồi mất tích có thể bình an trở về, tất nhiên kích động đến run rẩy.

“Ta không sao.” Linh Lan lắc đầu một cái, lần nữa đối với hắn mỉm cười.

“Hứa bá.” Đoàn Lỗi bỗng nhiên lên tiếng.

“Vâng, thiếu gia.” Hứa bá vội vàng hồi hồn, cung kính đáp.

“Về sau chớ gọi nàng là tiểu thư, phải kêu nàng là thiếu phu nhân.” Đoàn Lỗi nhàn nhạt sửa lại.

Hứa bá trợn tròn hai mắt, chấn kinh đến sứt chút nữa thì nói không nên lời.

“Hả? Thiếu phu nhân? Thiếu gia, ngài... Ngài và tiểu thư nàng.... các người.... các người....” Quá mức khiếp sợ khiến cho Hứa bá nói lắp ba lắp bắp.

“Chúng ta đã thành thân.” Đoàn Lỗi nhìn hắn trực tiếp nói, “Cho nên về sau phải đổi lại gọi nàng là thiếu phu nhân, hiểu không?” Nói xong, hắn quay đầu nhìn xe ngựa một cái, giao phó nói: “Người gọi mấy người tới đây dỡ đồ trên xe ngựa đưa đến Quan Vân Uyển đi.”

“Vâng.” Hứa bá gật đầu trả lời, nhưng cả người xem ra vẫn khiếp sợ, chưa lấy lại tinh thần.

“Đi thôi, ta đưa nàng về Quan Vân Uyển trước, sau đó lại đi gặp mẹ.” Đoàn Lỗi không để ý đến hắn nữa, tự mình cẩn thận dìu Linh Lan đi vào cửa chính, vừa đi vừa nói.

“Ta đi cùng chàng.”

“Không, ta đi gặp mẹ trước, thỉnh cầu sự tha thứ của bà rồi sẽ đưa nàng qua.”

“Không, ta muốn đi cùng chàng.” Nàng kiên trì nói.

“Linh Lan...”

“Chúng ta đã là vợ chồng, mặc kệ chuyện gì cũng nên cùng nhau gánh chịu.” Nàng cắt đứt lời của hắn.

“Thân thể của nàng....”

“Thân thể của ta không có việc gì, đừng lo lắng.” Nàng trấn an đối hắn khẽ mỉm cười.

Đoàn Lỗi trầm mặc nhìn nàng một lát, rốt cuộc gật đầu, đỡ nàng đi về phía Thính Vũ uyển.

Tin tức bọn họ trở về lấy tốc độ cực nhanh truyền đến Thính Vũ uyển, Đoàn phu nhân sau khi nghe tin tức này, tâm tình vừa vui mừng vừa phức tạp. Vui mừng là nhi tử của nàng cuối cùng đã trở lại, phức tạp là Linh Lan nha đầu đồng thời cũng trở về rồi.

Thật ra mà nói, thì nàng cũng rất thích Linh Lan nha đầu, mấy năm qua cũng xem nàng như nữ nhi ruột thịt mà đối đãi, cũng nghĩ tới ngày nào đó nha đầu có người trong lòng, nàng tuyệt đối sẽ giống như gả con gái, để nàng phong phong quang quang từ Đoàn gia gả đi.

Nhưng tại sao nàng lại cố tình thích Lỗi nhi?

Lỗi nhi xứng đáng có được người con gái tốt nhất.

Nàng nghĩ như vậy, cũng không phải vì nàng là máu thân của Lỗi nhi, nhiều hơn là vì những năm gần đây Lỗi nhi không ngừng sáng lập kỳ tích, biểu hiện làm tất cả mọi người lau mắt mà nhìn.

Có bao nhiêu người ở Lam Châu chú ý Đoàn gia bọn họ, cũng có nhiều người chú ý đến hắn, nhất là đối với điểm hắn chưa lập gia đình, người chú ý càng đếm không hết, tất cả mọi người đều đang chờ nhìn, nhân tài như hắn thì sẽ lấy nữ nhân tài mào tuyệt đại như thế nào, dù sao hắn thật sự có tư cách có được thứ tốt nhất.

16. Chương 16

Tỳ nữ chính là tỳ nữ. Mặc dù bây giờ đã không phải, nhưng không cách nào thay đổi xuất thân hèn mọn của nàng, còn là người đã từng là tội tày, tỳ nữ cho Đoàn gia.

Vậy tuyệt đối sẽ là một trò cười, không chỉ có Lỗi nhị bị cười chê, Đoàn gia cũng bị cười chê, tương lai sau khi thành thân có đứa bé. Người thừa kế tương lai của Đoàn gia bọn họ cũng sẽ bị cười.

Bà mặc kệ thân là mẫu thân hay chủ mẫu của Đoàn gia, cũng phải ngăn cản chuyện Lỗi nhị muốn kết hôn với Linh Lan, cho nên bà mới có thể không chừa thủ đoạn nào, độc ác tuyệt tình hợp tác cùng Tô gia, hung ác quyết tâm đưa Linh Lan vĩnh viễn rời khỏi Lam Châu.

Mặc dù bà để cho hộ vệ Tô gia đưa người đi, nhưng cũng không muốn thương tổn Linh Lan, bà cũng muốn hẳn bảo vệ tính mạng của Linh Lan, chỉ cần làm cho nàng vĩnh viễn rời khỏi Lam Châu là đủ.

Bà cho là chỉ cần Linh Lan không có ở đây, cộng thêm vi nương là bà kiên trì thực hiện cam kết hôn ước, Lỗi nhị sớm muộn cũng sẽ thỏa hiệp cưới Tô cô nương, kết quả lại ép nhĩ tử từ bỏ bà cùng Đoàn gia.

Lúc bắt đầu bà vừa khó có thể tin, lại khiếp sợ đau lòng, không tin Lỗi nhị sẽ đối xử như vậy đối với người mẹ này.

Sau khi tiếp nhận sự thật nàng bắt đầu cảm thấy tức giận, tức con trai bất hiếu, tức Linh Lan lấy oán báo ơn, hơn nữa là giận chính mình năm đó vì sao lại nhân ái như vậy, đưa Linh Lan vào Đoàn gia, nếu không phải bà lòng dạ đàn bà, chuyện này làm sao có thể xảy ra?

Bà có nhiều tức giận, nhưng đối với Như Yên vẫn như cũ ở lại Đoàn gia có nhiều xin lỗi, thương tiếc, cùng chăm sóc, nói một cách thẳng thừng là căn bản đã xem Như Yên là con dâu Đoàn gia.

Nhưng cũng bởi vì thế, nên sau khi chuyện kia xảy ra mới làm bà.....

“Phu nhân, thiếu gia đang đợi tại bên ngoài phòng khách.” Thanh âm của Thúy nhi chột từ phía sau bà vang lên, làm bà thu hồi suy nghĩ.

“Chỉ có nó thôi sao?” Bà cũng không nhúc nhích tiếp tục nhìn ra cửa sổ, mở miệng hỏi.

“Thưa.... Còn có Linh Lan tiểu thư.” Thúy nhi có chút do dự đáp.

Đoàn phu nhân sau khi nghe xong không nhịn được thở dài một hơi.

Vấn đề này căn bản là không cần phải hỏi không phải sao? Nếu đã đồng thời trở về rồi, tự nhiên sẽ cùng đi tới đây, chỉ là bọn nó đi tới đây, đến tột cùng là hướng bà thỉnh an, hay hướng bà hỏi tội đây? Bọn nó chắc cũng đã biết việc ban đầu Linh Lan mất tích có liên quan đến bà đi?

“Phu nhân, người có muốn nô tỳ trước mời thiếu gia đi vào, rồi mời Linh Lan tiểu thư đi về hay không?” Thúy nhi thấy phu nhân một hồi lâu không nhúc nhích cũng không nói chuyện, không nhịn được do dự mở miệng hỏi.

Mọi người đều biết kể từ sau khi thiếu gia nói rõ muốn kết hôn cùng Linh Lan tiểu thư, thái độ của Phu nhân với tiểu thư biến chuyển rất lớn, từ yêu thích che chở đến căm thù tận xương tủy, thậm chí còn có lời đồn đại rằng việc Linh Lan tiểu thư mất tích là do phu nhân gây ra, cho nên sau đó thiếu gia mới giận dữ bỏ nhà trốn đi.

Hiện tại thiếu gia thật vất vả mới trở lại, nhưng lại mang theo Linh Lan tiểu thư đã mất tích đồng thời trở về, tất cả mọi người đều lo lắng phản ứng của Linh Lan tiểu thư, cảm giác giống như có đại sự sắp xảy ra.

“Cứ để như vậy thôi.” Đoàn phu nhân vừa lặng yên trầm mặc một chút, rốt cuộc thở dài gật đầu nói, thật sự bà còn chưa có chuẩn bị xong phải đối mặt với Linh Lan nha đầu kia như thế nào.

Thúy nhi khẽ cúi người, quay người liền thấy thiếu gia đỡ tiểu thư hướng về phía này mà đi tới, làm cho nàng nhảy mất sững sờ ngay tại chỗ.

“Thiếu gia, tiểu thư.” Nàng hướng hai người cúi người khẽ gọi, dư quang nơi khóe mắt hình như thấy phu nhân đang đứng bên cửa sổ thân thể đột nhiên chấn động, sau đó đưa tay vịn vào bàn nhỏ bên cửa sổ.

“Mẹ, chúng ta đã trở lại.” Đoàn Lỗi trầm giọng nói.

Kể từ khi Thiếu gia đưa tiểu thư trở về, đi vào Thính Vũ uyển, tất cả tởn tởn trong Đoàn gia tinh thần đều căng thẳng cùng khẩn trương không thể khống chế được.

Mặc dù chuyện của chủ tử những người làm hạ nhân như bọn họ không thể lăm mồm tham dự, nhưng bọn họ hy vọng phu nhân và thiếu gia có thể bình thường trở lại, không cần vì Linh Lan tiểu thư mà nổi lên tranh chấp.

Thật đúng là gia hòa vạn sự hưng, nhà bất hòa nên cái gì cũng không hưng thịnh được, bao gồm những hạ nhân như bọn họ cũng phải chịu ảnh hưởng lớn, trong những năm qua, bọn họ đã cảm nhận được sâu sắc a.

Cầu phạt tổ phù hộ, cầu xin các vị thần tiên phù hộ, làm ơn nhất định phải không có việc gì nha.

“Như thế nào? Kết quả như thế nào?”

Thúy nhi vừa ra tới hành lang bên ngoài phòng, lập tức bị những người đang tụ tập bên ngoài cửa kéo lấy, bao vây lại.

“Ta cũng bị đuổi ra ngoài, làm sao biết kết quả như thế nào?” Thúy nhi bất đắc dĩ nói.

Nàng so với bất luận ai khác cũng đều muốn biết kết quả, dù sao nàng cũng là tỷ nữ thân cận của phu nhân, mặc kệ kết quả tốt hay xấu, đứng mũi chịu sào đều là nàng.

Còn có Linh Lan, mặc dù từ nhiều năm trước thân phận của nàng cũng những hạ nhân bọn họ đã không còn giống nhau, nhưng thái độ của Linh Lan với bọn họ một chốc cũng không thay đổi, cho nên mặc dù có chút ghen tị, nhưng nàng cũng thật lòng hy vọng Linh Lan cùng thiếu gia những người có tình rồi cũng sẽ thành thân thuộc.

“Phu nhân sau khi nhìn thấy thiếu gia cùng Linh Lan tiểu thư phản ứng như thế nào? Phản ứng đầu tiên của người như thế nào người cũng nên thấy chứ?”

“Phu nhân đứng ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía thiếu gia cùng tiểu thư, ta căn bản còn chưa kịp nhìn thấy phu nhân phản ứng như thế nào đã liền bị đuổi ra ngoài.” Thúy nhi chậm rãi lắc đầu nói.

Nghe câu trả lời của nàng, những người đang vây quanh nàng nhất thời nhụt chí tản ra, sau đó quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt ở cuối hành lang, tiếp tục van xin Phật tổ phù hộ.

Bên trong phòng khách, một mảnh yên tĩnh.

Đoàn phu nhân đứng bên cạnh cửa sổ một hồi lâu cũng không nhúc nhích, lúc này mới chậm rãi xoay người lại.

Thấy mẹ rốt cuộc cũng nguyện ý xoay người lại đối mặt với bọn họ, Đoàn Lỗi không nói hai lời, hai chân khễ cong liền quỳ xuống, Linh Lan bên cạnh cũng theo hẩn mà quỳ xuống.

Đoàn phu nhân bởi vì hai người đồng thời quỳ xuống mà giật mình.

“Các người đang làm cái gì vậy?” Bà trầm giọng hỏi.

“Hài nhi bất hiếu, muốn xin mẹ tha thứ.”

Đoàn phu nhân nhất thời trên mặt thoáng qua vẻ mặt phức tạp. Thật sự là nhi tử bất hiếu sao? Vẫn là dó bà ngoan cố tự cho mình là đúng, mới có thể khiến cho một năm vừa qua xảy ra đủ loại chuyện.

“Các người đứng lên rồi hãy nói.” Bà nói.

Đoàn Lỗi lắc đầu, mắt có chút nóng lên nhìn mẫu thân chỉ một năm không gặp mà đã già đi nhiều, cảm giác mình là một người con bất hiếu, thế nhưng lại làm hại mẫu thân tiều tụy như thế.

“Thân thể của người đã bình phục rồi sao?” Hẩn khàn giọng hỏi.

“Đứng lên rồi lại nói.”

Đoàn Lỗi lần nữa lắc đầu. “Hài nhi không thể đứng lên khi chưa nhận được sự tha thứ của mẫu thân.”

“Người không có làm gì sai cả.” Đoàn phu nhân trầm mặc do dự một chút, ngồi xuống rồi chậm chậm nói: “Tô cô nương đã rời đi rồi, cùng với người trong lòng của nàng.”

Đoàn Lỗi khễ ngẩn ra, ngay cả Linh Lan đang quỳ bên cạnh hẩn vẫn cúi đầu cũng không tự chủ được ngẩng đầu lên.

“Thì ra nàng đã có người trong lòng, người đó không bằng người. Mẹ chăm lo cho nàng tốt như vậy, người kia cũng không ưu tú, Đoàn gia chúng ta có tiền như vậy, nàng ở lại đây, tại Đoàn gia chúng ta, hưởng thụ tất cả đối xử dành cho thiếu phu nhân tương lai, nhưng nàng vẫn còn lén lút gặp mặt tên tiểu tử kia, còn để cho người ta nhìn thấy.”

Đoàn phu nhân nói đến chuyện này vẫn còn tức giận đến phát run, phải dừng lại hít sâu mấy lần, mới có thể hòa hoãn cảm xúc tiếp tục nói.

“Mẹ vẫn cho là nàng xuất thân tốt, tri thư đạt lễ, nhân phẩm cùng tướng mạo đều không có gì để bắt bẻ, đủ để xứng đôi cùng người, sẽ là một thê tử tốt, cũng sẽ là nữ chủ nhân hoàn mỹ nhất của Đoàn gia.” Bà dừng một chút, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành ba chữ. “Mẹ sai lầm rồi.”

Đoàn Lỗi cùng Linh Lan đều có chút ngạc nhiên, nhìn nhau chẳng biết nói gì, bọn họ không thể ngờ Tô Như Yên lại dùng loại phương thức này để chấm dứt, Hà Thiên Lâm quả nhiên đã tới Lam Châu.

Trong phòng chìm vào yên tĩnh, thanh âm Đoàn phu nhân lần nữa vang lên.

“Đều đứng lên đi.” Bà nói.

Đoàn Lỗi lặng lẽ nắm lấy tay người bên cạnh, là muốn nói cho nàng hẳn muốn nói mọi chuyện với mẹ, cũng là muốn tiếp thêm sức mạnh cho nàng để đối mặt với mọi chuyện sắp xảy ra.

“Mẹ, hài nhi muốn xin người tha thứ.” Hắn nhìn thẳng mẫu thân, đôi mắt mang theo áy náy nhưng không hề có chút hối hận, “Hài nhi đã thành thân cùng Linh Lan.”

Đoàn phu nhân bị chấn động mạnh mẽ, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin cùng tái nhợt. Thành thân..... rồi sao?

“Hài nhi bất hiếu.” Đoàn Lỗi thẳng lưng trên mặt đất, thừa nhận mình bất hiếu, cũng không cảm thấy hối hận.

“Thật xin lỗi, phu nhân, nếu như ngài muốn trách phạt, xin hãy phạt con đi, tất cả đều là lỗi của con. Thiếu gia vẫn luôn rất hiếu thuận với ngài, là kiêu ngạo của ngài, nếu không phải bởi vì con, chàng sẽ không đối nghịch với ngài, làm chuyện khiến cho ngài đau lòng, cho nên tất cả đều là sai lầm của con.” Linh Lan nước mắt nói.

“Chớ nói nhảm, bất cứ chuyện gì đều do ta quyết định, là ta cam tâm tình nguyện, nàng không làm gì sai cả.” Hắn kiên định nhìn nàng nói, không nhận được vì nàng đưa tay lau nước mắt trên mặt.

Sắc mặt của nàng quá mức tái nhợt, khiến cho hắn thực sự lo lắng, nhưng cũng biết bây giờ là lúc thỉnh cầu mẫu thân tha thứ, thời khắc quan trọng để tiếp nhận việc bọn họ đã thành hôn, tuyệt không thể vì mình quan tâm nàng mà cắt đứt, bởi vì việc này chỉ khiến cho kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thậm chí sẽ có biến hóa không tốt, làm cho mẫu thân không thể tiếp nhận cùng yêu thương nàng.

“Mẹ, là hài nhi bất hiếu. Trừ chuyện Linh Lan, hài nhi về sau sẽ tuyệt đối không làm việc gì khiến cho ngài thất vọng cùng đau lòng, xin ngài tha thứ cho hài nhi bất hiếu, hãy tiếp nhận Linh Lan đi.” Hắn lần nữa nói với mẫu thân, vẻ mặt và lời nói đều mang theo cầu xin.

Đoàn phu nhân nhìn nhi tử nói không nên lời, bởi vì quá khiếp sợ cùng đau lòng, tuy nói sau chuyện của Tô Như Yên, tâm tình của nàng đã có thay đổi, cũng dần dần tiếp nhận việc Linh Lan sẽ trở thành con dâu của Đoàn gia, nhưng mà..... bọn họ đã thành thân?

Bà cũng chỉ còn một đứa con là hắn, nhi tử thành thân, bà là người làm mẹ lại không thể tham dự.... không thể nhìn thấy con mình thành gia thất?

Đây chính là báo ứng do bà ích kỷ không tiếp nhận Linh Lan sao?

Đột nhiên, bà cảm thấy quá mệt mỏi.

“Được, mẹ tha thứ cho người, cũng tiếp nhận Linh Lan. Các người đứng lên đi ra ngoài đi, mẹ muốn nghỉ ngơi.” Nàng mệt mỏi nói.

“Mẹ?”

“Đi ra ngoài đi.” Bà đứng lên nói, không muốn nói thêm gì nữa, chỉ muốn vào phòng nghỉ ngơi. Chỉ là bà vừa bước đi mấy bước liền nghe thấy tiếng nhĩ tử kinh hoảng la lên ở sau lưng.

“Linh Lan? Linh Lan!”

Nàng nghi ngờ nhìn lại, chỉ thấy Linh Lan vừa mới quỳ dưới đất bây giờ đã bất tỉnh trong khuỷu tay của nhĩ tử, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Mẹ, gọi đại phu, xin ngài hãy mau cho người gọi đại phu.” Nhĩ tử vẻ mặt ảm đạm hướng bà kêu lên, trong mắt không hề nín thở tràn đầy lo lắng cùng kinh hoảng.

“Linh Lan làm sao, như thế nào lại đột nhiên bất tỉnh? Nàng ngã bệnh sao?” Bà không nhận được ân cần hỏi.

“Nàng đang có mang.”

“Cái gì?” Bà không thể tin trọn to hai mắt, cảm giác mệt mỏi nhất thời không cánh mà bay, chỉ còn lại khiếp sợ và cảm giác phấn khởi tinh thần, cùng đó chậm rãi từ đáy lòng dâng lên cảm giác vui sướng không thể nín thở.

Đang có mang? Đang có mang?

“Thúy nhĩ! Thúy nhĩ!” Bà lập tức cao giọng gọi, cực kỳ gấp gáp bước nhanh chạy ra ngoài tìm người đi mời đại phu.

Linh Lan có thai rồi, là đứa bé của Lỗ nhĩ, là con cháu của Đoàn gia!

Lão gia, Đoàn gia chúng ta có hậu, có hậu!

Quan Vân Uyển.

Bên trong phòng truyền đến từng hồi tiếng rên rỉ, thỉnh thoảng pha âm thanh hiệu lệnh của bà mụ, bọn nha hoàn vội vàng đưa vào phòng một chậu lại một chậu nước nóng, mỗi người khác ở yên đó mỗi người một việc, tuy nhiên trong lòng vẫn lo lắng vì thiếu phu nhân bị hành hạ một ngày một đêm vẫn không thể thuận lợi sinh nở.

Đoàn Lỗ sắc mặt tái nhợt, lo lắng ở bên ngoài cửa phòng đi qua đi lại, thỉnh thoảng còn cao giọng an ủi thê tử.

Trong lòng giống như lửa đốt còn có Đoàn phu nhân, bà đã sợ hãi mà lại nghe tiếng Linh Lan rên rỉ ngày càng yếu ớt, càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Vào thời khắc này bà rất hối hận vì thái độ đối đãi với Linh Lan ngày xưa, mặc dù bà cũng không có lạnh nhạt hay khắc khe với nàng, nhưng cuối cùng vẫn có chướng ngại, bởi vì nàng không cách nào quên đi thân phận nô tỳ của Linh Lan, cho nên thủy chung không cách nào thật lòng đối đãi với nàng như ngày trước mà thương yêu nàng.

Nhưng vừa nghĩ tới Linh Lan mấy ngày này mặc dù lớn bụng, lại vẫn như cũ cung kính hầu hạ nàng; biết bà không có tham dự hôn lễ của con trai, còn cầu xin Lỗ Nhĩ sau khi sinh hạ đứa bé mới làm lễ kết hôn; đối với bên ngoài càng chưa bao giờ nói xấu nàng, chỉ nói ban đầu mình bị người xấu bắt trói đi, chuyện này không có quan hệ gì với bà, thậm chí lần đầu tiên hung hăng trừng phạt hạ nhân, chỉ vì bọn họ nghị luận chuyện này.

Bà nghĩ đi nghĩ lại không nhận được mà chảy nước mắt, giờ phút này bà hiểu rõ mình có bao nhiêu ngu xuẩn cố chấp, khi sinh tử trước mắt, thân phận địa vị những thứ đó cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, chỉ có sống thật tốt mới là trọng yếu, bà tại sao đến bây giờ mới nhìn thấu đạo lý này kia chứ!

Đoàn phu nhân không nhận được mà xông vào phòng sinh, bước nhanh tới trước giường, nắm tay Linh Lan nói với nàng: “Linh Lan nha đầu, con phải cố gắng lên, mẹ ở chỗ này với con, con đừng sợ, chúng ta cùng nhau cố gắng sinh đứa bé ra, về sau cùng nhau sống hạnh phúc!”

Hai mắt nhắm nghiền, Linh Lan nghe vậy thì miễn cưỡng mở mắt ra, nàng cố gắng hướng Đoàn phu nhân gật đầu một cái, cố gắng tiếp tục dùng lực.

Linh Lan cảm thấy Đoàn phu nhân có chuyển biến, mặc dù không rõ là tại sao, nhưng biết mẹ cuối cùng cũng đồng ý nàng con dâu này, nàng cảm thấy rất vui mừng, nghe tiếng thiếu gia cố gắng kìm nén sự khẩn trương mà trấn an nàng, cảm thấy mẹ nắm tay nàng thật chặt, nguyên bản vốn không còn hơi sức lại đột nhiên sức lực dồi dào, nàng dùng sức sau đó cảm thấy phía dưới chợt nhẹ đi, nghe thấy âm thanh đứa bé oa oa khóc lớn, nàng nhẹ mỉm cười, sau đó dần dần mất đi ý thức....

Ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng rực cả một vùng đất, cực kỳ hấp dẫn mọi người bước ra thưởng thức.

Linh Lan sau khi đỡ nhĩ tử ngủ, không nhịn được khoát áo đi ra khỏi sương phòng, ngồi ở trong đình phơi nắng. Nàng hít vào cái không khí trong trẻo mà lạnh lùng, nhắm mắt cảm nhận sự ấm áp mà ánh mặt trời mang lại, cảm giác thật là yên bình.

“Linh Lan, người ở bên ngoài làm cái gì?”

Không biết qua bao lâu, âm thanh bà bà bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, làm nàng đột nhiên mở mắt, quay đầu nhìn lại.

“Mẹ.” Nàng đứng dậy kêu, nhìn bà bà từ trong hành lang uốn khúc đi ra đến bên người nàng.

“Con ở nơi này làm cái gì?” Bà bà hỏi nàng.

“Phơi nắng.” Nàng mỉm cười nói.

“Bên ngoài gió lạnh như thế, phơi nắng cái gì? Mau vào trong nhà đi, nếu không sẽ bị phong hàn.” Bà bà mày mê cau, vừa nhắc đi nhắc lại nàng, vừa kéo nàng hướng ấm áp trong nhà mà đi.

Linh Lan không nhịn được mỉm cười, cảm giác mình hiện tại thật sự rất hạnh phúc, có chồng có con, còn có mẹ chồng coi mình như con gái mà yêu thương, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống được cưng chiều.

Không có bi kịch hối hận, chỉ có hạnh phúc.

Tràn đầy hạnh phúc.

Có thể Trùng sinh thật tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ty-linh-dan>